

Giới thiệu **Đệ Nhất Sủng Phi**

Bạn đang đọc truyện: **Đệ Nhất Sủng Phi** Tác giả: Khương Lê Thể loại: huyền huyễn, ngôn tình sắc, xuyên không Nội dung: Phiá trên đại điện, Đại Minh đế quốc tiến lên Hắc Diệu đế quốc công chúa hòa thân, cư nhiên là — một bộ quan tài. Quan tài bị đẩy ra, ” hòa thân công chúa” sáu tuổi, cũng chính là nữ vương Huyền tộc nhằm lần mà xuyên tới thời không này. Nàng cao ngạo đứng trên quan tài, mắt lạnh nhìn đại thần xếp hàng ở hai bên đại điện, ngách, thức ăn! Bình tĩnh liếm liếm môi, bất quá — tâm mắt vẫn dừng lại trên long tòa cao cao, nheo mắt lại, hít một hơi, người kia, tư vị rất tốt! Phía trên long ý, thiên tử là một cái thiếu niên ốm yếu, suy yếu vờn tay: “Làm hoàng hậu của trẫm!”. Nàng nhếch môi, “Hào!”. Từ đó về sau, thiên tử thiếu niên bị huynh trưởng điều khiển như một con rối bắt đầu cuộc sống với “Tiểu hoàng hậu” đặc biệt, gian khổ nuôi dưỡng nàng. Là tựa truyện đầy thú vị và thu hút, mời các bạn cùng thưởng thức truyện xuyên không nữ cường.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Hoàng thượng, nếu ngài là một vị thần thì cũng là vị thần cô tịch nhất. ***** “Hộc...hộc...”

Trong một khu rừng rậm đầy huyền bí, thân ảnh nhỏ bé thoát ẩn thoát hiện lao về một hướng, tốc độ nhanh đến mức mắt thường gần như không thể nhìn thấy. Nửa tiếng sau, một đoàn người trang bị kín mít từ trên xuống dưới, mỗi người đều cưỡi ngựa, tay cầm thanh gươm sáng loáng hung hãn vội vã phóng theo phương hướng đạo lực quang trước đó, cả đoàn toát ra trận trận sát khí kinh người. Thân ảnh phóng đi trước đó không lâu, lúc này tốc độ càng ngày càng chậm, dần hiện rõ bản thể của nó. Đó là một nam tử gần hai mươi tuổi, một thân bạch y, đang ra sức phóng hết tốc lực chạy về trước. Gương mặt bạch y trở nên tái nhợt không còn một tia huyết sắc, hơi thở nặng nề, cùng với tốc độ chạy ngày càng giảm, có thể thấy sức lực đang dần cạn kiệt, nhưng đôi mắt đen trong suốt của cậu lại toát lên ý chí kiên định “Không thể, không thể gục lúc này, ta phải thông báo cho Yunho. Có gian tế, nếu ta không thông báo thì huynh ấy sẽ gặp nguy hiểm” Kim Jaejoong cắn chặt hàm răng, cố hết sức lực chạy thật nhanh. Cậu biết khoảng cách không còn xa nữa, chỉ hơn một dặm nữa mà thôi, cậu không thể bỏ cuộc lúc này. Hắn đang ở đó chuẩn bị khởi hành, nếu cậu không nhanh hơn nữa hắn sẽ gặp nguy hiểm, đó là điều cậu tuyệt không bao giờ muốn. Như để đáp lại sự kiên trì của Jaejoong, trước mặt cậu dần hiện ra nơi cậu cần đến. Tiếng thác nước âm âm truyền tới, cậu cuối cùng cũng dừng chân tại bờ đá cao hơn trăm thước bên cạnh thác nước. Jaejoong vội đảo mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng hình quen thuộc, tâm trạng dần trở nên gấp gáp hơn: “Hắn đâu rồi? Chẳng phải là vị trí này hay sao? Tại sao không thấy...” Đột nhiên cậu lao nhanh tới, dùng tất cả sức lực còn lại của bản thân, trong đôi mắt to tròn ánh lên vẻ sợ hãi đến cùng cực. “Phụ!” Cảm nhận trước ngực một trận đau nhói, Jaejoong chỉ kịp nhìn sang bờ bên kia, nơi có thân ảnh của cậu đã dùng hết cả sinh mạng này để bảo hộ. Jung Yunho đứng ngay bên kia thác nước mờ to đôi mắt nhìn, trên khuôn mặt anh tuấn là sự ngỡ ngàng đến cùng cực, như không thể tin vào những gì vừa xảy ra trước mắt. Trên nền áo màu trắng, lúc này đang dần lan tỏa một sắc màu khác, đỏ, chói mắt và rực rỡ, nhuộm dần bộ áo mà hắn luôn yêu thích ngắm nhìn mỗi khi cậu khoác lên mình. Jaejoong nhẹ nhàng đầu, ánh mắt khóa vào gương mặt anh tuấn của Yunho, gương mặt cậu đã nhìn không biết bao nhiêu lần, gương mặt luôn vui cười đáng yêu cậu thấy từ khi còn bé, khuôn mặt luôn rạng rỡ khi ở bên cạnh cậu, khuôn mặt ánh lên niềm hạnh phúc khi nói về tương lai của hai người. “Tách... tách...” Những giọt máu đỏ tươi cuối cùng cũng chạm đất, Jaejoong nhìn sâu trong mắt Yunho, phát hiện tia bi thương nơi đáy mắt hắn đang dần lan tỏa, cậu khẽ cười, hai mắt dần khép lại, chậm rãi ngã về phía sau, đôi môi mấp máy dùng hết hơi sức cuối cùng để nói... “Yunho... đợi ta... đợi ta... chờ ta... luôn hồi... ta sẽ đến gặp ngươi...” Tiếng gió gào thét bên tai, một bóng hình bé nhỏ màu trắng nhuốm máu buông mình từ trên vách đá hơn trăm thước, cuối cùng biến mất trong làn hơi nước trắng xóa... Yunho ánh mắt ngầy đại nhìn thân ảnh nhuốm máu rơi mình xuống vực sâu vạn trượng, lời thì thầm vẫn còn thoang thoảng bên tai, là mũi dao khoét rỗng trái tim vốn an yên thiện lương của hắn. “JAEJOONG.....JAEJOONG A.....” “Hắn tận mắt thấy thân ảnh bên kia thác nước đã lao ra che chắn mũi lao phóng tới phía mình, tận mắt thấy thân ảnh yêu thương hơn mạng sống trong tích tắc nhuốm đỏ huyết sắc, đôi mắt yêu thương nhìn về phía hắn, đôi môi cất lên lời cuối cùng rồi rơi xuống vách đá, hắn không thể làm gì, không kịp làm bất cứ điều gì, bất lực nhìn cậu cứ thế rơi xuống. Khi thoát khỏi cơn mộng mị trước mắt, hắn gào thét, hắn cào cấu những kẻ ngăn hắn muốn lao xuống dưới đó... Khi trực tỉnh, Yunho vội vàng mang người dọc theo đường dốc chạy nhanh xuống dưới, để rồi, hắn thấy thân thể người mà hắn yêu thương đã nát tan nơi đáy vực, bên cạnh thác nước hùng vĩ, bên tai còn nguyên lời hẹn ước. “Jaejoong...ta chờ...ta nhất định chờ...chờ để quay về bên ta...”

“Jaejoong...Jaejoong...Jaejoong của ta...” Yunho ôm thi thể đã nát bấy của cậu thì thầm, rồi gào khóc, tiếng khóc thê lương của hắn chìm trong tiếng thác nước âm âm đổ xuống Đông Bang quốc, năm Jung đế thứ mười tám, tam thái tử Jung Yunho mất tích, toàn triều rối loạn. Ba ngày sau, người trở về, ánh mắt bi thương xen lẫn thống hận tột cùng. Chưa đầy nửa năm, Jung đế Jung Kyung Ho băng hà, đại hoàng tử và nhị hoàng tử đột nhiên bỏ mình nơi tẩm cung, tam hoàng tử lên kế vị khi hai mươi tuổi. Ngay sau đó không lâu, Jang Dong Gun, người đứng đầu của thế lực Phụng Hoàng, một trong tam đại thế lực của Đông Bang đế quốc đương thời, bị ám sát tích. Tả Thừa tướng Kim Jae Won là người tâm cao khí ngạo, thống lĩnh của hơn một trăm vạn quân, không nói hai lời trao lại binh phù cho Jung đế. Vương gia Jung Woo Sung, bác của Jung đế, người sau bức màn của thế lực cuối cùng trong tam đại thế lực đương thời, trên đường thấp hương ở Thiên Lâm Tự, bị ám sát, toàn quân diệt. Chỉ trong vòng một năm sau khi Jung đế đăng cơ, các thế lực hắc ám trước đây đồng loạt tan rã, gây kinh hoàng cho toàn thể triều đình quan lại. Jung Yunho từ tam hoàng tử thiện lương ưu nhã trở thành hoàng đế băng lãnh nhất được ghi vào sử sách đế quốc Đông Bang. Hậu cung của Yunho thì vô vàn, tất cả không là công chúa hòa thân thì cũng là con gái của những vị quan gia danh tiếng, đức cao vọng trọng tự tay dâng cho hắn. Duy chỉ có ngôi vị hoàng hậu còn bỏ trống với lý do, chỉ có người sinh được thái tử nối dõi cho hoàng tộc mới xứng với danh vị này, bởi vậy, hậu cung ba ngàn giai lệ, nhưng phụng ấn vẫn chưa có chủ. Số lần Yunho vào hậu cung quá ít ỏi, hơn phân nửa là đi một đoạn thì chuyển hướng trở về tẩm cung của mình. Nữ nhân như hoa như ngọc vẫn không nỡ bước chân của hắn. Lần đầu tiên Thái hậu tính kế sau lưng bề hạ. Đêm đó là yến tiệc Thái hậu, thái giám bên cạnh hắn vâng lệnh bỏ chút “vật lạ” vào rượu, rồi sau đó dẫn tới tẩm phòng của Hiền phi, thái giám đứng trực bên ngoài, cứ nghĩ đến sáng mai hoàng đế mới ra, ai ngờ nửa đêm Yunho một thân trung y xuất hiện. Ánh mắt lay lay sát ý: “Ngươi! Từ hôm nay đừng để trẫm thấy mặt. Gọi người chuẩn bị nước sau đó cút!” Giọng nói băng lãnh cất lên rồi chìm nhanh vào bóng tối. Sau đêm đầu tiên, Yunho bị cảm nặng, cung nhân nói hắn đã ngấm mình trong nước nẩy ngày liền. Sau này mỗi khi chạm vào cung phi, hắn đều tắm lại

ba bốn lần nước. Thái giám kề cận thấy rất sợ, nhất là lúc Yunho trần trụi nằm trong thùng tắm, vừa cười vừa lảm bảm “Jaejoong... ta mãi mãi không thể dành mọi thứ cho đệ, không thể toàn vẹn mà đến với đệ... vì... ta là hoàng đế... hoàng đế... hoàng đế... haha...”

“Jae Jae, tại sao đệ vẫn chưa chịu quay lại, ta đợi lâu, lâu lắm rồi...” Yunho yên lặng, chung quanh yên tĩnh lại, hần vẫn không tài nào ngủ được. Mỗi lần nhắm mắt, hần lại mơ thấy những chuyện đã qua, kí ức vụn vờ, không liên mạch, không rõ ràng. Thế nhưng, bất cứ điều gì liên quan đến cậu thì vẫn tỉnh khoi trong tâm khảm. Yunho thờ dài, chậm chậm khép hàng mi. Giờ phút này, không biết Jaejoong của hần đã đầu thai đến nơi nào, có còn nhớ lời hẹn ước với hần không? Chỉ có những giấc mộng mới đem cậu trở lại với hần. Nếu mộng cũng là một không gian có thực, hần nguyện được ngủ không cần tỉnh nữa. Được một nén hương, hần từ từ mở mắt, rồi bước ra, lấy chiếc áo choàng quấn quanh người, đi về phía tấm điện. Hần ôm tay, từ từ ngồi xuống long sàng, thều thào hỏi Han thái giám: “Người có thấy... trầm giống như con quỷ dữ không?” Han công công ngây dại, lúc sau ngồi xuống đối mặt bệ hạ, thành thật đáp: “Hoàng thượng... nô tài đi theo ngài nhiều năm, nô tài nghĩ... bệ hạ quả có chút đáng sợ nhưng mà... ngài không hề giống quỷ” Yunho chậm chậm nâng mắt nhìn, sự thâm độc đã qua đi, chỉ còn lại một vùng tịch mịch. Han công công, trầm cảm thấy... rất khó chịu, rất muốn giết ai đó cho hả dạ. Người như vậy không phải quỷ khát máu thì là gì? Đệ ấy từng nói... sẽ không bao giờ yêu một người độc ác. Đệ ấy nói người như thế không đáng để ai thương xót. Đệ còn nói... mong trầm sẽ không giống những người khác, độc ác, tàn bạo... nhưng, trầm đã trở thành như vậy, từ khi đệ ấy ra đi. Han công công, trầm rất tội tệ, rất dơ dúa phải không?” Han công công cố gắng không để giọt nước mắt rơi xuống trên khuôn mặt già nua của mình. Ông đã ở đây qua hai đời vua, chứng kiến hoàng thượng được sinh ra, trưởng thành rồi kế nhiệm ngai vàng. Có bản lĩnh làm cho Jung Yunho cũng phải nghi ngờ bản chất của chính mình? Han công công nhìn bệ hạ của ông ngồi xồm cúi mặt, tự nhiên ông muốn gờ tay an ủi ngài. Tấm long bào ngài mặc là biểu trưng cho một đấng nam nhân trị vì thiên hạ, sao ngài có thể giống như năm ba tuổi bị Thái hậu đánh mà tủi thân khóc lóc thế này? Hoàng thượng, nếu ngài thực là quỷ thì chính là con quỷ cô đơn nhất. Hoàng thượng, nếu ngài là một vị thần thì cũng là thần cô tịch nhất. Hoàng thượng, nô tài chỉ mong trước khi nhắm mắt có thể thấy ngài bình yên ngã vào lòng ai đó, một người có thể xoa dịu linh hồn của ngài, chấp nhận con người của ngài, cho dù nó đen tối và u ám đến dường nào! Đến bao giờ người con trai kia mới có thể quay lại, ôm lấy con tim nhức nhối những nhịp đập tang thương của ngài!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2

“Nở rộ trong tĩnh lặng trên những ngón tay mềm mại Một bước rồi lại một bước, trái tim ta đi về phía người.” ————— “VÚT.....V.....ÚT...” “UYNH.....” “CHÁY RỒI, CHÁY RỒI....MAU MAU DẠP LỬA ĐI NHANH LÊN!”

“Ha ha, để xem các người loay hoay với đám lửa như thế nào?” Jaejoong hí hóp mắt đứng nhìn đám lửa bốc nghi ngút, khói đen tỏa ra tứ phía, xung quanh là đám người nhốn nháo chạy đi chạy lại dập lửa. Nhếch khóe môi, cậu quay người, chạy về hướng ngược lại, đến gần một chiếc thuyền, Jaejoong nhảy lên, rút dây thừng ra, để mặc dòng nước đưa chiếc thuyền rời khỏi bờ, trôi dạt ra ngoài khơi xa. Hoàng cung Shinki. “Hoàng thượng, chúng ta hiện tại nên hòa thân với Đông Bang!” “Đúng vậy, chúng ta phải nhanh chân trước, chúng ta không phải đối thủ của Đông Bang”... Hoàng đế Shinki ngồi phía trên nhìn chăm chăm những người là quan thần đang đứng ở dưới bàn cách đối phó với Đông Bang quốc. Họ không sai, chuyện Đông Bang kéo quân sang thôn tính Shinki là chuyện không sớm thì muộn, giờ phải ngăn chặn trước dù bằng cách nào. “Trầm hiểu ý các vị, nhưng tên hoàng đế đó hậu cung vô vãn, liệu hần có nhìn đến người của ta mà tha cho Shinki không?” Các vị lão thần nhìn nhau, lúc sau, có người cất tiếng: “Hoàng thượng, thần có ý này, lần này chúng ta hòa thân, đưa một nam nhi đi, hoàng đế Đông Bang hậu cung vô vãn mỹ nhân nhưng vẫn lạnh nhạt, có thể chính là, thiếu khâu vị này!” Nghe vậy, những người khác lại nhao nhao. Hoàng đế Shinki lại lâm vào trầm ngâm. Ông cất tiếng: “Vấn đề bây giờ là phải đưa ai đi, nữ nhi còn dễ, nhưng đằng này lại là một nam nhi.” Thấy các vị đại quan im lặng không ai nói gì, ông biết, chẳng ai lại muốn đưa con mình đi cả. Bởi vậy, vị hoàng đế già nhắm mắt, nói: “Vậy đi, ta bốc quan thế, phải ai thì người đưa đưa con mình ra.” Rất nhanh, các quan thế được đựng trong khay sẵn, đưa đến trước mặt hoàng thượng. Ông nhắm mắt, đưa tay cầm một cái đưa cho thái giám bên cạnh. “Là Kim đại nhân, Kim Jim Wan” Tất cả những người đứng trong cung điện đồng thời ngoảnh sang nhìn Kim đại nhân. Mà lúc này, Kim Jim Wan nhắm mắt, quỳ xuống, hô to: “Thần lĩnh chỉ!” Tại Kim gia.

“Lão gia, người làm sao có thể đưa con trai mình đi được, lão gia” Kim đại phu nhân quỳ xuống khóc lóc kêu gào. Kim Jim Wan bất lực nói: “Biết làm sao được, ta cũng không còn cách nào khác” Kim đại phu nhân ngồi thất thần, đột nhiên bà ta đảo mắt nói: “Chẳng phải phía sau hậu viện có đứa con của lão gia với một nữ tỳ năm xưa sao, trên danh nghĩa, nó cũng là con ông, hãy đưa nó đi” Jim Wan giật mình, ngồi ngẫm nghĩ, giờ ông mới nhớ ra, mình có người con này. Từ khi nó được sinh ra, ông mặc kệ tự sinh tự diệt, vậy mà có lúc hữu ích, nghĩ vậy, ông nhếch miệng cười. Lát sau, ở phía sau hậu viện. “Thật là quá đáng, lúc cậu được sinh ra thì không thèm ngó ngang đến, nay nước sôi lửa bỏng lại lôi cậu ra làm lá chắn, họ có phải là con người không.” “Đúng thế, quá đáng hơn là chúng ta nói cậu bị bệnh nặng mà họ cũng bắt đi nữa” Người nằm trên giường, sắc mặt nhợt nhạt, hơi thở gần như đứt quãng, đưa bàn tay gầy gò ra nắm lấy một bàn tay nhỏ nhắn, cất giọng thều thào: “Jaejoong...ta...ta...cũng sắp...đi rồi. Ta chỉ...có...có...một nguyện vọng...ngươi hãy...thay ta...chăm sóc...vú nuôi...và Min Hae...” Jaejoong nhìn chăm chăm người trước mắt này, từ khi cậu bỏ trốn, lang thang đến nay, chính người này đã cứu mạng cậu. Nhưng bản thân cậu thân cô thế cô, ngay cậu cũng chưa đảm bảo được cho mình. Liếc nhìn hai người bên cạnh, cậu thờ dài. Cậu dù gian manh thế nào thì cũng là người có ân báo ân. Không thể không nhận lời. “Được, ta đáp ứng với cậu” Vị vú nuôi đã nhiều tuổi nắm lấy tay người thiếu niên trên giường, nghẹn ngào nói: “Ta không đi, ta sẽ ở bên chăm sóc cậu.” Min Hae cũng ôm mặt khóc. Nhìn cảnh này, Jaejoong ngoảnh mặt ra nhìn cảnh vật bên ngoài, cất giọng đều đều: “Vú nuôi, bà hãy mang cậu ấy đi, những thứ vàng bạc bọn họ chuẩn bị hòa thân của cậu ấy, cũng mang theo, bệnh của cậu ấy ta sẽ đưa đơn thuốc, chỉ cần uống theo và chăm sóc đầy đủ, chưa đầy ba tháng cậu ấy sẽ khỏe hẳn.” Nghe vậy, vú nuôi ngạc nhiên, hỏi: “Làm sao được, không thấy cậu ấy, bọn họ sẽ truy tìm” “Yên tâm, ta sẽ thay thế cậu ấy” — Jaejoong nói. “Không được, như vậy cậu sẽ rất khổ” Jaejoong đi đến cạnh chiếc giường, cúi xuống, cầm tay cậu thiếu niên, nói: “Yên tâm, ta là ai chứ, không ai làm gì được ta đâu, ta cũng muốn đi đây đó mở mang tầm mắt. Cậu cứ yên tâm rồi đi, hãy sống cuộc sống mạnh mẽ, làm những gì mình muốn, Junki” Thiếu niên mở to đôi mắt nhìn cậu, lát sau cất giọng: “Jae...Jaejoong, cảm ơn cậu...cậu nhất định phải sống” “Ha ha, điều đó là tất nhiên rồi” Jaejoong hí hóp mắt cười. Cứ như vậy, Jaejoong sắp đặt, bố trí cho Junki cùng người vú nuôi rời đi. Min Hae nguyện ở lại cùng cậu. Đứng nhìn chiếc xe ngựa khuất xa, Jaejoong nhếch miệng cười. Đông Bang quốc, thú vị lắm, ta cũng muốn xem nơi đó thế nào.

Chương 3: Chương 3

Lại một lần nữa hồi sinh, là họa hay là phúc? Nếu là phúc, vì sao vẫn muốn rơi vào vòng tranh đấu, vì hân không ngại đau khổ, tâm lực hao mòn? Nếu là họa, không hồi sinh, sao có thể gặp được hân, người thật sự yêu bản thân mình? Này huyền phượng khúc, cất lên loạn nhân gian, đến tột cùng ít hay nhiều gọn lên những đợt sóng?

“Hoàng đế Đông Bang là người như thế nào?” Jaejoong ngồi trên xe ngựa hỏi Min Hae. Cậu cùng đoàn người rời Shinki cũng đã mấy ngày, chuẩn bị tiến vào Đông Bang. Bởi vậy, ít nhất cũng phải có chút hiểu biết. “Nô tỳ nghe nói, ngài ấy là một người tàn ác, lạnh lùng, hậu cung tuy vô số nhưng ngài ấy chưa thực sự sủng ái một ai cả” Nghe vậy, Jaejoong nhếch miệng cười. Cậu nhìn Min Hae, đây là nữ tỳ cậu mang theo khỏi Kim gia, một cô bé tầm tuổi cậu, cũng chỉ mười lăm, nhưng qua đôi mắt, cậu biết, ẩn trong đó là sự gan dạ và kiên quyết tới nhường nào. Ngày đó, cô bé quyết định ở lại cùng cậu là để báo đáp vì cậu đã giúp đỡ Junki. “Min Hae” Nghe thấy tên mình được gọi, Min Hae tự động ngẩng đầu lên rồi lại nhanh chóng cúi xuống. Thấy vậy, Jaejoong nói tiếp: “Hiện tại, người đi theo ta, là thân cận duy nhất của ta. Sắp tới, chúng ta tiến vào hoàng cung Đông Bang, người cũng biết đó sẽ là nơi gió tanh mưa máu như thế nào. Không cần biết dùng thủ đoạn gì, chúng ta phải đứng thật vững.” Dừng lại một lúc, Jaejoong dùng tay nâng cằm cô bé lên, để khuôn mặt nhỏ nhắn đối diện với mình, giọng cậu nhẹ nhàng vang lên: “Ta lẫn lộn bên ngoài, là người không đơn giản, ta cũng biết người có suy nghĩ và sự cẩn thận ra sao. Ta chỉ nói duy nhất lần này. Người, từ lần sau chỉ gọi ta là chủ tử, không cần quá cậu lệ những lễ nghi rườm rà khi chỉ có ta và người. Đặc biệt, người phải tuyệt đối trung thành, không những nói phải nghe, mà cần nhanh nhẹn, phải biết ứng biến, nói cách khác, cần phải biết lươn lẹo. Khi nào cần mạnh mẽ, phải mạnh mẽ, khi nào muốn nhu nhược, có nhu nhược, khi nào cần độc ác, dứt khoát phải độc ác. Trên mặt luôn có một chiếc mặt nạ đa nhân, biết xoay sở trong những tình huống cần thiết. Nghe theo ta, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Người hiểu rồi chứ?” Đôi mắt to tròn nhìn Jaejoong thật lâu, đôi môi nhỏ nhắn cất tiếng: “Đã rõ, thưa chủ tử!” Mím cười, Jaejoong biết, Min Hae lựa chọn theo cậu là tuyệt đối trung thành, cậu chỉ cần bồi dưỡng thêm chút ít kỹ xảo nữa. Hậu cung Đông Bang, cậu sẽ đứng vững. Hoàng cung Đông Bang “Shinki đưa người hòa thân là ngày mai sẽ đến đúng không?” Yunho nhàn nhạt hỏi người đang quỳ phía dưới. Thật thú vị, lại có kẻ dâng người đến hậu cung của hân. “Đúng vậy thưa hoàng thượng, theo thông tin đó là con một vị quan, nhưng là nam nhi, chính xác hơn là một nam hài.” “Nam hài sao?” Yunho nhíu mày, lại cất giọng nhàn nhạt: “Bọn chúng nghĩ rằng chỉ cần đưa người tới sẽ tránh khỏi việc bị thôn tính sao? Quá ngây thơ và ấu trĩ rồi” Nhếch khóe miệng, hân cười thầm. Con người, chung quy cũng chỉ quay quanh những thứ vô vị đến tầm thường như thế. Vị quan già ở bên dưới nén nhìn con người đang ngồi phía trên. Một nam nhân anh tuấn, cả người toát ra vẻ băng lạnh, ngay cả hơi thở cũng tản mát cái gì đó khiến người đối diện không rét mà run. Vậy thì ai mới có thể nắm giữ được trái tim đang đập mạnh mẽ trong bộ ngực cường tráng kia? Ngày hôm sau, Jaejoong cùng đoàn người chính thức bước vào Đông Bang, đi đến đại điện, nơi có vị hoàng đế cao cao tại thượng cùng quan thần ngồi đầy. Vì cậu mới mười lăm tuổi, đáng người nhỏ nhắn, nên trước lúc tiến cung, Jaejoong chọn cho mình bộ đồ màu trắng, bên ngoài cũng khoác một áo choàng màu trắng, nơi cổ áo là một ít lông vũ, nhìn đơn giản nhưng mang lại cho người nhìn cảm giác cậu tựa như liên tuyết không vướng bụi trần. Khi gần đến nơi, cậu để sứ giả vào báo trước tình hình, dù sao mấy ngôn từ quan hệ hai nước, cậu không muốn nói cũng không muốn nghe, khuôn mặt lộ vẻ bình thản vô cùng. Yunho ngồi trên ngai vàng, nghe vị sứ giả thao thao bất tuyệt một tràng dài, không kiên nhẫn, hân phát tay ra hiệu dừng, cất giọng: “Ta không có hứng thú với những ngôn từ sáo rỗng ấy, đẹp bỏ mấy nghi thức rườm rà ấy đi, trực tiếp dẫn người vào rồi nghe phân phó là được rồi.” Nghe vậy, vị sứ giả lau mồ hôi trên trán, thầm than, liếc mắt ra ngoài ý bảo cung nhân đưa người vào. Yunho tựa cả người trên long ý, một tay gác lên thành, một tay nhịp nhịp, đôi mắt lơ đãng, ai nhìn vào cũng chỉ có duy nhất một hình dung: chán nản. Mắt thờ ơ liếc nhìn một cái, hân lập tức phát hiện bóng dáng nho nhỏ lấp ló ở góc cửa chuẩn bị tiến vào. Mắt hân mở to, đôi môi mấp máy không thành lời. Thân ảnh ấy vẫn y như vậy, một thân trắng tuyết đơn điệu mà thanh tao, màu trắng tinh khiết luôn xuất hiện trong con mộng mị mỗi khi hân chấp chôn, cảm giác làm mất hân mờ đi khi nhìn thân ảnh nhỏ bé đang dần tiến tiến vào. Bước chân Jaejong dừng lại, cậu ngược nhìn nam nhân cao lớn đang quan sát mình, qua ánh mắt kia, cậu thấy được trong đó là vô vàn yêu thương, có mừng rỡ, có hoan hỉ, có cả thứ gì đó như kiên định. Cậu nhẹ nhàng quỳ xuống, cất giọng: “Jaejoong tham kiến hoàng thượng” Yunho không đáp, tầm mắt không chuyển. Cậu một mình đứng ở đó, sắc mặt có đôi chút nhợt nhạt, là cậu mệt sao, hay cậu lạnh? Khuôn mặt hân hiện lên vẻ nghi vấn. Không ai biết hoàng đế tại sao lại như vậy, bộ dạng như bị điểm huyết ngồi đờ một chỗ. Hân công công ở bên cạnh lau mồ hôi trên trán, cố gọi lần nữa. Yunho hoàn tĩnh, là thật, không phải mộng, hoàn toàn không phải mộng, cậu đã trở lại, quay về bên hân, mười lăm năm, vậy là hân đợi được. Yunho lao nhanh xuống dưới, chạy lại, đỡ Jaejoong đứng dậy, khuôn mặt này, đôi mắt này nữa, là cậu, hoàn toàn là cậu, chính xác là cậu. “Jaejoong, đệ rốt cuộc đã trở về bên ta rồi!” Yunho ôm chặt lấy Jaejoong, lăm lăm câu nói vừa rồi, chỉ duy nhất cậu nghe thấy. Quan thần cùng sứ giả tròn tròn mắt nhìn, không dám tin vào điều trước mắt. Hân công công mỉm cười, vậy là ngài đã chờ được, hoàng đế của thần. Jaejoong ngạc nhiên chốc lát, nhưng, với sự tinh nhanh của mình, cậu biết, chắc chắn ở cậu có dáng hình mà vị hoàng đế này thương yêu, và chắc chắn, người kia đã không còn. Khẽ nhếch khóe môi, thú vị, quả là thú vị, vậy tại sao không để nó thú vị hơn nữa? Liếc nhìn Min Hae bên cạnh còn đang ngạc nhiên, cậu hí híp mắt, mà bên này, Min Hae nhận được tín hiệu của Jaejoong, biết là mình sắp có dịp “trở tài”, âm thầm gật đầu. Nhắm mắt, buông lỏng toàn thân, hai bàn tay từ từ trượt xuống đôi môi màu anh đào khẽ động, cậu để toàn thân vô lực mềm nhũn, dựa cả vào người đang ôm mình lúc này, khuôn mặt tự chủ phụ họa theo mang một màu trắng bệch nhợt nhạt. Cảm nhận người trong lòng mình nhẹ bẫng, Yunho giật mình, nhẹ lay cơ thể mỏng manh, khuôn mặt tái mét, đôi môi không chút huyết sắc, mắt nhắm nghiền, cả người cậu giờ mềm oạt trên tay hân. “JAEJOONG, JAEJOONG, SAO LẠI THẾ NÀY?” Mọi người đều giật mình, Min Hae quỳ xuống, khóc lóc nói: “Hoàng thượng, chủ tử trước khi lên đường cơ thể vốn không khỏe, lại đi đường dài gặp mưa gặp gió, sợ là không chống đỡ được. Hoàng thượng, cầu người hãy cứu lấy chủ tử” “KHÔN KIẾP!” “MAU TRUYỀN NGUY Ỗ TỚI CHO TRÁM, TẤT CẢ!” Yunho vội vàng bế Jaejoong lên, ôm cậu rồi lao nhanh về tẩm cung của mình, vừa đi hân vừa lăm lăm: “Không... ta không thể để đệ rời xa ta lần nữa.... Jaejoong, ta chờ đợi đệ như vậy, đệ không thể phụ ta như thế....”

Chương 4: Chương 4

Nghe thấy tiếng loạt xoạt, tiếng bầm báo, Jaejoong bắt giác thấy thật nực cười. Cậu giả ngất, cứ nhiên lại được đối đãi tử tế như thế, được nằm trên long sàng, được chăm sóc, lại được nam nhân oai hùng thống lĩnh thiên hạ nắm tay ân cần đầy quan tâm. Lăn lộn mười lăm năm ở bên ngoài, sao cậu lại không hiểu được vì sao bản thân được hưởng những đặc ân trọng vọng như vậy, đáp án vô cùng đơn giản, ở cậu có thứ mà vị hoàng đế băng son này cần. Ha, vậy là sẽ dễ dàng hơn rồi, cậu lại nghĩ sẽ phải chiến đấu với đám hậu cung một mất một còn kia. Tất nhiên, tính chất cũng không khác là mấy, chẳng qua là cách thức sẽ giản đơn hơn rất nhiều.

“Jaejoong, Jaejoong à!” Yunho nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cậu, hấn sợ rằng chỉ cần lơ đãng rồi khỏi thôi, sẽ vĩnh viễn không còn được gặp cậu nữa. Mười lăm năm, đã mười lăm năm hấn chờ đợi, cậu rốt cuộc cũng trở về bên hấn như lời hứa năm xưa. Lặng lẽ nhìn gương mặt nhỏ bé của cậu, dù còn hơi nhọt nhọt nhưng cũng đã có huyết sắc, hấn nhủ này, sao cậu vẫn chưa tỉnh lại? “Thái y. Tại sao đến giờ người vẫn chưa tỉnh lại? Chẳng phải người nói chỉ cần nghỉ ngơi thôi sao?” “Vị thái y lên lau mồ hôi trên trán, vội nói: “Dạ thưa, có thể do chặng đường đi quá dài, hơn nữa cơ thể của người bệnh vốn thể chất không được tốt cho lắm!” Ông không biết vì sao hoàng thượng lại dùng đúng triệu tập tất cả thái y đến đây, có điều dù sao chắc chắn người nằm trên giường vô cùng quan trọng. Nhưng ông cũng chưa biết rõ thân phận của người này, không thể gọi bừa được. “Là vậy sao?” Yunho lẩm bẩm. Ở cự ly gần, Jaejoong nghe được lời của hấn, tất nhiên những gì vị thái y nói, cậu cũng nghe thấy. Cố gắng ở trạng thái tự nhiên nhất, cậu khẽ động mi mắt. Mà ngay bên cạnh, Yunho tinh tế nhìn thấy cử động nhỏ này của Jaejoong, hấn vội vàng nói: “Jaejoong, Jaejoong à, đừng nghe thấy ta nói gì không? Jaejoong?” Chăm chú quan sát khuôn mặt luôn quen thuộc với mình, Yunho mong chờ nhìn vào đôi mắt kia. “Ừm...” Cậu mở mắt, đôi mắt to tròn, thoáng nhìn như không có tiêu cự nhìn chằm chằm người đối diện, nét mặt thoáng vẻ giật mình, cơ thể nhanh nhẹn phản ứng, vội nhồm người dậy. Thấy thế Yunho ghim cậu lại, nói: “Đỡ vẫn còn yếu, cần nghỉ ngơi, không được dậy!” “Ta...thần...ta...ta...” Jaejoong run run, miệng lắp bắp, ánh mắt hoảng hốt vô cùng. Thấy vậy, Yunho ôm cậu vào lòng, nhẹ nhàng nói: “Đừng sợ, không sao đâu, có ta ở đây!” “Hoàng...hoàng thượng...” “Gọi ta Yunho, không cần phải gọi như thế!” “Nhưng...nhưng...ta...chỉ là một kẻ hèn mọn nhỏ bé, ta không có tư cách!” Jaejoong vẫn lắp bắp, cơ thể run run. Liên sau đó, một vòng tay ôm lấy cả cơ thể cậu, hơi ấm từ người kia, cậu hoàn toàn có thể cảm nhận được. “Ta nói được là được. Không ai có thể khinh thường đệ. Đã có ta ở đây, không có kẻ nào dám làm tổn thương đệ!” Yunho cố ôm thân mình bé nhỏ đang run rẩy kịch liệt vào lòng, là hấn sợ, sợ cậu sẽ rời xa hấn một lần nữa. Nếu, giả chẳng là nếu, nếu như chuyện đó xảy ra, hấn không dám tin rằng mình có thể sống được nữa. Trái tim của hấn đập từng nhịp đập vì người mà hấn yêu thương, nay người đã trở về, chẳng lý nào hấn lại buông tay hay để kẻ khác tổn thương cậu. Nghĩ vậy, đôi mắt hấn nhanh chóng phủ một lớp băng giá, đôi môi ngao kiều cất tiếng giữa không gian vắng lặng: “Người đâu!” Hấn công công nghe thấy tiếng liền ở bên ngoài chạy vào, thưa: “Hoàng thượng, có thần ạ!” Yunho liếc nhìn Hấn công công rồi đảo mắt ra bên ngoài, đám sứ giả Shinki vẫn đứng ngoài mong ngóng, ngay cả những kẻ hóng hớt từ tam cung lục viện cũng có, hấn mỉm cười, một nụ cười chết chóc. “Người truyền lệnh của ta, sắc phong Kim Jaejoong của Shinki quốc làm Kim quân, ban Tuyết Nguyệt cung. Shinki quốc có công tiên cử, từ bây giờ miễn thuế.” “Tuân chỉ!” Ngồi trên giường, Jaejoong nhẹ nhàng nâng khoe miệng, đôi mắt cong cong như hình trăng khuyết, nam nhân trị vì thiên hạ, nắm trong tay quyền năng tối hạn, nay lại vì một nụ cười của cậu ra một đạo thánh chỉ từ cổ chí kim xưa nay chưa từng có. Một lệnh ban ra, triều thần nghiêng ngả, hậu cung dậy sóng, ngay phượng một phen chao đảo!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5

“Oa...!” Min Hae ngược nhìn không gian và cách bài trí trong phòng mà không khỏi thốt lên! Jaejoong đi bên cạnh chú ý nhìn xung quanh từ lúc cậu bước chân từ ngoài vào.

Theo thánh chỉ của hoàng đế, cậu được chuyển đến Tuyết Nguyệt cung, lại được phong là Kim quân, vị trí này nói nhỏ có thể ngang bằng với chức vị quý phi, nói lớn thì chẳng khác nào ngài vị hoàng hậu. Là “vật” hòa thân, không phải theo trình tự thăng cấp bình thường lần lượt từ nhỏ đến lớn mà trực tiếp được nhận vị trí Kim quân, đủ biết hoàng đế sủng ái cậu cỡ nào, Jaejoong không nghĩ mình sẽ gặp may mắn như vậy, có thể nói là một bước lên mây.

“Mọi người đi sắp xếp đồ đạc đi, mình Min Hae ở lại với ta là được rồi” Jaejoong hướng những cung nhân khác ra lệnh. “Dạ!” Khi mọi người tản đi hết, Min Hae nhìn Jaejoong thắc mắc: “Chủ tử, sao chủ tử nhìn có vẻ lãnh đạm quá vậy?” “Min Hae, hoàng cung không giống như Kim gia, lại không giống như người nhìn thấy bình thường. Hôm nay chúng ta ở vị trí này, được ở đây, tuy là được hưởng ân điển của hoàng đế, nhưng hoàng cung cũng chính là gi, là nơi tranh quyền đoạt vị không kẻ tình thân, hậu cung lại càng phức tạp hơn, sóng ngầm mãnh liệt, mưa máu nhuộm đỏ cả triều vĩ” Dùng một chút, Jaejoong lại nói: “Người và ta cùng tuổi, nhưng người không va chạm nhiều, lại chưa gặp phải hoàn cảnh khó khăn khổ cực bao giờ, nên không am hiểu nhiều, ngay cả những mưu mô cũng vậy. Hiện tại, chúng ta án binh bất động. Người hãy tranh thủ tìm hiểu qua đám cung nữ, thái giám để biết thêm về tình hình hậu cung này, còn cách thức như thế nào chắc không cần ta dạy chứ?” “Dạ, rõ thưa chủ tử!” “Tốt, nhớ tìm hiểu xem hiện tại, người có quyền lực trong đám quan thần là ai?” “Nghe vậy, Min Hae ngạc nhiên hỏi: “Chủ tử, chúng ta trong hậu cung, chỉ việc đối phó với đám tần phi, người quan tâm mấy vị quan thần làm gì ạ?” Jaejoong chậm rãi ngồi xuống, bụng chén trà lên nhấp một ngụm mỉm cười, đôi mắt cong lên tựa vầng trăng khuyết, nói: “Đứng vững trong hậu cung, không chỉ biết mưu mô, ám hại, mà còn cần có người chống lưng, nâng đỡ. Kẻ chúng ta cần phải là người không những có chức vụ vừa đủ mạnh mà tiềm lực kinh tế cũng phải có, quan trọng nhất là phải nắm trong tay binh quyền, có thể hô phong hoán vũ, như vậy chúng ta mới yên ổn bình an sống ở đất Đông Bang này, không phải lo bước tiến bước lùi sau này!” Nghe Jaejoong nói, Min Hae thâm thán phục, đôi mắt ngược nhìn Jaejoong tôn sùng không thôi. Thấy dáng vẻ của Min Hae, Jaejoong bật cười, vươn tay cốc đầu cô nàng. “Nha đầu, ánh mắt ấy là sao hả?” “A, a, chủ tử sao cốc đầu thần?” “Hừm hừm! Người không cần xưng hô câu lệ như vậy, gọi ta là chủ tử, xưng là muội cũng được!” Min Hae ngạc nhiên nhìn Jaejoong, chớp chớp đôi mắt, rồi sau đó nhẹ nhàng cất tiếng: “Dạ, muội biết rồi!” Nghe Min Hae nói vậy, Jaejoong mỉm cười, thưởng thức tiếp chén trà trên tay. Lát sau bỗng nhiên cậu nghiêm mặt, đầu nghiêng nghiêng như đang tập trung lắng nghe điều gì, Min Hae ở bên cạnh ngạc nhiên nhưng không dám lên tiếng, sợ ảnh hưởng đến chủ tử. Đến khi Jaejoong mỉm cười, ngoác tay ý bảo lại gần, Min Hae mới nhẹ nhàng tiến tới. “Có người đang đến!” Min Hae mở to đôi

mắt ngạc nhiên nhìn Jaejoong, nói nhỏ: “Chủ tử, người biết võ sao?” “Không, chỉ là năm tháng lăn lộn, ta rèn luyện được khả năng nghe rất tốt, tất nhiên là một vài kỹ năng nữa, sau này người sẽ rõ. Giờ người đi ra ngoài đi, để mình ta ở đây là được rồi!” Nghe Jaejoong nói rõ, sau lại phản phó, Min Hae “Vâng” một tiếng rồi lui ra ngoài. Jaejoong ngồi một mình cảm chén trà nhấp từng ngụm một, đến khi thấy thân ảnh màu vàng phấp phất xa xa, cậu mỉm cười, đặt chén trà lên bàn, đứng dậy, bước ra ngoài. “Jaejoong tham...” Jaejoong định hành lễ nhưng lại được nâng lên khi cậu nói chưa dứt, đầu gối chưa chạm đất, theo đó là giọng nói trầm ấm vô cùng: “Đệ không cần đa lễ với ta. Từ bây giờ trở đi, đệ được miễn lễ nghi này, không cần hành lễ với ta!” Jaejoong ngẩng đầu lên, trước mặt là nam nhân anh tuấn khí khái, mang trên mình long bào của đẳng nam nhân trị vì thiên hạ, người được coi là đế ma. Nhưng giờ con người ấy trước mắt cậu lại ôn nhu, yêu chiều cậu như bảo vật. “Như vậy sao được hoàng thượng, ta...” Yunho ngắm nhìn gương mặt lúng túng của Jaejoong, vô thức bật cười, cậu vẫn vậy, như trước kia mỗi lần hấn ở bên trên trọc đều bày ra bộ dạng lúng túng vô cùng. Mím cười, hấn cất giọng: “Lời ta nói là lệnh, chẳng lẽ đệ lại không nghe!” Jaejoong cắn môi, nhẹ giọng đáp lời: “Vâng!” Ngắm nhìn trân bảo trong lòng, Yunho thật muốn cắn vào đôi môi anh đào nhỏ nhắn kia, nhưng e là cậu sẽ sợ, hấn mới cực nhọc kiểm chế. Dắt tay Jaejoong vào điện, Yunho vừa đi vừa hỏi: “Đám cung nhân đâu hết rồi, sao lại không thấy bóng một ai ở đây vậy?” “A, là ta sai bọn họ đi dọn dẹp chút!” “Sao vậy? Đệ không hài lòng ở chỗ nào sao? Nói cho ta biết, ta sẽ sửa chữa!” Jaejoong lắc đầu, nói: “Không phải, chỉ là muốn dọn dẹp chút thôi mà. Hoàng thượng, người tới đây có việc gì không?” Nghe vậy, Yunho sờ sờ sống mũi, nói: “Không có việc gì chẳng lẽ ta không được đến đây?” “A, không phải vậy, chỉ là ta...” “Ta...” Thấy vẻ lúng túng của Jaejoong, Yunho lại bật cười, đưa tay đến, véo véo bên má cậu nói: “Ta đùa thôi, đệ khăn trương vậy. Tới nay ta sẽ dùng cơm cùng đệ. Đi đường mấy ngày lại thêm bệnh mệt, đệ chắc ăn uống không tốt. Để đệ ăn một mình ta không yên tâm!” Jaejoong nhẹ nhàng ôm lấy Yunho, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, cảm ơn người đã đối xử tốt với ta!” Yunho cảm thấy trái tim của mình đập mạnh mẽ từng nhịp một. Jaejoong đang ôm hấn, thật nhẹ nhàng, y như trước đây vậy. Hai tay hấn vô thức đưa lên, ôm trọn cậu, đầu cậu tựa vào lồng ngực của hấn. Hấn công công biết ý, nhẹ nhàng đưa đám cung nhân lui ra ngoài, để lại không gian cho hai người. Cọ cọ vào ngực Yunho, Jaejoong nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, sao người lại đối tốt với ta như vậy, ta chỉ là ‘vật’ hòa thân!” “Không, đệ là trân bảo của ta. Đã mười lăm năm, ta chờ đệ lâu như vậy, cuối cùng cũng đã chờ được. Jaejoong, có thể đệ không tin. Nhưng kiếp trước, đệ và ta yêu nhau vô cùng, chỉ vì một phút ta bất cẩn, khiến đệ vì ta mà chết, trước khi rời xa, đệ đã hứa sẽ kiếp sau quay về bên ta. Và giờ ta đã chờ được đệ!” Nghe được những lời này, Jaejoong ngạc nhiên không thôi, cậu đảo mắt, sau đó nói: “Hoàng thượng, nhờ ngài nhầm thì sao?” “Không, làm sao ta có nhầm được, tuyệt đối không. Jaejoong! Dù thế nào, đệ đã quay trở về, ta nhất định không buông tay. Ta sẽ bù đắp cho đệ, tất cả, cả con người ta, trái tim của ta, tất cả đều là của đệ!” Yunho nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của Jaejoong lên, nói tiếp: “Jaejoong, không cần gọi ta như thế, cứ gọi ta là Yunho. Cái tên này, để mình đệ gọi!” Jaejoong chăm chú nhìn vào đôi mắt hẹp dài tựa dải băng nhưng lúc này vô cùng ấm áp nhu tình, cậu đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình lên, những ngón tay lướt nhẹ tự hàng lông mày đến sống mũi của người đối diện, đôi môi mấp máy gọi một tiếng “Yunho”. Yunho nhìn vào gương mặt mà hấn nhớ nhưng bao năm tháng qua, đôi mắt ấy, sống mũi, đôi môi, hàng lông mày, tất cả những gì trên khuôn mặt cậu là những chi tiết luôn xuất hiện trong giấc mộng của hấn. Nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ nhắn đang dừng ở sống mũi mình, Yunho cúi người xuống, dần dần áp đôi môi mỏng lên làn môi anh đào nhỏ nhắn của cậu, nhắm nháp từng chút, từng chút một cánh đào mỏng thơm mát mà hấn thầm mong ước trong suốt mười lăm năm qua. Hấn có thể cảm nhận người trong lòng run run, bởi vậy, một bàn tay của mình, Yunho trượt xuống ôm lấy thân mình đang không ngừng run rẩy, một tay hấn đặt sau gáy cậu, kéo cậu vào nụ hôn sâu hơn. Jaejoong cảm nhận trong nụ hôn của nam nhân đang hôn cậu chứa đựng vô vàn tình cảm, có nâng niu trân trọng tựa như sợ tan biến vậy. Cậu đưa đôi tay của mình vòng lên cổ của ai kia, nhẹ nhàng đáp trả nụ hôn nồng nàn say đắm. Bên ngoài, những cánh hoa nhỏ màu trắng nhẹ nhàng theo làn gió vương vấn trong không trung, điểm xuyết trên nền trời xanh trong, mang theo mùi hương tinh khiết quện với hương vị tình yêu đang lan tỏa khắp chốn.”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Chương 6

Lúc Yunho cùng Jaejoong đã là chiều tối. Trên bàn ăn lúc này là đủ những món cao lương mỹ vị, tất cả đều khiến Jaejoong nhìn đến hoa mắt. “Yunho, nhiều như vậy sao ăn hết được?” “Jaejoong, đệ quá gầy, cần phải ăn uống tâm bồi. Những thứ này đều là tốt cho cơ thể, sẽ giúp đệ nhanh chóng khỏe mạnh!”

Nói xong, Yunho gấp thức ăn vào bát cho cậu. Jaejoong liếc mắt đảo qua các món ăn trên bàn, toàn là những món sơn hào hải vị, cậu nhẹ tay dứt dứt áo của Yunho, nói:

“Ta muốn ăn cá!” “A, đợi ta một lát!” Nói xong Yunho liền trực tiếp gấp miếng cá vào bát của mình, cẩn thận gỡ từng miếng thịt cá, cẩn thận quan sát rồi đưa vào bát của Jaejoong. Cậu ngồi bên cạnh âm thầm quan sát, nhẹ nhếch khóe miệng. Đám thái giám cung nữ mở tròn mắt nhìn, không tin vào cảnh tượng trước mắt, hoàng thượng băng lãnh tàn khốc của bọn họ đang ân cần chăm sóc cho người khác, đủ thấy ngài sùng đến mức nào. Kết thúc bữa ăn, Yunho ngồi nghỉ một lúc với Jaejoong rồi quay về ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, trước khi đi còn để lại câu nói: “Đệ muốn ăn thêm gì thì sai đám cung nhân mang đến, nếu thấy mệt thì cứ đi nghỉ trước, ta phê duyệt tấu chương xong sẽ quay lại!” Còn lại một mình, Jaejoong tiến vào phòng ngủ, để Min Hae theo vào hầu hạ, còn lại cho mọi người trở về nghỉ ngơi. Khi vào trong phòng, Jaejoong ngồi xuống giường, liếc nhìn Min Hae, nàng ta hiểu ý, liền tiến đến bên cạnh nói: “Chủ tử, cả chiều hôm nay muội lần la thăm dò, biết được hậu cung nhiều tần phi vô cùng, toàn là công chúa hòa thân hoặc tiểu thư của những nhà danh gia vọng tộc. Thái hậu đã lui về nghỉ ngơi, không quản hậu cung nên trong hậu cung, tất cả đều dựa vào quy tắc đã định mà sống. Những người được cho có tâm địa và hay đấu đá lẫn nhau nhất là năm vị phi tần: Một là Hwang phi Hwang Mi Young, tên hay gọi là Tiffany, thứ hai là Lee phi, Lee Son Kyu, tên thường gọi là Sumy, thứ ba là Kim phi Kim Taeyeon, thứ tư là Kwon phi Kwon Yuri, cuối cùng là Choi phi Choi Soo Young. Mấy vị này đều là tiểu thư của các vị quan trọng triều.” Jaejoong lắng nghe, rơi vào trầm tư một hồi, sau mới cất giọng: “Vậy còn đám quan thần thì sao?” “Dạ, theo như muội biết thì hiện tại trong triều, người có tiếng nói và thế lực nhất là tướng quân An Chil Hyun, một người tài giỏi nhưng nghiêm khắc, tuy giờ đã bốn mươi tuổi nhưng vẫn chưa lập gia thất, một mình thống lĩnh quân binh, trên dưới triều thần ai ai cũng nể người này.” “An Chil Hyun?” Jaejoong nghi hoặc nói. Cậu ngồi suy tính một lúc, sau phát tay để Min Hae ra ngoài, một mình ngồi trên giường trầm ngâm. Ban đêm, bầu trời đầy sao, gió nhẹ lướt qua những tấm màn che, hoàng cung được bao phủ bởi màn đêm yên tĩnh. Yunho trở về cung của Jaejoong khi trời đã về khuya, ngắm nhìn thân hình nhỏ bé an yên trong giấc ngủ, hấn bắt gặp ánh mắt mỉm cười, đưa bàn tay đến gần khuôn mặt cậu, nhẹ nhàng lướt qua làn lông mày đến sống mũi, một cảm giác bình yên len lỏi trong tâm hồn của hấn. Đã bao lâu rồi hấn mới có cảm giác này? Hấn nhớ rõ, kể từ khi nhìn thấy thân thể cậu nát bấy nơi đây

thác nước, tâm trí của hắn đã nhuộm màu oán hận. Đợi một kiếp người dài đằng đẵng, cuối cùng hắn cũng chờ được ngày này! Đang nằm ngủ, Jaejoong cảm thấy có thứ gì đó đang di chuyển trên khuôn mặt mình, cậu mở bừng đôi mắt. Đối diện cậu là nam nhân với đôi mắt ôn nhu, cậu mỉm cười, cất giọng nhỏ nhẹ: “Yunho!” Tiếng gọi của Jaejoong kéo Yunho từ thiên miền quá khứ trở về thực tại, đôi mắt to tròn chăm chú nhìn hắn, tựa hồ nước tĩnh lặng, ánh nhìn ngây thơ đơn giản của cậu khiến hắn chợt giật mình, vội vàng cúi rạp người xuống ôm lấy cậu. “Jae Jae, đừng rời xa ra, mãi mãi ở bên cạnh ta, như vậy có được không?” Bàn tay nhỏ bé đặt lên tâm lưng rộng lớn, cách lớp hoàng bào nhẹ nhàng siết chặt, Jaejoong nói: “Yunho, chỉ cần ngài còn thương yêu ta, không ghét bỏ ta, ta mãi mãi không rời xa ngài. Nhưng nếu ngài khiến ta rơi dù chỉ một giọt nước mắt, ta sẽ rời xa ngài, mãi mãi cũng không ngoảnh lại!” “Không! Nhất định không bao giờ có chuyện đó xảy ra. Jaejoong, tin ta, được không?” Giọng nói của Yunho trầm thấp vang lên, lại run run tựa cành mai ngao nghễ bị gió quạt trong đêm giông. Jaejoong dựa đầu trên bả vai Yunho nói: “Được! Giờ muộn rồi, chúng ta ngủ đi, ta có chút mệt!” Nghe được lời khẳng định của Jaejoong, Yunho mới thực sự yên tâm. Trong bóng đêm, Jaejoong quan sát nam nhân nằm cạnh mình, ngũ quan cương nghị, toát lên vẻ đẹp cường thế của kẻ cai trị. Cậu âm thầm nhếch khóe môi, ai nói để mà không có tâm? Nhìn xem, giờ kẻ bị lụy là ai? Bên ngoài khung cửa, gió bên ngoài âm thầm thổi từng đợt nổi tiếp nhau, mạnh mẽ kéo tuột ánh trăng vào màn đêm đen tối. Cả hoàng cung chìm vào đêm đen, những trận gió một mạnh hơn, thốc tung màn trướng, cuộn gào trên những ngọn cây cảnh lá, báo hiệu một trận gió tanh mưa máu chuẩn bị nổi lên, nhấn chìm luân thường đạo lý, dìm chìm tiếng gào thét ai oán chôn chôn dưới những tác máu hận thù! Ngày mai bình minh ló rạng nơi chân trời, là khởi đầu của tất cả những oán hận oan nghiệt!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 7

Linh Hương các, nơi quần tụ của cảnh đẹp chốn thâm cung với ngàn đóa hương khoe sắc, hồ nước xanh trong, làn gió hiu hiu thổi vào những cành liễu rủ xuống cạnh bờ hồ. “Hwang phi, sao hôm nay lại có nhã hứng ra đây ngắm cảnh đẹp vậy?”

“Ồ, Kim phi, cảnh đẹp ai cũng muốn nhìn mà!”

Hwang Mi Young nhìn Taeyeon trả lời, trên đôi môi là nụ cười tựa thần nhiên nhưng chói mắt vô cùng. “A, là vậy sao? Ta lại nghĩ Hwang phi đang bận chăm sóc hoàng thượng kia” Taeyeon nghịch nghịch phần lọn tóc của mình cất giọng trả lời, thành công khiến Mi Young thu lại nụ cười trên khuôn mặt cứng nhắc, thay vào đó là cái lườm đầy tức tối. Nhưng ngay sau đó, Hwang phi thu hồi vẻ mặt của mình, lại cất giọng mềm mại, ngón tay dè trên môi như yêu mị: “Ai cũng biết hoàng thượng hãy lui tới chỗ Kim phi, nhưng sao ta lại nghe phong phanh thời gian gần đây, Liên Tú cung rất quạnh quẽ nhỉ?” Mặt Taeyeon lạnh đi vài phần, liếc nhìn Mi Young như hận chỉ muốn đâm thủng mặt của nàng ta vậy, giọng điệu châm chọc lại cất lên: “Hwang phi, ai cũng biết, thời gian gần đây hoàng thượng say mê vị mới được phong là Kim quân tử Shinki quốc sang. Nghe đâu người đó mới chỉ mười lăm tuổi, quả là tuổi trẻ mà!” Nháy mắt Mi Young mỉm cười, nhìn chòng chọc vào Taeyeon, ai chẳng biết hiện tại Hwang phi cô tuổi đã bước vào độ hai mươi bảy, so với đám tần phi khác, nàng ta thuộc loại “già” chứ. Cô ta có ý nói như vậy, lại nhấn mạnh từ “tuổi trẻ” chẳng phải là đang đã kích nàng ta sao? “Kim Taeyeon, ngươi đừng quá đáng!”, Mi Young nói xong, dẫn người của mình đi thẳng, không thèm nhìn lại. Taeyeon lạnh mặt, liếc nhìn bóng hình Hwang phi vừa khuất, ngón tay bứt lấy đóa hoa bên cạnh, nghiền răng nói: “Hwang Mi Young, ngươi đừng tưởng có cha ngươi chống lưng mà ta không dám làm gì ngươi!” Nói xong, nàng ta cúi nhìn đóa hoa trong tay, một bông hoa đỏ thắm, rực rỡ. Nhưng những ngón tay mảnh khảnh đột nhiên siết chặt, cánh hoa nhanh chóng nhàu nát trong bàn tay xinh đẹp. Nắm chặt bông hoa đã rã rời, Taeyeon liếc mắt về phía Tuyết Nguyệt cung, ánh mắt âm hiểm vô cùng, giọng nói ngoan độc rít lên: “Jaejoong, Kim Jaejoong. Để xem ngươi cầm cự được bao lâu ở hoàng cung này!” Dứt lời, nàng ta đóa cuống hoa xuống mặt đất, dẫm chân lên rồi bước đi, dẫn theo đoàn người rời khỏi Linh Hương các, để lại những cánh hoa tan tác bay theo gió, còn tro bụi cuống hoa nằm lạnh lẽo im lìm! —— Sáng sớm, Jaejoong đi dạo cùng Min Hae, có đám cung nhân theo sau, Yunho sau khi dùng bữa sáng xong phải lên triều nên cậu thoải mái đi xung quanh Tuyết Nguyệt cung. Bước chân Jaejoong bỗng khựng lại, cậu nghi hoặc hỏi: “Đây là loài hoa gì vậy? Sao ta thấy hình như đều có?” Đám cung nhân liếc nhìn nhau, lưỡng lự không biết có nên nói hay không, nói ra sợ làm phật lòng vị chủ tử nhỏ này, nhưng không nói ra cũng mang tội, họ đẩy vị cung nữ ở trên cùng lên. Vị cung nữ nọ run rẩy lắp bắp nói: “Dạ... dạ... thưa...” “Có gì người cứ nói thật, không phải căng thẳng làm gì, ta cũng không ăn thịt người!” Jaejoong mỉm cười lên tiếng. “Dạ thưa, đây là hoa thủy hương, loài hoa Hwang phi rất thích, nên cho người trồng khắp trong ngoài các cung ạ!” “Vậy sao?” Jaejoong giả bộ ngạc nhiên thốt lên. Cậu tiến lại gần những khóm hoa, cúi người xuống, để mũi mình chạm vào những bông hoa, nhắm mắt lại thưởng thức mùi hương trên bông hoa màu hồng, rất nhẹ nhàng, thư thái. Làn môi cánh đào khẽ hé ra. Min Hae cùng cung nhân đều nghĩ rằng cậu thích nên không lại gần, cứ để cậu như vậy. Được lúc lâu sau, Jaejoong đứng lên, hướng tầm cung của mình quay về, nhưng chân chưa bước đến cửa, cả người cậu lao đảo, Min Hae thấy vậy vội vàng đỡ lấy, hai tên thái giám theo sau cũng vội chạy lên đỡ cậu vào trong nội. “Chủ tử, người có sao không? Người đâu, lấy chén trà ra đây!” Min Hae luống cuống, giọng điệu như sắp khóc. Mà Jaejoong lúc này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn rịn ra từng tầng mồ hôi, làn da nhợt nhạt, đôi môi mím chặt. Chốc lát sau, cả gương mặt cậu tím tái, trực tiếp ngã đi. Min Hae quỳ sụp xuống khóc lóc, đám cung nhân sợ xanh mặt, cung nữ thì khóc lóc, mấy người thái giám đứng ngây ra, rồi vội vàng vàng một người chạy đi tìm thái y, một người hướng Thanh Cung điện nơi hoàng thượng đang ngự chạy tới. Cả Tuyết Nguyệt cung loạn thành một đoàn, chỉ có Jaejoong là bất tỉnh nằm yên lặng trên giường, gương mặt tím tái nhưng các ngón tay không ngừng run rẩy!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 8

“Được rồi, yên tâm đi, ta biết tự điều chỉnh, bảo vệ bản thân mà!” Jaejoong vươn tay nhận lấy chén trà nhấp một ngụm, cậu đảo mắt nhìn xung quanh, lại liếc ra bên ngoài, nhàn nhạ dựa vào thành giường, ngón tách vân về xung quanh miệng chén trà, cất giọng: “Cái kim trong bọc lâu ngày rồi cũng tòi ra, muốn không ai biết thì phải vô ảnh vô tung, người hiểu không. Tùy ý kiếm một tên thái y, là lòi ra thêm một cái dây trói nữa, chưa kể người dám đảm bảo trong hậu cung này không có ai có tiền để mua lại hân hoặc dùng hình để ép hân khai sự thật. Người cũng đừng quên, hoàng đế của chúng ta lẫn lộn mấy chục năm, chỉ để một tên thái y qua mặt!” “Dạ, nhưng cứ như vậy, muội lo cho thân thể của chủ tử sẽ không chịu nổi đâu!” Min Hae len lén lau nước mắt nói. Nhưng Jaejoong ngược lại, cười cười, nhấp ngụm trà nói: “Mấy thứ này có thể làm gì ta chứ. Min Hae, người yên tâm, những kỹ xảo ta biết đều có căn cứ cả. Cái gọi là khổ nhục kế, ta chưa dại mà dùng bừa đâu. Mà thông báo cho hoàng thượng chưa?” “Dạ, muội đã cho người thông báo rồi, chắc hoàng thượng cũng sắp đến rồi!” Min Hae vừa dứt lời, Jaejoong chợt nhíu mày, khẽ cười nói: “Đến rồi” Quà nhiên, chẳng lâu sau, thân ảnh màu vàng vội vã đi về phía cậu, mặc kệ những người đang thi lễ với hân. “Jaejoong, Jaejoong à!” Khi thái giám thông báo cậu đã tỉnh lại, Yunho liền chạy đến xem, đến cửa cung, hân đã thấy thấp thoáng thân bạch y đang dựa vào giường hướng về phía hân mỉm cười yếu ớt. Dạng cánh tay vội ôm lấy cậu, Yunho cho đám cung nhân ra ngoài hết, còn lại mình hân và Jaejoong. Cúi nhìn tiểu thiên hạ ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực mình, Yunho khẽ nói: “Thật tốt quá, đệ đã tỉnh lại khỏe mạnh, đệ biết ta đã sợ hãi thế nào không Jaejoong?” Jaejoong yên lặng không nói, cậu vòng tay lên, ôm lấy cổ Yunho, ngửa đầu lên đối diện với khuôn mặt anh tuần dày dặn sương gió, cậu nhìn sâu vào đôi mắt chứa đựng ôn nhu sùng nịnh, vươn ngón tay khẽ miết gò má, nhỏ giọng nói: “Ta cũng sợ, rất sợ sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, Yunho, ngài nói, nếu như ta không tỉnh lại nữa, phải làm sao bây giờ?” Nói xong không đợi Yunho kịp cất tiếng, Jaejoong nhồm người dậy, áp môi mình vào môi hân, lưỡi nhỏ rụt rè lướt qua cánh môi đầy đặn. Ban đầu Yunho ngạc nhiên mở to đôi mắt của mình, khi chiếc lưỡi mềm mại lướt qua môi hân, như chợt tỉnh, hân ôm ghì lấy cậu, hôn lên đôi môi anh đào, trong không khí chỉ còn tiếng động đầy ái muội cho đến khi hai người dứt ra khỏi nụ hôn sau vừa rồi, ôm chặt lấy nhau! Jaejoong dựa vào lòng ngực Yunho thở dốc, cậu cảm thấy thứ gì đó của nam nhân đang ôm cậu chọc vào cánh đùi liền trong nháy mắt khựng lại, cả cơ thể như phản xạ ngời yên không dám nhúc nhích. Nhưng ngay sau đó, giọng nói khàn khàn trầm thấp ngay vành tai Jaejoong vang lên: “Jae Jae...” “Yunho liếm liếm vành tai Jaejoong, từ từ hôn xuống dưới chiếc cổ thanh mảnh trắng nõn, để lại vết hôn đỏ hồng. Hai tay Jaejoong ở trước ngực Yunho muốn đẩy ra nhưng lại trượt dần xuống để ngang hông hân. Chợt Yunho hôn xuống xương quai xanh của cậu rồi cắn nhẹ xuống, Jaejoong vô thức thở hắt ra nói đứt quãng: “Ha...a...Yun...Yunho...” “Yunho nhẹ nhàng để Jaejoong xuống giường, hôn lên đôi môi hồng nhuận của cậu, rồi khước môi đến chiếc cằm nhỏ nhắn, men theo xuống dưới vạt áo trước ngực cậu đã bị kéo trượt ra, để lộ bả vai trắng ngần cùng một bên ngực như ẩn như hiện lấp ló điểm điểm hồng bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 10

“Jae Jae...” Âm giọng khàn khàn của Yunho quanh quẩn bên tai của Jaejoong, khiến cậu mê mị, cả không gian tràn ngập không khí ám muội. “Hwang phi tham kiến hoàng thượng!” Tiếng bên ngoài vọng vào nháy mắt khiến không khí như đông cứng lại, Jaejoong vội đẩy Yunho ra, kéo lại vạt áo của mình, mặt đỏ bừng không dám ngẩng đầu lên. “Khốn kiếp”

Yunho kéo chân lên đỡ giúp Jaejoong, rồi xuống giường bước ra ngoài, thấy thân ảnh đang quỳ phía ngoài, hân rít lên qua kẽ răng gần từng tiếng một: “Hwang phi, người đến đúng lúc lắm” “Mi Young không hiểu gì, ngơ ngác ngẩng đầu lên, bắt gặp thân ảnh nam nhân với khuôn mặt hầm hầm, ánh mắt sắc lẹm thì sợ run người, vội thưa: “Hoàng thượng, thần... thần... thiếp... đến thăm Kim quân, nghe nói hoàng thượng cũng ở đây nên tiến vào hành lễ...” “CÁM!” Không đợi Mi Young nói hết, Yunho gầm lên, khiến nàng ta sợ đến nỗi ngồi bệt xuống, hân quay về phía cửa quát: “Hàn công công, giải thích cho ta!” Nghe tiếng gọi, Hàn công công vội chạy vào quỳ xuống nói: “Thưa hoàng thượng, Hwang phi muốn vào, thần có ngăn ở ngoài cửa, nhưng nương nương nhất quyết đòi vào, thần không ngăn được!” “Hừ, đám cung nhân ở ngoài đây chết hết cả hay sao hả?” Yunho hầm hê nhìn chằm chằm vào Mi Young quát. Đám cung nhân ở bên ngoài sợ quá quỳ rạp hết xuống, cúi đầu không ai dám ngẩng lên. Thấy vậy, Yunho càng bức mình, lại to tiếng hơn nữa. “Mang Hwang phi xuống đánh 100 gậy cho ta, thị nữ đi theo 50 gậy!” Nói xong, hân liếc nhìn vào bên trong, trầm giọng nói: “Min Hae, người đi lấy thuốc bổ đã sắc mang về đây cho Jaejoong uống!” Nghe vậy, Min Hae đáp một tiếng “Dạ” rồi vội vàng lui xuống. Đám quân lính tiến vào kéo Mi Young cùng đám thị nữ ra ngoài. Nàng ta vội dập đầu khóc lóc xin xỏ: “Hoàng thượng, thần sai rồi, xin người tha cho thần, hoàng thượng!” “Cút, người đâu, kéo xuống, mang ra ngoài Tuyệt Nguyệt cung rồi đánh!” “Rồi!” Tức thì đám lính vội chạy lên, bịt miệng Mi Young cùng đám thị nữ đang khóc lóc kéo ra ngoài, mang họ xa khỏi Tuyệt Nguyệt cung rồi đánh. Bọn lính biết rõ hoàng thượng không muốn kinh động đến vị Kim quân kia nên mới hạ lệnh mang ra xa, nên không ai dám trái lệnh, chỉ dám kéo người ra xa rồi mới đánh. Lúc này, Yunho phát tay cho Hàn công công cùng thị nữ ra ngoài, bước vào trong với Jaejoong “Yunho!” Thấy hân bước vào, Jaejoong lộ đầu ra khỏi chăn hướng hân kêu một tiếng. “Ta đây, không có việc gì đâu!” Yunho đến bên giường, cúi xuống nói. Khoảng cách giữa hai người bây giờ vô cùng gần, bất giác Jaejoong đỏ bừng mặt, nhìn đi chỗ khác. Yunho thấy vậy bật cười, lại càng cúi sâu hơn, thòm vào bên má của Jaejoong. Cậu vội đẩy ra, lắp bắp nói: “Yunho, giờ... ta... ta...” Thấy bảo bối ngưng đến mức nói lắp, Yunho buồn cười vô cùng nhưng lại nín nhịn, nói: “Yên tâm, chúng ta còn nhiều thời gian nữa. Ta đã dặn Min Hae đi lấy thuốc bổ cho đệ uống rồi. Giờ ta cũng phải đi phê duyệt ít tấu chương nữa!” “A, vậy ngài đi nha!” “Sao vậy, đệ muốn ta đi vậy sao?” Yunho trêu chọc hỏi. “Không, không phải vậy!” Jaejoong vội phản bác. “Được rồi, ta đùa thôi, giờ ta phải đi, tạo nữa đệ phải uống hết thuốc nghe chưa, lúc sau ta quay lại kiểm tra mà chưa hết là ta phạt đấy!” Yunho khanh khách cười nói. Lúc này Min Hae cũng quay về, đứng ở bên ngoài lưỡng lự không biết có nên vào hay không. Chợt thấy Yunho từ trong bước ra vội vàng tránh qua một bên. “Người vào đi.” Yunho đi ra thấy Min Hae, biết là cô bé đứng ngoài không dám vào nên để lại một câu rồi đi về cung của mình. Min Hae bước vào, bưng bát thuốc đến chỗ Jaejoong đưa cho cậu. Jaejoong đỡ lấy uống một mạch hết luôn, đặt bát không ở bên cạnh rồi hỏi: “Vừa nãy là Hwang phi đến?” “Vâng ạ! Vừa nãy hoàng thượng cho người kéo nàng ta ra ngoài đánh 100 gậy thừa chủ tử!” “Hừ, 100 gậy là may cho ả rồi. Hân là đến đây định thị uy với ta, nhưng không ngờ hoàng thượng có ở đây!” “Chủ tử, nàng ta có vẻ ghê gớm!” Min Hae lo lắng nói. Jaejoong nghe vậy, nhếch khóe miệng nói: “Ha, ghê gớm? Có mà ngu ngốc thì đúng hơn. Loại người như ả đến giờ vẫn tồn tại ở hậu cung chắc chắn phụ thân cũng giữ một chức vị không nhỏ trong triều. Với người như ả ta, chúng ta không cần lo. Ta phải đề phòng là những kẻ vẫn chưa ra mặt kia, đây mới là những kẻ thâm sâu khó lường!” “Dạ!” Min Hae ngoan ngoãn đáp. Dựa người trên chiếc gối phía sau, Jaejoong mỉm cười, ngón tay nghịch nghịch góc chăn, đôi mắt cong cong, nhìn vào vô cùng hoạt bát. Min Hae đứng bên cạnh cũng không biết chủ tử của mình nghĩ gì, bèn lên tiếng: “Chủ tử, người nghĩ gì vui vậy, muội biết được không?” Jaejoong liếc nhìn Min Hae, cười cười nói: “Muội biết không, đóng vai ác cần có trình độ cao, vai ác càng thâm thì sẽ trở thành chính diện, bởi vì kẻ đó đủ mạnh để biến sai thành đúng, trở thành chân lý ở đời.” Ngừng lại, cậu nhếch khóe miệng, cất giọng: “Trò chơi bắt đầu!”

Chương 11: Chương 11

“Người nói Hwang phi bị hoàng thượng phạt đánh 100 gậy?” Taeyeon mân mê chiếc vòng ngọc trên cổ tay mình hỏi thị nữ đứng bên cạnh. “Vâng ạ!” Taeyeon đứng dậy, đến bên cạnh chậu hoa đặt trên bệ cửa, nghịch nghịch mấy cánh hoa, mỉm cười!

Trong khi đó, tại Tuyệt Ngọc cung, Jaejoong đang nằm nghỉ, xung quanh không có ai, cả căn phòng chìm vào không gian yên tĩnh trầm mặc. Lúc Yunho bước vào, Jaejoong không hề hay biết, hần khế vén những sợi tóc còn vương bên má của cậu xuống dưới gối rồi ngồi lặng yên ngắm nhìn. Chợt thấy cậu nhui đôi lông mày, Yunho đưa hai ngón tay miết nhẹ giữa mi tâm sang hai bên chân mày, giọng nói vô cùng sùng sục: “Mơ thấy gì sao lại nhíu chặt vậy?” Jaejoong nằm mê man, thấy cơ thể bỗng bồng bềnh nhẹ bẫng, như trôi lơ lửng giữa không trung, rồi đột ngột bị thứ gì đó tác động kéo tuột lại, lúc mở mắt ra, thấy trước mắt là bọt nước trắng xóa tung lên. Nhíu mi, Jaejoong tự hỏi mình đang ở đâu, cậu bước mấy bước tới phía trước, thấy một cánh đồng hoa Ly trắng đẹp vô cùng, liền bước đến ngồi xuống khẽ vươn tay lướt qua chúng. Có tiếng bước chân lại gần, Jaejoong ngoảnh lại, là gương mặt quen thuộc vô cùng, người đến hướng cậu cất tiếng gọi: “Jae Jae à, Jae Jae!” “Yunho?” Jaejoong mở to đôi mắt ngạc nhiên. “Sao lại gọi là Yunho, thường ngày đệ hay gọi là Yunnie cơ mà?” Người đến phụng phịu nói với cậu. Chưa kịp lên tiếng, Jaejoong lại thấy khung cảnh trước mắt nhòe đi, chỉ lát sau lại rõ ràng, ánh nắng chiếu vào khiến cậu theo tự nhiên đưa tay lên che, nhưng lọt vào tầm mắt cậu là người con trai chỉ độ hai mươi, đang gào thét tên cậu, nước mắt rơi xuống phẫn phẫn, cậu thấy khó chịu, mà người nằm kia cốt nhục mơ hồ, sớm đã tan xương nát thịt, nhưng gương mặt kia, chẳng phải là cậu hay sao? Sao lại như vậy? Jaejoong thấy ngực mình nhói đau liền đưa tay lên ôm rồi khụy xuống, nước mắt vô thức rơi xuống, cậu thều thào gọi “Yunnie, Yunnie!” Yunho đang dựa vào giường thiêu thiêu ngủ, nghe thấy tiếng động thì hé mắt nhìn, rồi hần mở to đôi mắt nhìn thân hình bé nhỏ đột nhiên run lên, hai tay ôm lấy ngực co quắp, khuôn mặt đau đớn vô cùng. Vội vàng lao đến ôm lấy Jaejoong, Yunho áp người đến hỏi dồn dập: “Jaejoong, Jaejoong à, sao vậy? Đệ sao vậy, Jaejoong à!...” Hần quay ra định gọi người tìm thái y đến nhưng toàn thân chân động mạnh bỗng cứng đờ, sợ mình nghe nhầm, Yunho quay lại bắt lấy bàn tay nhỏ bé, hơi thở gấp gáp, cố gắng trấn tĩnh lắng nghe. Jaejoong ở trên giường lúc này nước mắt giàn giụa, đôi môi mấp máy kêu “Yunnie, Yunnie...” “Ta, là ta đây, Jaejoong à, Jaejoongie!” Yunho vội vàng ôm cậu vào lòng, thều thào gọi tên cậu. Jaejoong cảm thấy cả cơ thể mình chấn động, như có ai đang kéo cả người cậu lên, đầu óc quay cuồng, những hình ảnh trước mắt đứt quãng rồi nhòe dần đi. Cậu đột ngột mở mắt, thấy trước mắt là Yunho đang ôm chặt lấy cậu, rồi lại nhanh chóng chìm vào bóng tối. Yunho đang ôm Jaejoong thấy cậu bỗng nhiên mở mắt rồi trực tiếp ngất đi, gương mặt tái mét, liền gọi người. Hân công công ở bên ngoài nghe tiếng gọi liền vội vàng chạy vào, thấy tình cảnh trước mắt trực tiếp quay người chạy đi gọi thái y. Chưa đầy nửa khắc sau, thái y liền có mặt, Tuyệt Nguyệt cung lại loạn thành một đoàn, Yunho không ngừng đi đi lại lại, đám cung nhân im lặng đứng ngoài, không dám gây ra một tiếng động. Khi thái y bước ra, Yunho liền đi lại, thấy vậy vị thái y liền tâu: “Hoàng thượng, Kim quân là do suy nhược vẫn chưa khỏi phục hết, hơn nữa cơ thể tính hàn cao nên vừa rồi là lâm vào trạng thái nửa hôn mê. Cần phải tăng cường uống thuốc và bồi dưỡng thêm ạ!” “Chi như vậy?” Yunho nghi hoặc hỏi. “Vâng ạ!” Nghe thấy thái y đáp vậy, Yunho nhíu mày, chợt Min Hae bước ra thưa: “Hoàng thượng, chủ tử đã tỉnh lại ạ!” Chi nghe có thể, Yunho liền phát tay cho mọi người lui vội ra, hần một mình bước vào trong. Jaejoong đang nằm trên giường, thấy thân ảnh của Yunho tiến vào, liền mỉm cười nói: “Yunho!” “Jaejoong, đệ nằm xuống nghỉ đi, đệ còn yếu, không nên cử động mạnh!” Yunho vừa nói vừa nhẹ nhàng đỡ Jaejoong nằm xuống, kéo chăn lên cho cậu, còn hần thì ngồi bên cạnh giường ngắm nhìn cậu. Jaejoong bị nhìn chằm chằm, bất giác đỏ mặt, hỏi: “Yunho, sao lại nhìn ta như vậy?” “Jaejoong, vừa nãy đệ khiến ta rất sợ, đệ biết không!” Yunho nắm bàn tay nhỏ bé nói: “Ta xin lỗi, chỉ là ta thấy rất sợ, giấc mơ quá chân thực!” “Giấc mơ? Đệ mơ thấy gì?” Yunho nhíu mày hỏi, hần có dự cảm trong giấc mơ đó có hần khi cậu vô thức gọi tên hần. Hơn nữa, tên “Yunnie” là lần đầu tiên cậu đến đây gọi, đó là tên gọi trước kia Jaejoong trước khi chết vẫn hay gọi hần. Jaejoong nghi hoặc nhìn Yunho rồi trả lời: “Ta không nhớ rõ, chỉ nhớ hình ảnh có người ở dưới chân một thác nước ôm lấy thân ảnh máu thịt mơ hồ, mà khi ta cố nhìn kỹ, lại thấy gương mặt đầy máu kia giống ta vô cùng!” Khi Jaejoong nói xong, cậu thấy nam nhân trước mắt đột nhiên cơ thể cứng đờ, nhìn cậu như sợ hãi, mấp máy môi hỏi: “Đệ, đệ thấy cảnh ấy ở dưới chân một thác nước?” “Đúng vậy, hơn nữa người khóc kia nhìn có vẻ khá trẻ, chỉ khoảng đôi mươi, hình bóng nhìn rất quen thuộc, không biết sao lại thấy quen như vậy!” “Jaejoong, đệ có nhớ trong mơ đệ đã nói gì không?” Khi hỏi câu này, Yunho thấy tim mình như siết chặt lại, hần đi một nhịp, mong chờ cậu trả lời từ làn môi anh đào kia. “Gì? Nói gì cơ? Ta không nhớ, ta chỉ nhớ có duy nhất hình ảnh đó!” Yunho nhìn cậu với ánh mắt mất mát vô cùng, Jaejoong có thể nhìn ra được điều đó ở sâu trong đôi mắt kia, rồi thỉnh thoảng Yunho nằm xuống kéo cậu ôm vào lòng, hần ôm chặt vô cùng, giọng nói nghẹn ngào như sắp khóc. “Không sao, không sao đâu. Giờ đệ đã ở đây rồi! Tất cả đã qua rồi Jaejoongie!” Jaejoong nhíu mày, rồi vòng tay qua ôm lấy thân mình như đang run rẩy kịch liệt bên cạnh mình. Cậu không nhớ rõ giấc mơ, nhưng cảm giác nhói đau vô cùng chân thật, tựa như trải qua một kiếp người vậy! Rồi hai người thiếp đi tự lúc nào, không biết qua bao lâu, khi Jaejoong tỉnh dậy, chỉ thấy có mình bản thân đang nằm trên giường, bên cạnh vẫn còn hơi ấm lưu lại, đoán rằng Yunho cũng mới rời đi. Cậu ngồi dậy, cất tiếng gọi, Min Hae ở ngoài chợt chạy vào đỡ cậu ngồi dậy dựa vào thành giường. “Chủ tử, hoàng thượng mới rời đi, ngài nói cứ để yên cho chủ tử ngủ nên muội không có gọi!” “Ừ, ta biết rồi. Lấy cho ta chén trà nóng!” “Vâng!” Min Hae ra ngoài một lúc, khi quay vào trên tay đã bưng một chén trà nghi ngút khói, Jaejoong đỡ lấy, hơi thổi qua rồi đưa lên miệng nhấp một ngụm, sau đó đưa lại cho Min Hae. Chợt bên ngoài có tiếng người thưa: “Lee phi nương nương đến!”

Chương 12: Chương 12

Jaejoong nhíu mày, đưa tay về Min Hae đỡ mình ra ngoài, bước ra đến nơi thấy một người đang ngồi chiếm chỗ ở ghế nghịch nghịch móng tay, cậu thấy

vừa buồn cười vừa khinh bỉ vô cùng

“Xin chào Lee phi.”

“Hửm? Kim quân, hình như ngươi quên hành lễ thì phải?” Lee phi liếc nhìn Jaejoong nói. “A, phải không?” Jaejoong tiến đến ngồi vào ghế ngay bên cạnh, thoải mái tựa lưng hỏi. “Ngươi, Kim Jaejoong!” “Lee phi, sao phải gọi cả tên họ ta ra vậy? Mà xin lỗi, ta chưa biết nàng là ai kia!” Jaejoong mỉm cười nói, ngón tay rất sinh động đưa lên miệng, mắt nhìn về phía nàng ta ra vẻ ngạc nhiên, vô cùng chăm chọc. “Ngươi, ngươi!” Lee phi tay run run chỉ về phía Jaejoong, tức đến nỗi không nói nên lời! Thấy chủ tử bị khi dễ, thị nữ đứng bên cạnh liền hùng hăng bước ra hướng Jaejoong mắng: “Vô lễ, ngươi dám nói năng hỗn xược với nương nương, ngươi...” “BỐP.....” “Á...!” Thị nữ kia chưa kịp nói hết câu đã bị Min Hae tiến lên tát vào bên má, lực đánh khá mạnh khiến cho ả ta nghiêng người ngã xuống dưới, chỉ kịp kêu “á” một tiếng, thất thần ngẩng lên nhìn người vừa mới đánh mình. Lee phi thấy thế trợn trừng mắt liền đứng lên giơ tay định đánh Min Hae, thấy vậy Jaejoong đứng lên túm lấy tay nàng ta, nheo mắt nói: “Ồ chỗ của ta định đánh người sao? Lee Son Kyu, ngươi quá tự tin rồi đấy!” Bị túm một tay, Lee phi ngạc nhiên nhìn Jaejoong, không thốt ra lời. Thấy vậy, cậu nhếch miệng cười, nói: “A, Lee phi, Lee Son Kyu, Sunny? Ta đoán đúng chứ?” Rồi Jaejoong lại híp mắt kéo nàng ta lại gần nói tiếp: “Ngươi đừng quên, chức vị của ta ngang với ngươi, thậm chí hơn. Vậy nên, đừng có đại dốt mà đắc tội với ta, ta là người nói được làm được, có tin sau đêm nay thân hình không cao hơn người mười lăm tuổi như ta của ngươi chỉ còn lại là đồng huyết nhục không, hử?” Sunny quá hoảng sợ, liền dụt mạnh tay ra khỏi Jaejoong, nhưng lực quá mạnh, liền để lại vết đỏ kéo dài do móng tay sượt qua cánh tay cậu, thậm chí loạng choạng ngã xuống dưới đất. Thấy vậy Min Hae hoảng hốt tiến lên đỡ lấy cậu, Jaejoong xua tay ý nói không có việc gì, rồi từ từ ngồi xuống cạnh Sunny, đưa tay ra bóp cằm ả, nhẹ nhàng nói: “A, không nghĩ Lee phi lại hoảng hốt như vậy, thất lễ rồi!” Nói xong, cậu mỉm cười, Sunny ngờ ngác nhìn cậu, chưa kịp hiểu câu nói của Jaejoong liền bị cậu giáng cho một cái tát mạnh, trong không khí nghe rõ mồn một tiếng “Bốp” vang lên. Bụng một bên má đau rất còn in hằn năm đầu ngón tay, Lee phi trợn trừng nhìn cậu như không thể tin được, bên miệng vẫn còn tơ máu, đủ thấy Jaejoong ra tay mạnh cỡ nào. “Ha, thực xin lỗi, ta lỡ tay nha!” Jaejoong vuốt vuốt bàn tay của mình cười nói, rồi bước chậm về phía ghế, thông thả ngồi xuống, nâng khoeo mắt liếc nhìn một loạt đám thị nữ đi cùng Sunny, mà tất cả bọn họ bị cậu nhìn, không dám ngẩng đầu lên, cúi gằm hết xuống. Cảm thấy mãn nguyện với thái độ của đám người trước mắt, Jaejoong đưa tay cầm chén trà lên nhấp một ngụm, hồ hững nói: “Lee phi à, ta mệt rồi, muốn vào nghỉ ngơi!” Dứt lời cậu đứng dậy, Min Hae tiến lên đỡ cậu, hai người bước qua nàng ta vào trong phòng, Jaejoong không quên buông một câu trước khi khuất bóng: “Lee phi, ta không tiến nha!” Mà lúc này, Sunny tức tối đứng dậy, bước mạnh ra ngoài hướng tầm cung của mình đi, kéo theo lũ lượt người của mình rồi đi. Biết nàng ta đã về, Jaejoong cho Min Hae ra gọi toàn bộ đám cung nữ, thái giám và thị vệ ở ngoài vào. Khi tất cả có mặt đầy đủ, cậu hắng giọng nói: “Chuyện hôm nay, các người hẳn biết sẽ nói ra sao khi có người hỏi rồi chứ. Ta cũng không nhiều lời, chỉ nói duy nhất một câu và cũng duy nhất lần này: thuận ta thì sống an nhàn, nghịch ta thì chết đến sợ gần cũng chẳng còn! Rõ rồi chứ?” “Rõ ạ!” Tất cả nhìn nhau rồi cùng thanh đáp một lời, họ hiểu rõ vị chủ tử này không đơn giản như những tần phi khác, một màn vừa rồi vẫn còn đọng lại trong tâm trí họ, hơn nữa, hiện tại, người trước mặt đây độc sủng thánh ân của hoàng đế, dù cho họ mười lăm gan cũng không dám trái lời! Jaejoong nhướn mi liếc qua đám cung nhân một lượt rồi phất tay cho ra ngoài, còn cậu lại ngã lưng nghỉ ngơi, ngón tay mân mê làn môi anh đào của mình. Buổi tối, Yunho quay về dùng bữa với Jaejoong, trên bàn ăn, hân nhiệt tình gấp thức ăn cho cậu, cậu cũng rất phối hợp ăn tất cả, tựa như mình đang rất đói. Bỗng cậu cất tiếng: “A, hôm nay có một tỷ tỷ rất đẹp đến thăm ta, trên đầu cài rất nhiều hoa, nhưng mà, móng tay tỷ ấy dài như vậy thì phải làm sao? Rất khó ăn cơm, cũng khó viết chữ, lúc nắm tay ta còn làm ta bị trầy da nữa!” “Hả? Ở đâu?” Yunho đang vui vẻ nghe thì chợt nghiêm mặt hỏi. Jaejoong kéo tay áo cho hắn xem, một vết sưng khá dài, đã đóng vảy, xung quanh hồng hồng. Yunho đưa tay lên nhẹ nhàng lướt qua chỗ đó, nhìn hơi lâu, sau đó nhếch môi cười: “Nàng ta để móng tay đã bao lâu? Có khi nào tự làm mình bị thương đâu?” Ánh mắt hắn lóe ra tia hung ác, bị Jaejoong bắt gặp. Cậu bèn rút rờ rút tay lại, sợ sệt phủ áo xuống. Thấy hành động của Jaejoong, Yunho nháy mắt thu hồi biểu cảm, xích lại gần cậu, nói: “Jaejoong, ta sẽ đòi lại cho đệ một cái công đạo!” Ngừng một lúc, hắn cười nói: “Đệ thấy không, mấy người tần phi đệ thấy qua, như một bầy yêu tinh xanh đỏ!” “Phụt!” Jaejoong cười nghiêng ngả, đến nỗi vịn vào tay Yunho mà cười, Han công công há miệng rồi ngậm miệng, không biết phải nói gì. Các vị tần phi là oanh oanh yến yến, họ tụ tập lại tựa “Bồng Lai tiên cảnh” ở dương gian. Biết bao người ao ước, mà hoàng thượng thì lại so sánh bọn họ như ỏ nhèn nhện. Ăn cơm tối xong, Yunho lại lui về ngự thư phòng phê chuẩn tấu chương, trước lúc rời đi, hắn ôm Jaejoong vào trong lòng ôn nhu nói: “Đệ tối nay cứ ngủ trước đi, ta có việc tối khuya, nhé!” “Jaejoong mỉm cười gật đầu!” Nhận thấy cậu đích thực vui vẻ, hắn mới rời đi. Mà ngay lúc Yunho rời đi, Jaejoong liền tắm rửa, dựa người trên thành bồn tắm, tay nghịch nghịch ngọn tóc trong nước, cậu nhếch khoeo môi, nói với Min Hae đứng ngay phía sau tắm bình phong: “Ta thực muốn biết tối nay, ả Lee phi sẽ phải chịu đựng kiếp nạn gì!” Min Hae khó hiểu hỏi vọng sang: “Chủ tử, sao lại vậy ạ?” “Ha, muội nghĩ hoàng thượng tối nay phê duyệt tấu chương xong rồi sẽ đi đâu?” “Điều này...” Min Hae ngập ngừng nói. Jaejoong gác một chân lên thành bồn tắm để cho những giọt nước lướt từ ngón chân chảy dọc xuống mặt nước đang bốc hơi, cất giọng: “Đến chỗ Lee phi, sáng mai muội đi nghe ngóng tình hình bên đó rồi về nói lại cho ta!” Min Hae đôi mắt sáng lên, liền đáp “Dạ” rồi yên lặng đứng ngoài. Còn Jaejoong từ từ nhàn nhạ nghịch nước. Tối hôm đó, Yunho về ngự thư phòng rồi lật thẻ bài của Lee phi, cho người đi báo rồi ngồi xuống phê duyệt tấu chương. Đến tận khuya mới buông bút, đứng dậy vờn vai rồi gọi người đi đến chỗ Lee phi – Từ Lan cung! Về mặt này không phải sắp đi làm hạnh, Han công công mơ hồ cảm nhận được điều gì sắp đến! Yunho đến Từ Lan cung rất muộn. Han công công đứng bên ngoài, lòng bàn tay rịn mồ hôi. Quả nhiên chỉ mới năm khắc sau khi đèn tắt, Từ Lan các vọng ra tiếng thét chói tai. Cung nữ của Lee phi chạy tới đám cửa, chỉ nghe giọng nói bình thản của Yunho: “Ai vào trẫm chém bỏ!”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 13

Han công công chứng kiến Yunho từ khi mới lọt lòng đến tận bây giờ, lúc này ông tỉnh táo lời cung nữ kia ra. Ông cũng không dám nhìn lên vào phòng, chỉ đứng xa, từng tiếng thét lần lượt dội vào tai ông cũng như tất cả những người đứng ngoài khiến ai nấy đều lạnh sống lưng. “Bệ hạ, bệ hạ, thiếp sai rồi, thiếp không nên cao lên lưng ngài... xin bệ hạ tha mạng...aaaa...”

Yunho ngoài vẻ dịu dàng ôn nhu cất giấu riêng, chỉ dành cho người hắn yêu thương, thì hắn còn có bản chất thứ hai là khát máu, đôi khi trong bóng tối mới hiện hình lên. “Ái phi, sao nàng lại để móng tay dài như vậy? Trẫm rất không thích, trẫm giúp nàng tháo nó ra!” “Đừng đừng... bệ hạ... van xin người, nó thì sẽ cắt, sẽ lập tức cắt gọn...aaaa...” Cứ như vậy, một tiếng nói lấp bắp run rẩy xen lẫn gào thét đau đớn, cùng một tiếng khác râm rì nhẹ nhàng

khăn, Min Hae vội chạy đến xem xét, lại thấy sắc mặt cậu tái nhợt, đảm cung nhân lưỡng cuống không biết làm sao. Thái giám đứng gần đó liền nhanh chân chạy đi tìm thái y. Yunho cùng Chil Hyun đang ngồi bàn chuyện, chợt thấy Han công công vội và chạy vào thưa: “Hoàng thượng, Tuyết Nguyệt cung xảy ra chuyện, thái y đang đến đó ạ!” Nghe thấy thế hần liền vội vàng chạy về hướng Tuyết Nguyệt cung, Chil Hyun cũng vội vàng chạy theo sau, khi đến nơi, Yunho thấy Jaejoong đang nằm trên giường, hơi thở khó nhọc, hần ngồi thụp xuống lay gọi cậu. “Jae Jae, tỉnh lại đi!” Chợt bên khóe miệng cậu chảy ra dòng máu đỏ, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch. Lúc này Chil Hyun cũng chạy tới nơi, thấy một màn này liền thấy ngực mình nhói đau, hần quay ra hỏi thái y: “Có chuyện gì? Kim quân rốt cuộc là bị làm sao? Trúng độc?”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 17

Thái y sợ quá liền khom người xuống, run rẩy nói: “Đa... đa... là do Kim quân cơ thể chưa khỏe, lại bị kích động nên...” “Kích động?” Yunho ngạc nhiên thốt lên, sau đó liền quay sang hỏi Min Hae: “Vừa nãy ai đã gặp Jaejoong?” “Đạ, vừa nãy lúc về, chủ tử có gặp qua Hwang phi ạ!” “Hwang phi? Có chuyện gì nữa?”

Min Hae lén liếc về phía Jaejoong đang nằm trên giường, rồi nhỏ giọng đáp: “Lúc đó chủ tử và Hwang phi ở cách chúng nô tì một đoạn nên không nghe rõ ạ!” Cả Yunho và Chil Hyun đều nhủ mầy, sau chỉ có Yunho lên tiếng hỏi: “Thế sau đó thái độ của Kim quân như thế nào?” Min Hae nắm nhẹ vạt váy, âm thanh hơi run run: “Lúc về đến cung... chủ tử liền đi vào trong phòng ngủ, trực tiếp nằm xuống giường... sau chỉ nói muốn ăn điểm tâm nên nô tì cùng một cung nữ nữa xuống nhà bếp sai người chuẩn bị, khi quay về chủ tử đã xảy ra chuyện ạ...” Yunho nhủ mầy, ôm chặt Jaejoong. Chuyện như vậy thì chỉ chờ Jaejoong tỉnh dậy, hần mới biết rõ để giải quyết được. Mà lúc này, Chil Hyun trầm lặng không nói gì, nhưng hai tay hần siết chặt thành quyền, cố gắng kìm nén. Lát sau Chil Hyun mới cất tiếng: “Hoàng thượng, chuyện thần bàn với người có lẽ để sau. Việc nhà của người có lẽ cần giải quyết trước. Thần xin phép được cáo lui!” Yunho hiển nhiên lúc này mới để ý đến sự có mặt của người trước mặt, lúc nãy hần quá vội và nên không biết Chil Hyun cũng đi theo cùng đến đây. Ánh mắt thoáng lộ tia không vui, nhưng nhanh chóng cất giấu đi, hần nhàn nhạt nói: “Vây phiền An tướng quân trở về phủ trước vậy!” An Chil Hyun dễ dàng nhận ra tâm tình của Yunho không vui nên biểu cảm lúc này của hần cũng không quá khấn trương, chỉ đáp một tiếng rồi rời bước đi khỏi Tuyết Nguyệt cung. Yunho hỏi thái y cụ thể về tình hình của Jaejoong, sau cũng phát tay để mọi người ra ngoài, Han công công hiểu ý, liền đưa tất cả mọi người ra ngoài. Chỉ còn lại một mình, Yunho cời bỏ giày, nằm xuống ôm Jaejoong, đau lòng nói: “Là ta bảo hộ đệ không tốt, cực khổ cho đệ rồi. Hãy cho ta thời gian, ta nhất định đảm bảo không để đệ chịu một chút tỳ khuất nào cả. Tin ta!” Vừa trở về đến phủ của mình, Chil Hyun liền gọi Dong Hae đến, phân phó: “Người cho người đi tìm hiểu hôm nay giữa Hwang phi và Kim quân xảy ra chuyện gì” Dong Hae nhận lệnh liền nhanh chóng lui ra, lúc này ở thư phòng chỉ còn có một mình An Chil Hyun, hần từ từ khép đôi mắt, tay nắm chặt, lầm bầm: “Hwang Mi Young, tốt nhất người đừng nghĩ động đến đệ ấy!” Lúc này, ở trong cung, Jaejoong sớm đã tỉnh lại, bởi vì có tiếng động nhẹ, Yunho liền mở choàng mắt ra, nhận thấy Jaejoong đã dậy, hần vội vàng hỏi: “Jaejoong, đệ thấy thế nào rồi? Jaejoong?” Hần hỏi dồn dập, nhưng lại không thấy cậu phản ứng, liền chồm người dậy nhìn cậu, lại vô cùng lo lắng khi thấy gương mặt thất thần của cậu, ánh mắt ngây dại, ngay khi hần muốn gọi thêm lần nữa thì Jaejoong chợt phản ứng, nghiêng đầu qua, nhìn đến hần, rồi từ từ đưa tay lên, sờ vào một bên má của hần, thì thầm nói: “Yun, Yunnie!” Yunho vội nắm lấy bàn tay cậu đang đặt trên má hần, vội nói: “Ta đây, đệ cảm thấy trong người hiện tại như thế nào? Có thấy chỗ nào không thoải mái không?” Bàn tay của Jaejoong run run, giọng nói mơ hồ cũng nghẹn ngào: “Ta nằm mơ, thấy có người cầm cây lao hướng về phía huynh lao đi... ta... ta... ta cố chạy đến để chặn lại, nhưng không kịp, nó vẫn lao đến phía huynh, đâm xuyên qua ngực huynh... máu chảy xuống... nó không ngừng chảy. Ta đứng đó, thấy tất cả, lại chợt thấy lồng ngực mình nhói đau... đau lắm... ở chỗ này này... Yunnie...” Jaejoong vừa nói, vừa cầm bàn tay Yunho để lên ngực mình, nơi quả tim của cậu đang run rẩy kịch liệt, giấc mơ đó quá thực, ngay cả cảm giác đau nhói cũng khiến cậu gần như mất hết sức lực. Yunho sững lại, ánh mắt hiện lên vẻ tang thương, khung cảnh tang thương mười lăm năm trước bên thác nước kia lại lần nữa hiện lên trong đầu hần. Chẳng phải giờ cậu đã trở về hay sao, có sao lại dầy vò cậu bằng những hình ảnh quá khứ kia chứ, tạo hóa là đang trêu ngươi sao? Cúi xuống ôm ghì chặt Jaejoong vào lòng, Yunho thấy đau đớn vô cùng, hần chỉ biết thì thầm vào tai cậu không ngừng: “Không sao, đã có ta ở đây, sẽ không có chuyện gì, không có chuyện gì nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 18

Sau khi Jaejoong nhắm mắt chìm vào giấc ngủ lần nữa, Yunho nhẹ nhàng rời giường, ra đến ngoài, Han công công đã đứng đợi từ lâu. Hần ngồi phịch xuống ghế, lấy tay day day trán, âm trầm nói: “Han công công, cho người bí mật đi tìm hiểu xem có vị cao nhân nào tinh thông, am hiểu về kiếp số, mời về đây cho ta!”

Han công công mở to đôi mắt nhìn long nhan trước mặt mình, ông ngạc nhiên vô cùng, nhưng biết hoàng thượng có lý do đặc biệt, nên khẽ khom người nhận lệnh rồi rời đi. Còn lại một mình ngồi giữa phòng, Yunho cũng không biết mình vì sao phải làm như vậy. Cái chết của Jaejoong ngày trước là nỗi đau sâu trong tiềm thức khiến hần thờ không thông. Nếu Jaejoong hiện tại chính là luân hồi chuyển kiếp quay về bên cạnh hần, vậy tại sao lại bị những giấc mơ kiếp trước của cậu hành hạ dầy vò đến nát tâm can như vậy. Hần cần phải biết rõ khi luân hồi cậu gặp phải vấn đề gì! Cứ như thế, Yunho ngồi trầm mặc cho đến khi hừng đông xuất hiện những tia sáng đầu tiên của ngày mới. Bình minh kéo dài vạt áo, dải những vệt nắng lên kinh thành Đông Bang với những tòa kiến trúc hùng vĩ đại diện cho vương triều hưng thịnh và hùng mạnh nhất, trong hoàng cung, từng ngõ ngách những hàng cây im lặng khoác trên

mình tắm áo sương mù mỏng manh phiêu dật, dọc theo đó là hành lang quanh co kéo dài, những binh lính yên lặng canh gác, mọi vật còn lười biếng chuyển mình. Ở sâu trong Tuyết Nguyệt cung, trong căn phòng tuyệt đối yên tĩnh, sáp hương chảy thành vòng xoắn ốc, tỏa ra mùi gỗ đàn thoang thoảng. Nam nhân dựa mình trên ghế, đôi mắt khép hờ, những ngọn tóc xỏa rơi trên bả vai tán loạn. Han công công đứng ở ngoài, đẩy nhẹ cửa bước vào, chứng kiến cảnh tượng ấy, ông bất giác rơi giọt nước mắt trên khuôn mặt già nua. Hoàng thượng của ông trải qua một đêm, mộng mị không yên, nét mặt mệt mỏi, nhìn vào tựa như đã già đi cả chục tuổi. Khẽ tiến lại gần, ông nhỏ giọng: “Hoàng thượng, đã sáng rồi ạ!” Yunho bất giác giật mình mở mắt, nhìn Han công công rồi gật đầu, đứng dậy bước vào trong phòng ngủ của Jaejoong. Cậu nằm yên, co ro ôm lấy chăn, hơi thở đều đều, làn mi rung rung. Hắn thấy xót xa vô cùng, thanh âm khàn khàn cất lên: “Han công công, người truyền lệnh hôm nay các quan tự nghị viện!” “Dạ!” Han công công rồi khéo léo đi ra ngoài, bước qua khỏi ngưỡng cửa thì Min Hae tiến lại gần định cất tiếng nhưng ông phát tay nói: “Hoàng thượng cần nghỉ ngơi, tất cả đi làm việc của mình đi, thị vệ ở đây canh giữ là được rồi. Min Hae, người cũng đi chợp mắt đi, thức cả đêm rồi!” Nói xong ông cũng quay bước đi, không kịp để Min Hae lên tiếng. Yunho nằm xuống bên cạnh Jaejoong, nghiêng người ôm lấy cậu. Tối qua hắn mơ thấy chuyện trước kia, giấc mơ quá chân thực, khi tỉnh dậy hắn còn cảm giác đôi tay mình ôm thi thể nhầy nhụa máu của cậu. Tim thất lại, hắn cố trấn tĩnh cảm giác đau đốn trong lồng ngực, lúc này hắn sợ, Jaejoong của hắn sẽ lại rời xa hắn một lần nữa. Yunho thấy mình bất lực vô cùng, là một đệ vương, ngoài dành cho cậu những thứ vật chất tầm thường, hắn cũng chỉ có thể ở bên cậu, dành trái tim cho cậu. Hắn yêu cậu, rất yêu, nhưng trọng trách trên vai khiến hắn không thể trọn vẹn với cậu, hơi thở hụt hẫng, Yunho ôm chặt Jaejoong, hai tay bất lực ôm lấy cậu, qua người cậu ôm lấy bả vai của chính hắn. Căn phòng chìm trong yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng tim đập, là nhịp tim đầy nhức nhối của nam nhân vĩ đại nhất thiên hạ, rồi tiếng thì thầm nhỏ nhỏ cất lên giữa không gian ấy như thủ thi tâm tình. “Đệ biết không, mười lăm năm trước, ôm thi thể lạnh lẽo của đệ, ngoài hận thù ra, ta chỉ có đệ, có lời nói của đệ, một câu thôi, ta vì một câu nói mà chờ đợi hy vọng!” “Có những đêm ta nhớ đệ, bất giác ta rơi nước mắt, Han công công ở bên cạnh ta, ông ấy ôm lấy ta, nghẹn ngào hỏi Hoàng thượng, vì có gì phải dày dạn bản thân như vậy, không chờ nữa được không, buông tha được không!” “Lúc ấy ta ngược mắt nhìn xa xăm, nói một lời, vậy mà ông ấy buông thõng tay ngồi cạnh ta mà khóc, khóc rất nhiều, đệ biết ta nói gì không Jaejoong!” “Ta nói: Ta nguyện ý chờ, dù bao lâu cũng nguyện ý, khổ thế nào cũng nguyện ý, đợi được cũng tốt, không đợi được cũng tốt. Ta, đều là nguyện ý!” “Vậy mà ta đã đợi được, đệ thấy ta giỏi không? Jaejoong à, lúc đầu đệ giữ khoảng cách với ta, ta rất buồn! Rồi tự nhủ với mình, đệ cần thời gian. Có những lúc mỗi khi đêm về, ta lại lầm nhảm một mình, đệ muốn nghe không, ta nói đệ nghe nhé!” Yunho khẽ nhích lại gần bên tai Jaejoong, thì thầm: “Đệ gặp ta, hay không gặp ta, ta vẫn nơi đây, không vui, cũng không buồn. Đệ nhớ ta, hay không nhớ ta, tình vẫn nơi đây, không đến, cũng chẳng đi. Đệ yêu ta, hay không yêu ta, yêu vẫn nơi đây, không tăng, không giảm. Đệ theo ta, hay không theo ta, tay ta vẫn trong tay đệ, mãi không buông. Hãy sả vào lòng ta, hoặc là, cho ta một chỗ trong trái tim đệ. Yên bình yêu nhau trong niềm vui thắm lặng!” “Jaejoong à, nói ta độc ác cũng được, nói ta cảm thú quên tổ quên tiên cũng được. Thế giới quan của ta chỉ có hai loại người, thân nhân và kẻ thù.Không có khái niệm cùng huyết thống hay không cùng máu mủ. Có đôi khi người đối với ta tàn nhẫn nhất lại chính là những người cùng huyết thống với ta. Ta tuy không thể chọn nơi sinh ra nhưng hoàn toàn có thể chọn thân nhân cho mình. Hãy là thân nhân duy nhất bên cạnh ta, nhé!” “Không gian tịch mịch, một người thủ thi, một người yên lặng, cánh hoa bên ngoài nhẹ rung theo làn gió!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chương 19

Lúc Jaejoong tỉnh lại đã là buổi chiều, cậu không nhớ rõ mình đã mơ thấy những gì, chỉ biết lúc cậu ngủ có người thì thầm bên tai. Jaejoong xoay người nhìn sang bên cạnh, Yunho vẫn nằm yên, đôi mắt nhắm nghiền, mày kiếm nhíu lại, bên khóe mắt vẫn còn chút nước mắt vương lại, cậu vô thức đưa tay lên sờ vào mi tâm của hắn, nhẹ day day, rồi lướt qua lau nước mắt cho hắn, lầm bầm nói: “Mơ thấy gì mà sao thống khổ vậy?”

Được một lúc, Jaejoong nâng người dậy, bước xuống giường rồi quay lại kéo chăn cho Yunho, xong cậu với chiếc áo dài choàng lên người bước ra. Nhưng bên ngoài tỉnh mạch không có ai, Jaejoong nhíu mày, bước đến kéo cánh cửa ra, cậu giật mình. Tất cả cung nhân đều đứng ở ngoài, thậm chí cả Han công công và Min Hae, cậu tự nhủ không biết mình đã ngủ bao lâu. Nghe thấy tiếng động, Han công công nhanh chóng ngẩng đầu lên, thấy thân ảnh của Jaejoong, ông giật mình, liền khom người xuống thưa: “Kim quân, hoàng thượng đã dậy chưa ạ?”

“Hoàng thượng vẫn đang ngủ, sao mọi người lại đứng hết ở ngoài?” Jaejoong kéo vạt áo trước người hỏi.

“Dạ, hoàng thượng muốn ở một mình với Kim quân nên lệnh cho chúng thần ra ngoài ạ!”

“Vậy sao?”

Jaejoong thắc mắc trong lòng, nhưng không hỏi gì thêm, cậu nói lảng sang chuyện khác:

“Chắc hoàng thượng sắp tỉnh dậy, mọi người chuẩn bị dọn ít điểm tâm nên đi!”

Nói xong cậu quay người vào trong, han công công hiểu ý, cũng xoay người phân phó cung nhân đi chuẩn bị.

Tại một nơi xa xôi khác, nơi núi cao quanh năm phủ mây, cảnh sắc mờ ảo như tiên giới. Có một cái đình nhỏ dựng sơ sài bên vách núi, một bên là vực sâu thăm thẳm, một bên là tường đá thô ráp. Hai người một già một trẻ ngồi đánh cờ, thân nhiên luận bàn thế sự.

“Sư phụ, theo người... hiện giờ Đông Bang có thể bị đánh bại không?” “Sao con lại hỏi như vậy?” “Sư phụ, theo con được biết, hoàng đế Đông Bang gần đây mê mẩn một người, hậu cung chỉ độc sủng mình ý. Có khả năng sẽ lơ là chính sự, đây là thời cơ ngàn vàng!” “Thời cơ ngàn vàng?” “Biết lúc nào là thời cơ, lúc nào là nguy cơ, đó mới là tầm nhìn của thiên tử! Con ấy à, phải phấn đấu nhiều!” “Người kia vừa nói vừa vuốt râu, đặt thêm một quân đen, thế cờ lập tức đảo thua thành thắng khiến người đối diện trợn mắt kinh ngạc.” “Tháng tới ta có đại sự phải rời núi, con tạm thời trở về đi!” “Sư phụ! Người muốn đi đâu?” “Ta đi Đông Bang.” “Sao ạ? Sư phụ, người qua đó có việc gì sao ạ?” “Hôm trước ta ngồi xem thiên cơ, biết có một chuyện, sẽ liên quan

Chương 22: Chương 22

“Chủ tử, hôm qua hoàng thượng sao vậy ạ?” Buổi sáng hôm sau, khi Yunho dùng bữa sáng với Jaejoong xong và rời đi thiết triều, Min Hae mới dám lên tiếng hỏi. Lúc này Jaejoong lại đang mẩn mê miếng ngọc bội, không nói gì, thật lâu sau mới cất lời: “Không có gì! Phải rồi, dạo này Hwang phi có động tĩnh gì không?” “Dạ, muội nghe mấy cung nữ bên đó nói với nhau, dạo này Hwang phi suốt ngày ở trong phòng, có ra ngoài, chỉ lượn lờ ở gần khu rừng Nam!”

“Rừng Nam?” “Vâng! Đó là nơi cấm của hoàng cung, không hiểu vì sao Hwang phi lại qua đó!” Jaejoong nghi hoặc, suy nghĩ một lúc nói: “Có bản đồ hoàng cung không?” “Dạ, có ạ! Chủ tử đợi chút, muội đi lấy!” Min Hae chạy đi, lúc sau quay về mang theo tấm bản đồ ước chừng dài hết một chiếc bàn. Jaejoong cầm lấy, đi vào gian phòng, trải ra xem. Cậu liếc qua toàn bộ tấm bản đồ, liền chỉ tay vào một chỗ nói: “Đây là khu rừng Nam đúng không?” Min Hae nhìn vào, liền gật đầu. Jaejoong neho mắt lại gần quan sát, khu rừng này ở ngay cạnh khu lãnh cung, theo như thấy thì diện tích không nhỏ, nhưng không có chú thích nhiều, chỉ thấy ghi là khu vực cấm. Cậu gấp lại bản đồ cho vào trong ngực, phất tay nói: “Đến chỗ Hwang phi một chuyến!” “Dạ?” Min Hae nghi hoặc đi theo Jaejoong. Mi Young đang ngồi trong phòng, liền có cung nữ chạy vào thưa: “Nương nương, bên ngoài có Kim quân xin gặp ạ!” “Kim quân?” Mi Young nhíu mày, không hiểu vì sao Jaejoong lại đến đây, nhưng vẫn nói: “Được, cho vào!” Liền sau đó, Jaejoong cùng Min Hae bước vào, lúc đi cậu không mang theo nhiều người, chỉ có mình cậu cùng Min Hae. Mi Young thấy vậy, ngạc nhiên vô cùng, cất tiếng: “Kim quân, không biết hôm nay có chuyện gì mà lại thân chinh đến chỗ ta vậy?” Jaejoong thần nhiên ngồi xuống, liếc mắt Mi Young nói: “A, ta là có hứng thú với khu rừng Nam một chút, không biết Hwang phi có thời gian cùng bản luận không?” Mi Young nghe vậy liền thay đổi sắc mặt, liếc mắt cho cung nữ ra khép cửa lại, trầm giọng nói: “Ngươi muốn gì?” Thấy phản ứng của Mi Young không ngoài dự đoán của mình, Jaejoong mỉm cười nói tiếp: “Chỉ là ta có chút hứng thú với khu rừng đó, chỉ là muốn thỏa lòng hiếu kỳ thôi”, nói xong cậu đưa tay lên chống cằm nhìn thẳng Mi Young, khẽ cười: “Nếu Hwang phi không giúp được, ta đành nhờ hoàng thượng vậy, hẳn là người sẽ không từ chối thỉnh cầu của ta đâu!” Dứt câu, Jaejoong lại vô cùng tao nhã cảm chén trà đã pha sẵn do cung nữ vừa nãy dâng lên nhấp một ngụm. Mà bên này Mi Young nắm chặt tay, nhìn chăm chăm cậu, hung ác nói: “Ngươi biết những gì? Nếu ngươi không nói, thì đừng nghĩ còn toàn mạng bước ra khỏi đây!” Đặt chén trà xuống, Jaejoong nhẹ cười: “A, sao lại nặng lời vậy chứ. Cũng chỉ là muốn nhập hội cùng đường thôi mà!” “Cùng đường? Ai cùng đường với ngươi?” “Ừa vậy sao, thế ta nhầm mắt rồi, xin cáo từ!” Jaejoong nói xong liền đứng dậy làm bộ bước ra về, liền bị Mi Young gọi dặt lại: “Khoan đã, ngươi chắc chắn sẽ không nói chuyện này với ai?” Jaejoong xoay người lại, mỉm cười: “Một lời đã định. Hwang phi, chốn hậu cung này, có liên kết mới tồn tại. Hiện nay lợi thế đang ở chỗ ta, nàng không muốn thử chút vận số của mình sao?” Mi Young cắn môi suy nghĩ thật lâu, sau mới cất tiếng: “Được, ta tin ngươi, ngươi lại đây!” Jaejoong tươi cười bước qua, lúc này mấy cung nữ liền lui ra một khoảng xa, cậu hiểu ý, liếc nhìn Min Hae bên cạnh, nàng cũng liền lui lại một khoảng. Không ai biết Mi Young đã nói gì với Jaejoong, chỉ biết lúc lâu sau, cậu mỉm cười cùng Min Hae rời khỏi chỗ Mi Young trở về Tuyết Nguyệt cung. Về đến nơi, Min Hae sốt ruột lại gần chủ tử của mình hỏi: “Chủ tử, người và Hwang phi nói chuyện gì vậy ạ?” Jaejoong không nói gì, chỉ âm thầm cười. Thấy vậy, Min Hae càng lo lắng đứng cạnh. “Muội yên tâm, với chuyện này, chúng ta tuyệt đối có lợi, không có hại!” Jaejoong bỗng nhiên cất tiếng khiến cho Min Hae giật mình. Jaejoong phi tiêu tựa vào thành cửa sổ, nhìn bao quát khung cảnh xung quanh, nói: “Min Hae, muội biết không, ác quỷ mang bộ dạng kinh khủng không hề sợ, đáng sợ nhất là ma quỷ mang bộ mặt thiên thần!” Min Hae mờ mịt bên cạnh không hiểu gì, thấy vậy, Jaejoong bật cười: “Nhân nhượng là tự sát, độc ác là hủy hoại!” Nét cười vương trên khóe miệng Jaejoong như ngạo kiêu với nhân gian. Hoàng cung đêm nổi gió!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sủng Phi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 23

“Yunnie!” “Hửm?” Jaejoong đang nằm gối đầu lên đùi Yunho liền ngược lên gọi, hẳn cũng ôn nhu cúi xuống nghịch ngọn tóc cậu đáp lại. Phải nói thời gian này Yunho không phải là rảnh rỗi, nhưng việc ở cạnh Jaejoong gần như là thói quen của hắn, không thể từ bỏ. Như hôm nay cũng vậy, khi nghị sự với các quan thần xong hắn liền một mạch đến Tuyết Nguyệt cung với Jaejoong, dùng bữa trưa xong liền cùng cậu nghỉ ngơi. Yunho tự cảm thấy chỉ cần ở cạnh cậu, hắn liền quên hết tất cả trách nhiệm, lo âu mà thư thái hưởng thụ.

“Mấy hôm nữa cho ta ra ngoài cung chơi một ngày nhé?” Nghe vậy Yunho nhướn mày hỏi lại: “Ra ngoài? Đệ ra ngoài làm gì, trong cung không vui sao?” “Không phải không vui, ta là muốn ra ngoài xem đây xem đó một chút, nhé!” Jaejoong chớp chớp đôi mắt nhìn Yunho đầy mong chờ, nhưng Yunho lại rơi vào trầm ngâm. Thấy vậy Jaejoong liền chống tay ngồi dậy, nửa ngồi nửa quỳ vòng tay qua người hắn mỉm cười, rồi từ từ dịch chuyển lại gần, đến khi môi chạm môi, Yunho mới giật mình, vừa nãy hắn thật thần ngẩn nhìn gương mặt cậu, lại không ngờ Jaejoong lại chủ động gần gũi với hắn. Ngay sau đó Yunho liền vòng tay qua kéo sát cơ thể của Jaejoong lại gần mình, đáp lại nụ hôn của cậu một cách nhiệt tình. Jaejoong bị hôn đến mê man nửa tỉnh nửa mê, bàn tay cậu trượt xuống dưới, lần theo vạt áo của Yunho mà len vào vuốt ve bả vai hắn mà không biết mình vô tình kích thích ngọn lửa dục vọng trong người nam nhân mãnh liệt. Chợt thấy một hồi trời đất quay cuồng, cậu thấy mình đã nằm xuống giường, Yunho ở trên neho mắt nhìn cậu, nở nụ cười vô cùng mỉa mai hoặc. Chưa kịp để Jaejoong hiểu chuyện gì xảy ra, Yunho liền cúi xuống gặm mút cánh môi anh đào ướt át kia, một tay nói lòng dài lùa cổ định trên eo cậu, rồi nhanh chóng đưa bàn tay vào thâm nhập lồng ngực non nớt. Nụ hôn trượt dài từ cằm Jaejoong xuống chiếc cổ thanh mảnh trắng nõn đến xương quai xanh, tay Jaejoong cũng tán loạn cời bỏ trang phục của Yunho, đến khi Yunho cắn nhẹ, Jaejoong nhẹ rên lên một tiếng, tay cậu đang chu du ở vạt áo hắn cũng dứt mạnh, một bên vai và hai phần ba chiếc lưng trần màu đồng lộ ra, Jaejoong hé mắt nhìn, cậu cảm thán quả thực nam nhân đang làm loạn trên người cậu là cực phẩm trong cực phẩm. Cậu vòng tay qua lướt nhẹ từ bả vai hắn xuống đến thắt lưng, mà lúc này Yunho đang dần dịch chuyển nụ hôn của mình đến giữa ngực Jaejoong liền cảm thấy như có một luồng khí chạy xộc từ sống lưng lên đầu khiến hắn tê

nữ kia nghe vậy liền sợ hãi kêu lên: “Chủ tử, cầu xin người đừng đuổi nô tỳ!” “Ta có nói là đuổi người không? Hử? Người về nghỉ ngơi, khi nào khỏe thì dậy tiếp tục làm công việc của mình, tiện thể ghé qua ngự y phòng lấy thuốc cho tiểu thái giám kia dùng đi, năm mươi gây không phải là nhẹ đâu. Yên tâm, ta sẽ đòi lại công dạ này cho hai người!” “Dạ!” Nghe được Jaejoong nói vậy, thị nữ kia cũng biết mình không bị đuổi, lại được đòi lại công bằng thì thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy lui về nghỉ ngơi. Jaejoong nheo mắt, tay sờ sờ chén trà, nhếch miệng cười: “Kim phi, động tĩnh rồi sao? Ta chưa sờ đến người, người lại ra oai trước, động vào người của ta không dễ vậy đâu!” Cung nhân đứng xung quanh nghe cậu nói vậy, hít một ngụm khí lạnh, âm thầm đồ mồ hôi, nhưng họ cũng có phần yên tâm, chỉ cần trung thành với chủ tử, không lo bị ức hiếp ở chốn hậu cung này, bảo toàn được mạng sống của mình. Jaejoong không để ý mấy người họ, cậu chống tay lên bàn, khép hờ đôi mắt, không nói gì. Thời gian trôi qua khoảng một nén hương, Min Hae mới từ bên ngoài về, nghe tiếng bước chân lại gần, Jaejoong vẫn chưa mở mắt ra, nói: “Muội đi đâu?” Min Hae giật mình, liền trả lời: “Muội đi sắp xếp như chủ tử dặn dò ạ!” Nghe vậy, Jaejoong đột ngột mở mắt, hỏi: “Ồn không?” “Dạ, tất cả như chủ tử đã dặn ạ!” Jaejoong bật cười, cậu nâng chén trà uống một ngụm lớn rồi đứng dậy, thông dong bước ra ngoài, mỉm cười: “Trời đẹp, đi Liên Tú cung thăm hỏi chút!”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 28

Lúc Jaejoong đến Liên Tú cung, thấy ngoài cung nhân bình thường phục vụ hậu cung còn vài người lạ nữa, bắt giác lên tiếng: “Có ai nữa sao?” Min Hae nhanh nhẹn trả lời: “Muội nghe nói là có phụ thân của Kim phi đến thăm, là Kim đại nhân!”

“A...” Jaejoong kéo dài hơi nói, đôi mắt đảo qua đảo lại, khẽ mỉm cười rồi bước vào trong. “Nương nương, có Kim quân đến ạ!” “Kim quân?” Taeyeon nhíu mày, nghĩ bình thường mình cũng không xó xát gì, sao tự nhiên lại đến đây? Kim đại nhân ở bên cạnh cũng trầm ngâm, ông nghe danh Kim quân từ lâu, nhưng cũng chưa từng biết cụ thể như thế nào lại khiến hoàng thượng mê đắm, khiến tay cầm chén trà lực mạnh hơn một chút, Taeyeon thấy thế không khỏi khần trương: “Mời vào đi!” Dứt lời cũng thấy thân ảnh của Jaejoong đi vào, bước đi nhàn nhạ, trên mặt là nụ cười mỉm, ánh mắt long lanh, cả gương mặt như sứ, ngũ quan rõ nét mà mềm mại, dù mới mười lăm tuổi nhưng ai cũng nhìn ra được là một mỹ nam tử, điều này khiến cả Taeyeon lẫn phụ thân của nàng ta cũng hít một ngụm khí lạnh. Jaejoong bước vào tựa như không chú ý ánh mắt của đối phương, cậu nhàn nhạ đứng trước hai người, khẽ nói: “Kim phi, xin thỉnh an. Kim đại nhân, rất hân hạnh được gặp mặt!” “Kim quân, không biết hôm nay sao lại giả mạo đến chỗ ta vậy?” – Taeyeon lên tiếng. “A, chỉ là qua hỏi thăm sức khỏe chút thôi, không nghĩ lại gặp Kim đại nhân ở đây. Nhưng theo ta nhớ không nhầm thì sự xuất hiện của ngài có vẻ không hợp cho lắm!” “Người!” Kim đại nhân tức giận trợn trừng mắt nhìn Jaejoong, đúng là hôm nay ông đến đây là không hợp với quy củ, nhưng có đến mức nói huych toẹt ra như thế không. Hơn nữa, dù gì ông cũng là đại thần, sao lại có thể bị kẻ chưa lớn hết nói móc như vậy chứ, càng nghĩ ông lại càng tức, đến nỗi bộ râu dài ở cằm run run lên như gặp gió. Taeyeon thì trầm mặt, ánh mắt lạnh đi vài phần: “Kim Jaejoong, người đừng có quá đáng!” “A, có sao? Ta chỉ nói những gì mình biết thôi, như vậy là quá đáng sao?” Jaejoong có tình kéo dài câu cuối, lại ngoảnh sang nhìn Min Hae, mà nàng lại rất phối hợp đáp: “Không quá đáng ạ!” “Kim quân, người đừng nghĩ mình được sủng ái mà lên mặt!” “Kim đại nhân à, ngài anh tuấn uy vũ, ta đây cũng rất là sợ. Nhưng chi tiếc là có lẽ do suy nghĩ cho con gái nhiều quá, mắc phải bệnh phổ biến của nam tử, chính là thiếu tóc, chưa đến tuổi trung niên đã bắt đầu thưa thớt. Giờ tuổi ông hình như đã hơn năm mươi, khu vực trung ương giữa đỉnh đầu đã không có lấy một ngọn cỏ. Có thời gian ông lên về bồi dưỡng đi, chứ cứ để mặc chỗ đó hoang tàn như vậy, bị người ta đặt cho cái ngoại hiệu “đỉnh quang minh” lúc nào không biết đâu!” – Jaejoong không nặng không nhẹ nói, ngón tay cố tình dền lên khoe miệng khẽ nhếch, híp mắt nhìn ông ta. “Người... người...” Kim đại nhân tức quá vỗ mạnh xuống bàn, chén trà cũng thuận theo rơi xuống đất phát ra tiếng kêu chói tai rồi vỡ vụn. Cung nhân ai nấy cũng sợ hãi lùi ra xa. Lúc này Taeyeon vội chạy lại đỡ phụ thân của mình, quăng ánh mắt độc ác tới Jaejoong: “Kim Jaejoong, người ngại bản thân sống quá lâu phải không?” “A, vậy sao, ta còn chưa sủng hạnh hết ân tình của hoàng thượng mà!” Jaejoong từ từ ngồi xuống nói, rất tao nhã kết hợp vắt chéo chân, tay để lên bàn thuận tiện chống cằm hướng phía Taeyeon nói. “Kim đại nhân, ông đến thăm con gái vào lúc này, có chẳng là hỏi thăm sức khỏe hay có ý đồ khác, để người ngoài biết, không phải là chuyện tốt, đặc biệt là khi đến tai hoàng thượng lại không biết làm sao. Ta thật khâm phục lá gan của ngài nha!” “Người, Kim Jaejoong người...” người!” Kim đại nhân tức giận không nói lên lời, ông nhắm chặt mắt cố kìm nén bản thân, rồi nói: “Taeyeon, tránh tiểu nhân mượn cớ, ta về trước, có việc gì ta sẽ liên lạc lại sau!” Sau đó dứt khoát xoay người bước ra ngoài cửa, Jaejoong nghe vậy bật cười: “Ồ a, tiểu nhân, ha ha. Kim đại nhân, ai tìm được thứ ở trong rừng Nam trước, sẽ biết ngay kẻ chạm chân có phải tiểu nhân hay không.” Lời này của Jaejoong khiến thân hình ngoài cửa chợt đứng khựng lại, mà Taeyeon thì mở to mắt nhìn cậu, không thốt lên lời. Nhưng dù sao Kim đại nhân cũng là người lão luyện, lát sau lấy được bình tĩnh, bước đi không ngoảnh lại. Taeyeon biết vừa nãy mình thất thố, cũng im lặng không nói gì. Jaejoong thấy phản ứng và thái độ của hai cha con họ Kim thì mỉm cười, thông dong đứng dậy, nhẹ bước đến trước mặt Kim phi, âm trầm nói: “Người có biết cùng một trái tim, sinh ra trong ngực ta với sinh ra trong ngực người, có gì khác biệt không?” Taeyeon nhíu mày ngược mắt nhìn Jaejoong khiến cậu cười khê, cúi thấp người, ánh mắt đối diện với nàng ta, nhẹ thốt: “Sinh ra trong ngực ta, là đã tâm, còn sinh ra trong ngực người, là si – tâm – vọng – tưởng!” Một lời này khiến Taeyeon chấn động, hai tay nắm chặt, móng tay cắm vào lòng bàn tay run run: “Người đừng có suy diễn lung tung, Kim Jaejoong, người tâm địa giảo hoạt, rốt cuộc có ý đồ gì?”

“Thiện và ác trên thế gian còn có lúc rối bời phân biệt, nên đừng vội vàng mà nhận định người khác!” Jaejoong vẫn giữ khuôn mặt bình tĩnh của mình đối đáp. Sau đó cậu quay người, bước ra cửa, để lại câu nói nhẹ nhàng nhưng lại như đọng trong không khí khiến không gian tĩnh lặng:

“Trên đời không hề có chiếc mặt nạ nào hoàn hảo, chỉ có chiếc mặt nạ vừa vặn trong từng thời điểm mà thôi. Tốt nhất đừng đeo nó trước mặt ta, vì nó là vô ích”.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

thái y rất cung kính hồi bẩm, hần cảm thấy đám nương nương trong hậu cung này thật nhân tài. Lúc hần kiểm tra đã phát hiện rất nhiều cách dùng thuốc kỳ lạ, những thứ này rất nhiều thái y Thái Y Viện đều không biết, nhưng đám nương nương ở hậu cung lại đã dùng mấy thứ này hại người. “Hả? Từ rất sớm đã có?” Yunho nghĩ thôi cũng biết thứ bị bỏ vào mấy tháng trước là do nữ nhân hậu cung ra tay khi mình sắp xếp cho Jaejoong vào Tuyết Nguyệt cung ở, nhưng thứ bố trí từ lâu, thì là bao lâu trước? “Việc này, vì thần không tra được cụ thể, nhưng có thể suy đoán ra ít nhất không ít hơn năm năm” “Nói xem có thứ gì” “Có hai dụng cụ bị ngấm thuốc khiến cơ thể người ta suy yếu, đồ cổ bày biện thì có ba món bị ngấm thuốc làm con nít không hít thở được, một bình phong bị ngấm thuốc xảy thai, một bồn hoa bị chôn vào loại thuốc khiến người ta sinh ra ảo giác...” Thái y nói ra tác dụng của từng loại thuốc, mồ hôi lạnh từ trán Han công công đã rơi xuống. Bố trí như thế, bảo sao Kim Jaejoong vào ở một thời gian cơ thể lại suy yếu, nay lại mang thai, như vậy không tới nửa tháng lập tức mất mạng! “Hai dụng cụ trong phòng khiến cơ thể người ta suy yếu và bồn hoa khiến sinh ra ảo giác là mới bỏ vào, những thứ khác đều là mấy năm trước rồi” Han công công thở phào nhẹ nhõm, cũng may những người đó không muốn trực tiếp đụng vào long tự nếu không hậu cung chỉ sợ không an tĩnh được nữa. Yunho nhắm mắt, không nói gì, biểu tình khuôn mặt lại lạnh nhạt, nhưng chỉ những người ở bên cạnh hần lâu năm như Han công công mới biết, kỳ thực lúc này là lúc hần đang vô cùng tức giận, ông âm thầm thở dài một hơi. Khi chuyện bên Tuyết Nguyệt cung truyền tới bên tai Thái hậu, thì Thái hậu ngăn người, bà cũng không phải là người bình thường, trải qua nhiều chuyện, tự nhiên cũng lo xa, hoàng thượng cảm thấy không có việc gì, nhưng bà lại cảm thấy khác thường. Bao năm nay, Thái hậu lui về tĩnh tâm, không mang chuyện hậu cung, trừ việc tính kế để hoàng thượng thị tẩm phi tần lần trước nhằm có người tiếp quản hương khói thất bại ra. Nhưng nay là khác, người mang cốt nhục chí tôn đã có, bà tự nhiên phải chú ý bảo vệ. “Vâng” Song ma ma rất cung kính, bà đi theo Thái hậu từ lúc làm hoàng hậu đến bây giờ, hoàng hậu bị hậu phi đè ép, hoàng hậu bị khi dễ, hoàng hậu nổi lên, hoàng hậu bỏ tất cả quyền thế, bà đều theo, bà rất rõ ràng trong lòng của hoàng hậu nhi tử mới là quan trọng nhất, nếu ai muốn thương tổn nhi tử của người, người có thể liều mạng với người đó! Quyền thế phú quý cái gì, cũng không quan trọng bằng nhi tử của bà. Tấm lòng này rất ít có trong hậu cung, lúc đầu hầu hạ có lẽ đám cung phi hậu cung sẽ thấy đứa bé rất quan trọng, nhưng so sánh với sự cưng chiều của hoàng đế, họ hiển nhiên chú trọng sự cưng chiều của hoàng đế dành cho họ hơn. Họ đều nghĩ nhi tử có thể có, nhưng mất cưng chiều của hoàng thượng rồi thì hết, nếu hoàng thượng quên người, vậy thì sẽ không thể sống tốt trong hậu cung. “Nương nương, bên Tuyết Nguyệt cung có cần cho người qua không?” – thị nữ bên cạnh Taeyeon tiến lên hỏi. “Không cần phải để ý, chúng ta chỉ động một đồ vật, Hwang phi và những người khác có ai không động đến?” Kim phi tùy ý nói, đúng là nàng ta đã ra tay, nhưng nàng ta chỉ thả một vật trang sức bằng ngọc vào trong món đồ, thuốc ngấm trang sức đó, không có tác dụng gì lớn, chỉ khiến lòng người phiền não mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 32

“Đệ bây giờ được bảo hộ rất kỹ, vô cùng an toàn!” “Ừm, đúng vậy, Changmin huynh, chuyện đệ nhờ huynh chuyển lời cho Heechul huynh, huynh ấy nói gì không?” “Còn nếu gì nữa, đệ biết những việc liên quan đến đệ thì huynh ấy sẽ dốc 100% năng lực vào mà, chỉ tội cho Hankyung huynh, suốt ngày bị ma đầu ấy đè đầu cưỡi cổ mà không dám oán trách” “Là Hankyung trân trọng Heechul huynh mới đúng!”

Changmin nhẹ rung làn mi, nói: “Đệ hiện tại cũng có một người như thế ở bên cạnh!” “Nhưng huynh ấy là hoàng đế!” Jaejoong nhàn nhạt cất giọng, khẽ nhắm hờ đôi mắt. Changmin nhìn vào khuôn mặt tinh tế của cậu, thật lâu sau mới lên tiếng: “Đệ làm như vậy, liệu có ổn không?” Nghe được câu hỏi, Jaejoong đột ngột mở mắt, gương mặt không lạnh không nhạt, cậu im lặng một lúc, rồi ngả người về đằng sau. “Cần phải như thế, ta và huynh ấy vốn không duyên không phận kiếp này!” Changmin không trả lời, bởi hần cũng không rõ rốt cuộc vì sao Jaejoong lại làm như thế, nhưng hần tin tưởng cậu có lý do riêng. Chỉ là nếu thành công, cậu cũng bị tổn hại không ít. Jaejoong yên lặng suy nghĩ, cậu biết mình đi vãn cò này là nguy hiểm, nhưng hiện tại cần phải làm như thế. Cậu biết Changmin担 lo lắng cho cậu, không khí giữa hai người đang rơi vào trầm tư, cậu cảm nhận được điều đó. Jaejoong lên tiếng phá vỡ không gian: “Yunho phải bao nhiêu ám vệ xung quanh để bảo vệ đệ vậy huynh?” “Ít nhất cỡ mười lăm, mười sáu người, toàn cao thủ cả!” “Ha, vậy mà họ vẫn không biết sự tồn tại của huynh vãn cuộc nói chuyện của chúng ta, có tính là vô năng không?” Changmin mỉm cười: “Đệ biết rõ với năng lực bình thường muốn biết hành tung của ta không hề dễ dàng đừng nói đến nghe hơi thở. Nhưng quả thực là toàn người xuất sắc đấy. Nếu kế hoạch của đệ không cần thận sẽ bị họ phát hiện. Vậy đệ mất nhiều hơn được!” “Huynh yên tâm, đệ đã tính toán kỹ đâu vào đấy rồi. Lúc đầu định dụ mấy á kìa vào rừng Nam. Nhưng giờ thì khỏi cần nữa rồi, sẽ có người đến nộp mạng cho chúng ta thôi!” Changmin nghe Jaejoong nói, hần nhìn rõ quang mang trong đôi mắt sắc lạnh của cậu, ngay cả sát khí bao trùm xung quanh hần cũng cảm nhận được hiện tại dù Jaejoong không có võ công nhưng không thể phủ nhận, trong số bọn họ cậu là người ưu tú nhất. Điều Changmin lo lắng là kế hoạch trước mắt của cậu, nó quá nguy hiểm, chưa chắc hần đã đủ năng lực bảo hộ cho cậu, nhưng hần lại không khuyên cậu dừng lại được! Jaejoong nhòm người dậy, chống khuỷu tay hỏi: “Người lần trước đệ đụng mặt ở ngự hoa viên, huynh điều tra được chưa?” “Hừm? À, đó là Kwon BoA, con gái của Lễ bộ thượng thư, nàng ta có ý với An tướng quân, nhưng không được đáp lại. Có vẻ như nàng ta biết vị tướng quân đó có ý với đệ nên trực tiếp dẫn mặt như vậy!” Jaejoong nhếch khóe miệng nhưng ánh mắt đen sẫm, lạnh giọng nói: “Muốn thị uy với ta, người ngại mình sống quá lâu chăng, Kwon BoA?” Changmin nhìn Jaejoong, lưỡng lự muốn nói lại thôi, cuối cùng hần dứt khoát nhìn cậu, cất giọng: “Jaejoong, với An tướng quân đó, đệ có ý gì?” Jaejoong ngạc nhiên nhìn Changmin rồi bật cười, đến nỗi ôm bụng cười ngặt nghẽo, phải đến lúc thấy vẻ mặt bất mãn của hần cậu mới ngừng lại, khoát tay: “Huynh yên tâm, đệ không có ý gì với hần ta đâu. Cũng chỉ là muốn có thêm người trợ lực thôi mà!” “Như vậy được không?” “Huynh yên tâm đi a, đệ không làm gì mà không chắc chắn cả!” Nghe được câu trả lời của Jaejoong, Changmin mới yên tâm gật đầu mỉm cười. Lúc này trong tâm cung của mình, Hwang phi đã không còn kiểm chế được, nàng ta vốn là muốn lợi dụng sau khi lấy được thứ ở trong rừng Nam xong, sẽ tiếp tục động tay động chân với Jaejoong, nhưng bây giờ tình thế đã khác, cần phải hạ thủ sớm! Nhìn thị nữ bên cạnh, Mi Young mỉm cười, đây là người ở Hwang gia theo nàng ta vào cung, hoàn toàn có thể tin tưởng được. “Người đi tìm Han cô cô đến cho ta.” Mi Young phi lạnh lùng nói, mặt lộ ra ánh sáng lạnh lùng hung ác. Thị nữ nghe thấy lời nói của nàng, ngẩng đầu nhìn chủ tử mình, lại nhìn thấy được ánh mắt kia, liền thấy sợ hãi rợn cả tóc gáy, vội vã thưa: “Dạ, nô tỳ đi ngay” Nói xong xoay người thật nhanh đi ra ngoài. Không lâu sau, bên ngoài có một người tiến vào, cung kính hành lễ: “Hwang phi nương nương” Mi Young cố gắng điều chỉnh lại tâm tình của mình, nhìn người đi vào trưng ra khuôn mặt điềm lệ nhưng lại lộ ra từ khí. Bà ta vừa đến khiến cho Mi Young trong nháy mắt thân thể cứng đờ, tâm tình khẩn trương không ngừng vặn xoắn chiếc khăn trong tay. “Han cô cô ngồi!” “Tạ Hwang phi nương nương” “Han cô cô chắc cũng đã biết bồn cung gọi người tới là làm cái gì?” Mi Young không muốn vòng vo, mà trực tiếp nói thẳng: “Dạ, đây là đồ mà nương nương cần” Han cô cô nói rồi lấy ra từ trong tay áo của mình một bọc bột thuốc, trực tiếp để lên bàn. “Không biết vật này có hiệu quả gì?” Hwang phi nghiêm túc hỏi: “Sẽ không ảnh hưởng tới tính mạng, nhưng sẽ làm cho người

đó vình vỉnh nằm trên giường bệnh” Nghe vậy Mi Young rất hài lòng, tươi cười nói: “Tốt, đa tạ Han cô cô”, nói xong xoay người nói với thị nữ cạnh mình: “Đem chiếc vòng đeo tay bằng ngọc xanh cực phẩm ở trong hộp trang sức trong phòng ta lấy đưa cho Han cô cô”, “Vâng!” Thị nữ đi vào trong, lúc sau mang ra một chiếc vòng ngọc đưa cho Han cô cô, xong việc thì cô cô kia tự động lui ra, còn lại Mi Young và thị nữ, nàng ta phân phó: “Người đem đồ này giao cho người mà chúng ta đã an bài trong Tuyết Nguyệt cung”, vừa nói vừa chỉ vào bột thuốc mà cô cô đặt ở trên khay trà. “Đạ, nô tỳ đi ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Chương 33

Tuyết Nguyệt cung “Jae Jae, thế nào bụng lại lớn nhiều như vậy?” Yunho nhìn bụng Jaejoong kinh ngạc hỏi, lần trước hẳn tới thì bụng cậu chỉ hơi hơi nhô ra, lần này lại lớn không chỉ một vòng hai vòng. “Ừm, đệ cũng không biết nữa, hay do ăn nhiều quá?” Jaejoong nghiêng đầu nói, cậu cũng không hiểu sao lại nhanh như vậy. “A, hay là thai đôi?”

Jaejoong liếc xéo người ngồi cạnh, nói: “Huynh đang nghĩ đi đâu vậy?” “Ày, ta nghĩ lắm nhé.” Yunho tay sờ sờ cảm nói. “Nhìn huynh xem, nào có giống hoàng đế một nước đâu chứ?” “Ha ha !” Yunho bật cười rồi đứng dậy, bước ra đằng sau Jaejoong, vòng tay qua người cậu, neho neho mắt nhìn, phát biểu tiếp: “Đây, mọi lần ta chỉ vòng tay qua là ôm trọn đệ, giờ thì khó khăn hơn nhiều, lại vướng víu nữa!” Nghe thế, Jaejoong thật không biết nên cười hay không nữa. Lúc này, Min Hae ở ngoài vào, trên tay bưng một khay bánh, thưa: “Hoàng thượng, bây giờ là thời gian chủ tử ăn điểm tâm ạ” Yunho ngược mắt nhìn Min Hae: “Đem điểm tâm bưng lên đây đi.” “Chủ tử, người rửa tay ạ!” Jaejoong nhéo tay Yunho đang cố vòng qua người mình, khi thấy hân hoan ngoan thu tay về, cậu mỉm cười, cúi đầu rửa tay, sau đó lại cẩn thận lau lại, lúc này mới cảm lên điểm tâm bên cạnh đã được ba vị ma ma cùng với người bên cạnh Yunho kiểm tra không có vấn đề gì. “Yunnie, huynh có muốn dùng điểm tâm không?” “Không cần đâu, đệ ăn đi, ăn từ từ thôi không nghẹn!” Yunho mỉm cười vừa nói vừa lắc đầu, hẳn chỉ là nghe thấy cái mùi vị đó đã cảm thấy chưa, thật không biết sao Jaejoong lại ăn có vẻ ngon lành đến thế. Bỗng dưng, Jaejoong dừng lại, nhíu mi. Thấy vậy, Min Hae nghi hoặc tiến lên hỏi: “Chủ tử sao vậy? Ăn không ngon sao?” “Ta thế nào cảm giác bụng có chút không thoải mái?” Jaejoong đặt bánh xuống, một tay sờ sờ bụng nói. “CÁI GÌ?” Yunho sững sờ nhìn Jaejoong. “Nhanh đi thỉnh thái y!” Một vị ma ma nhanh miệng quay sang ra lệnh cho thị nữ đứng gần đây. Yunho sững sờ ôm Jaejoong, chẳng lẽ có kẻ lớn gan dám ở trước mặt của hắn hạ độc? Lúc này Jaejoong đã mặt tái nhợt ôm bụng, cậu cảm thấy bụng càng ngày càng đau, tự hỏi đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nói bánh ngọt có vấn đề cậu không tin, dù sao bánh này cũng trải qua ba ma ma kiểm tra, lại trải qua nội thị bên cạnh Yunho thử độc sau mới đến trước mặt cậu. “Tham kiến hoàng thượng” Yoo thái y vào Tuyết Nguyệt cung trong lòng cũng khẩn trương, lại thấy hoàng thượng ở đây lại càng cuống quýt. “Mau xem cho Kim quân!” Yunho ngăn việc hành lễ của thái y lại, nồn nóng nói. Yoo thái y nghe thế liền vội vàng tiến đến, nhìn sắc mặt Jaejoong thật sự không được tốt lắm, tay run run vươn tới để bắt mạch, ôm tâm tình thấp thỏm bắt mạch cho cậu. “Đứng... đứng là xạ hương.” Yoo thái y thật ngạc nhiên vô cùng, thế nào mà Kim quân lại ăn vào? “Chủ tử mới vừa ăn hai khối bánh ngọt.” Min Hae đem bánh ngọt lấy ra đưa tới trước mặt thái y. Sắc mặt của ba ma ma cũng rất khó coi, họ cũng không nghĩ tới thậm chí có người có thể ở dưới mắt ba người họ bỏ thuốc! “Bánh ngọt không có vấn đề.” Yoo thái y sau khi cẩn thận kiểm tra bánh ngọt, nói rất chân thành. Ba ma ma vừa nghe thái y lời nói thờ phào nhẹ nhõm đồng thời lại căng thẳng, bánh ngọt không thành vấn đề? Vậy cái gì có vấn đề? Yunho nhíu mày, hẳn quan sát tất cả biểu tình của những người hiện tại đang có mặt, rồi lại nhìn xuống Jaejoong nhợt nhạt nằm trên giường, cúi xuống nhìn qua cậu một lượt, ánh mắt dừng ở đôi tay cậu, lên tiếng: “An ma ma, người đối với hương liệu tương đối nhạy cảm, người tới xem tay của Jaejoong xem!” An ma ma nghe vậy, trong đầu chợt lóe lên, nhanh chóng đi tới bên người Jaejoong, cúi đầu ngửi tay cậu, rồi ngẩng lên nói: “Là ở trên tay của chủ tử, nước rửa tay có vấn đề.” “Hoàng thượng, nước này là nô tỳ tự mình lấy, tuyệt đối không thể nào có vấn đề được ạ!” Min Hae đột nhiên quỳ trên mặt đất nói. Jaejoong nghe thế liền mở mắt ngược mắt nhìn Min Hae, trong lòng cậu hoàn toàn tin tưởng, chuyện này không thể nào là nàng ấy làm. “Yunnie, đệ tin tưởng Min Hae vô tội!” Yunho trầm ngâm không nói gì, hẳn không phải không tin tưởng lời nói của Jaejoong, nhưng thân là đế vương, nghi ngờ là một loại bản năng, trừ Jaejoong ra, hẳn không hoàn toàn đặt niềm tin vào ai. Trước mắt, điều cần làm là phải điều tra ra được ai đã động tay với nước rửa tay của Jaejoong hay còn phương thức nào khác mà hắn chưa nghĩ ra! “Được rồi, tạm thời để Han công công hỏi riêng Min Hae một vài vấn đề đi!” Lúc này ở một nơi khác rong hậu cung. “Đồ ngu ngốc này! Người thế nhưng lại để người của ta hạ thủ ở ngay trước mặt hoàng thượng! Đầu óc của người là bài trí sao?” “Nương nương, bây giờ không phải là trách nhiệm của nàng ta, chúng ta phải xử lý nhanh chuyện này!”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chương 34

Jaejoong nằm trên giường, hơi thở đã ổn định trở lại, cậu khẽ mở mắt nhìn xung quanh, thấy Yunho đang gác xuống cạnh cậu, ngoài ra còn có Min Hae đứng cạnh cuối giường, ba vị ma ma thì xếp hàng đứng ở gần cửa, Yoo thái y vẫn lặng yên nhìn đơn kê thuốc. Cậu khẽ động tay khiến Yunho đang nằm nửa tỉnh nửa mê giật mình nhồm dậy, lo lắng hỏi: “Jaejoong, đệ thấy trong người giờ thế nào rồi?” “Đệ không sao, thấy hơi đói!” “Nhanh đi lấy ít cháo yến lên đây!” “Đạ, vâng...vâng!”

Min Hae cuống quýt chạy đi lấy cháo, Yoo thái y nghe thấy động tĩnh cũng đứng dậy tiến lại gần. “Hoàng thượng, thần muốn xem lại mạch của Kim quân một chút ạ.” “Ừ!” Có được sự đồng ý của hoàng thượng, thái y liền khom người, vươn tay chạm vào cổ tay Jaejoong, mắt một lúc sau mới thưa: “Mạch đập của Kim quân đã ổn định, nhưng vẫn cần nghỉ ngơi, hạn chế đi lại, tránh những món ăn quá nóng hoặc quá lạnh!” Jaejoong chống tay ngồi dậy, thấy

ba người đều không nhớ ra bởi ấn ký bị phong bế, chỉ khi nào nó được mở hoặc tự thoát ra mới có thể nhớ lại, chỉ khi nào cả ba người cùng gặp mặt mới có thể khiến ấn ký bứt phá thoát ra ngoài. Bởi vậy, Yoochun à, con không thể đến Đông bang gặp Jaejoong, một khi ba người ở một chỗ, thăm kịch vạn năm lại tái diễn.” Yoochun nằm xuống, tay gác lên che đi đôi mắt đang rơi ra từng giọt lệ của hắn, nghẹn ngào nói: “Chẳng lẽ cả đời này con không thể gặp lại đệ ấy, sư phụ, biết đâu không phải thì sao, người nhầm lẫn chăng?” “Ta không nhầm, Yoochun, khi con rời đi, tiền đến Đông Bang càng gần, ấn ký kia càng rực rỡ muốn phá tan. Chỉ cần ba người ở gần nhau, tùy mức độ mà có thể nhận biết được. Ta tin chắc trên đường đi, trên mi tâm của con sẽ ẩn hiện nốt chu sa hình lửa tam sinh.” “Vậy nếu Jaejoong là Ma vương thì sẽ có dấu hiệu gì nhận biết? Thiên đế nữa?” Tịch Tề đứng dậy, hai tay chấp sau lưng, nói: “Trên mi tâm của Jaejoong là đóa bi ngân rực rỡ tựa huyết y, của Jung đế sẽ là hình giọt ngọc băng thanh!” Nói rồi ông từ từ bước ra ngoài, để lại Yoochun ngẩn ngơ nhìn vào hư không!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 40: Chương 40

“Jessica, muội nói Hwang Mi Young bị làm sao?” Jaejoong nhấp ngụm trà quay sang hỏi thị nữ đứng bên cạnh. Đây là người mới do chính cậu chọn, chính xác là người do Changmin đưa đến, do chính tay hắn đào tạo ra. “Chủ tử, nghe nói Hwang phi tiến vào cấm địa nhưng lại bị rơi vào một chiếc lư hương cũ, cung nữ theo hầu nàng ta chạy ra ngoài kêu cứu, nhưng đến khi thị vệ chạy đến thì không ai dám tiến lên bởi lúc ấy nhìn nàng ta quá đáng sợ a!”

“Hửm? Muội tận mắt nhìn thấy?” “Dạ vâng!” “Thế nào?” “Chủ tử, da thịt của nàng ta bị bong tróc hết không rõ vì sao?” Nghe vậy Jaejoong hí mắt suy nghĩ khiến cho Jessica ở bên cạnh tò mò liếc nhìn, nhưng cũng không dám lên tiếng hỏi nhiều, nàng biết tò mò là tử huyết không nên có. Thời gian chậm chậm trôi qua, ánh tà dương xuyên qua màn sa phớt nhẹ chiếu lên nửa gương mặt của Jaejoong khiến cho người ta nhìn vào cảm thấy như phát sáng, thứ ánh sáng tuy dịu nhẹ nhưng phảng phất đâu đó mùi vị của sự chết chóc lạnh người, cả dáng người cậu lọt thỏm trong sự phản chiếu của ánh chiều tựa đáng thần linh cao quý song lại ánh lên nét cao ngạo mỹ miều của loài yêu ma quỷ dị! Không quan tâm đến dị ảnh phản quang tạo cảm giác áp bức cho người khác của mình, Jaejoong nhàn nhạt lên tiếng: “Jessica, nói những gì muội suy nghĩ ta nghe!” Đang chìm trong suy nghĩ, Jessica bị giật mình bởi câu hỏi đột ngột của cậu, theo phản xạ trả lời: “Theo muội nghĩ sự việc không đơn giản như vậy, phải có kẻ âm thầm ra tay, không có chuyện ngẫu nhiên đến thế!” “Ý của muội cho rằng Hwang Mi Young là bị hãm hại?” “Vâng! Có những việc không phải tự nhiên trùng hợp cũng không phải dễ dàng gặp phải như thế, muội nghĩ vậy!” Jaejoong mỉm cười nhìn Jessica, Changmin đưa người hợp ý vô cùng, tuy tuổi còn nhỏ nhưng biết nên nói điều gì và dừng lại ở đâu. Có người như vậy ở bên cạnh, cậu sẽ bớt lo hơn, cũng yên tâm hơn rất nhiều. “Jessica, hẳn muội đã nghe Changmin huynh nói về tính tình của ta, muội hiểu những điều cần làm và không nên làm rồi chứ?” “Vâng, muội rõ!” “Tốt lắm, giờ muội đi xem xét tình hình tiếp rồi về nói lại ta nghe!” “Dạ” Jessica đáp lời rồi lui ra ngoài, ngay khi dáng người khuất bóng, thân ảnh nam tử liền vọt vào đứng ngay cạnh Jaejoong, cất giọng: “Thế nào? Ôn cả chữ Jae?” Jaejoong cong cong khóe mắt cười: “Rất tốt!” Changmin cầm lấy chén trà Jaejoong vừa uống dở đưa lên miệng hớp một hơi, xoay người đưa cho Jaejoong một lọ sứ nhỏ, nói: “Thuốc lần này đây, Heechul huynh nói đệ đừng lạm dụng quá, sẽ hại cho cơ thể!” “Đệ biết mà!” Jaejoong đưa tay nhận lấy, vừa cười vừa nói: “Mà chuyện lần này đệ biết ai làm không? Nàng ta có thù oán với ai trong hậu cung sao?” “Không phải người trong hậu cung làm.” “Hửm? Không phải người trong hậu cung? Vậy chẳng lẽ là...” Changmin ngập ngừng không nói tiếp, nhìn Jaejoong đầy ẩn ý. “An Chil Huyn, có lẽ chuyện hạ ngục hẳn ta điều tra được!” “Chắc chắn, hẳn ta cũng đủ ác đi, đệ không biết đâu, trước khi qua đây ta ghé qua nhìn chút, thật là không nhận ra trước đó là một mỹ nhân!” Jaejoong mân mê ngón tay thon dài của mình, khẽ cười: “Mỹ nhân sao? Đáng tiếc, hẳn ta không phải là kẻ biết thương hoa tiếc ngọc. Hwang gia lần này cũng không tránh khỏi liên lụy. Rất tốt, đỡ cho tay đệ phải nhuộm máu!” “Ai, thật là, sống yên ổn trong nhung lụa không muốn, đại đột động vào đệ làm gì!” Changmin thán một câu rồi phất tay rời đi, còn lại mình Jaejoong, cậu thu hồi lại nụ cười, nghiêm mặt, ánh mắt sắc lẹm nhìn về phía ngoài xa, khẽ nói: “Quyền lực luôn là thứ phù hoa mê hoặc mọi chúng sinh, đã vương vào rồi, chẳng ai lại đại đột tự bước ra cả, có chăng là những kẻ không có dã tâm!” Trong khu rừng quanh năm được bao bọc bởi vẻ huyền bí mà lãnh đạm, từng tốp từng tốp quân lính bao quanh một tòa kiến trúc cổ, ở bên trong là chiếc lư hương cũ kỹ, nhưng vấn đề là nắp lò hiện tại đang xiêu vẹo ở dưới đất, mà bên trong lại thấp thoáng vạt áo màu hồng bị rách toạc. Lúc Yunho đến đã chứng kiến cảnh tượng như vậy, ở thư phòng sau khi nghe tên thị vệ bẩm báo, ám vệ của hắn cũng trở lại thông báo việc Hwang phi tự mình đi vào cấm địa. Phải nói rằng từ trước tới nay trải qua bao đời đế vương, rừng Nam luôn được coi là tử địa, vậy mà chỉ một phi tần trong hậu cung lại dám to gan xông vào, nay lại kéo theo hàng ngàn người kéo đến như xem kịch vui, mày kiếm nhử chặt, hẳn nghiêm mật quát: “CÓ CHUYỆN GÌ Ở ĐÂY?” “Hoàng...hoàng...thượng, Hwang phi đang ở trong đó ạ!” – trường thị vệ sợ hãi bẩm báo. Nghe vậy Yunho hí mắt nhìn xung quanh không nói gì khiến ai nấy cũng không dám thở mạnh, nhưng khi hắn định tiến đến thì bất ngờ xuất hiện một cái tay da thịt đã rách nát bám vào mép lư hương. Mọi người xung quanh ai ai cũng cảm thấy tim mình thót lên từng nhịp, khi nhìn thấy rõ ràng một bóng người chật vật đứng dậy, tất cả liền hít vào một hơi thật sâu. Nhìn người trước mắt chật vật thoát ra, đôi mắt phượng dài của Yunho lại càng nheo lại, có thể thấy được con ngươi đen sẫm lóe lên tia sáng kỳ dị, trước mặt hắn lúc này là ai? Hwang phi thường ngày mang dáng vẻ dịu dàng như nước, bây giờ thân thể đã không rõ máu thịt, có vẻ xám trắng như cá đã nấu chín, tóc tai tán loạn, mặt mũi dữ tợn, những ngón tay có chỗ bị rớt da thịt để lộ ra khớp xương trắng run rẩy đang nhắc thân mình khỏi lư hương, đến khi nặng nề rơi xuống còn nghe được cả tiếng xương gãy vụn, nàng ta cố gắng nâng thân mình mềm oặt chẳng còn mấy sức sống của mình lên, miệng hơi hé ra hớp từng ngụm không khí, khi nhìn thấy Yunho liền lê người đến, vuron cánh tay rã thịt của mình về phía hắn cố bầu vịu vạt long bào màu vàng chói được ánh nắng chiếu vào trở lên rực rỡ vô cùng cao quý. Đâu đó xung quanh có tiếng gào thét vang lên trộn lẫn tiếng bi ai. Mặt trời đỏ rực dần ngả xuống phủ một màu đỏ lên cánh rừng vốn chìm vào lãng quên từ lâu, gọi mở những tiềm ẩn không ngờ, cấm địa ngàn đời bị xâm phạm, cái chết chỉ được đếm từng giây từng phút. Nhưng! Không một ai biết được, nơi được coi là tử địa ngàn năm chính là nơi bao bọc ma mịc – căn mạch ma lực vạn năm mang trên mình hàng ngàn trái tim của thiên đế!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Kiểm, nhưng người nằm bên trong – chủ nhân của nó lại không hay biết. Dù đã qua nguy hiểm nhưng Jaejoong vẫn chưa thể phục hồi lại như lúc đầu, cậu vẫn phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, lúc mê lúc tỉnh. Phải mất gần một tuần, cơ thể cậu mới dần dần khôi phục, có thể ngồi dậy nói chuyện. Đợi khi Yunho rời đi già quyết chính sự, Jaejoong mới nhìn Jessica hỏi: “Muội nói những chuyện sau khi ta ngất cho ta nghe!” Jessica cần mẫn nhìn Jaejoong, nước mắt rơi là chà khẽ: “Chủ tử, lúc muội đưa thái y đến, người đã ra máu rồi, rất nhiều, hoàng thượng bế người lên giường rồi để Yoo thái y khám. Sau khi muội thay đồ khác cho người, ông ấy tiến lại bắt mạch rồi kiểm tra cả cơ thể nữa. Rất lâu sau ông ấy thở phào nhẹ nhõm nói mọi chuyện vẫn ổn. Lúc ấy muội mới thấy nhẹ nhõm cả người. Chủ tử, người không biết muội sợ hãi thế nào đâu, vì sao người lại liều lĩnh như thế chứ?” Nhìn Jessica ôm mặt khóc, Jaejoong nhủ mảy, cậu đưa tay ra kéo cô bé ngồi xuống giường, vuốt vuốt mái tóc đen dài, để cho những ngón tay mảnh khảnh của mình len lỏi giữa những sợi tóc mềm mượt, cậu khẽ nói: “Ta cũng chỉ nghĩ là thứ thông thường, dù có hại nhưng cũng chỉ ở mức nhẹ, không ảnh hưởng nhiều. Ai ngờ lại có thể khiến ta mất đi nửa cái mạng như vậy. Nếu ta biết trước thì cũng sẽ không liều mình đâu!” Jessica vẫn chưa ngừng khóc, hai tay níu chặt góc áo của Jaejoong mà khóc, Jaejoong đợi khi tiếng khóc nhỏ dần mới kéo cô bé ra: “Được rồi, khóc đủ chưa, sát thủ gì mà lại mít ướt như vậy chứ?” Thấy Jessica thôi khóc, cậu mới hỏi tiếp: “Changmin huynh đã điều tra ra được kẻ nào làm ra việc này chưa?” “Điều này muội chưa biết được ạ, ở ngoài kia hoàng thượng bố trí người canh giữ rất chặt chẽ, muội e là sự phụ không có cách nào vào được!” “Hừm? Nhiều người lắm sao?” “Vâng, muội nghe Han công công nói, đó đều là đội quân tinh nhuệ, là Cẩm Vệ quân cả Cẩm Y Vệ gì đó nữa!” Jaejoong ngạc nhiên: “Muội nói có cả Cẩm Y Vệ?” “Vâng!” Jaejoong nhủ mảy, tay nắm chặt góc chăn. Thấy thế, Jessica cũng không dám nói thêm gì nữa, lúc này khuôn mặt cậu toát ra vẻ nhăn lệt ngang ngạnh khó tả, cô bé không dám lại gần, cứ như thế đứng đực đực ở cạnh giường như bình thường. Xoa xoa huyết thái dương, Jaejoong nói: “Jessica, muội cần phải tìm cách liên lạc với Changmin huynh, kẻ đứng sau việc này không hề đơn giản.” “Chủ tử, người nghĩ ra là ai rồi sao ạ?” “Không, ta chưa nghĩ ra, nhưng để Yunho điều động cả Cẩm Vệ quân và đội Cẩm Y Vệ thì chắc đó phải là một kẻ nguy hiểm!” “Chủ tử, trước đó sự phụ có lấy phần còn lại của chén chè long nhãn đó đi rồi, có lẽ mang đến chỗ sư bá ạ!” Nghe thế Jaejoong ngẩng đầu lên hỏi: “Vậy sao? Lúc nào?” “Dạ, là lúc muội cầm đơn thuốc đi lấy thuốc sắc đã gặp sự phụ, người yêu cầu muội mang nốt chỗ còn lại của chén chè kia đưa cho nên muội đã quay lại lấy!” Jaejoong thả lỏng người dựa về phía sau nói: “Vậy thì muội không cần phải vội vã liên lạc với Changmin huynh nữa, chắc hẳn lúc này huynh ấy đã có đáp án!” “Chủ tử, vừa nãy người còn lo lắng, sao giờ lại...?” – Jessica ngập ngừng không dám hỏi tiếp. “Muội yên tâm, nếu Heechul tiếp nhận chén chè kia hẳn là đã biết lại lịch người đứng sau, huynh ấy sẽ loại bỏ giúp ta. Vậy nên chúng ta cứ thoải mái ở đây dưỡng bệnh đi!” Jessica lén nhìn Jaejoong, có điều muốn hỏi nhưng lại lưỡng lự. Nhìn ra được điều này, Jaejoong mỉm cười: “Có việc gì khiến muội tò mò như vậy? Cứ hỏi đi.” Được Jaejoong cho phép, Jessica chớp mắt hỏi: “Chủ tử, người rất mạnh mẽ!” Jaejoong đang mỉm cười thì khựng lại: “Jessica, đề mạnh mẽ không phải ngày một ngày hai!” Ngừng lại một lúc, cậu nhìn xa xăm, nói tiếp: “Thời gian đều từng phụ bạc chúng ta, giây trước chúng ta còn ôm nhau, giây sau trở thành người xa lạ.” Jessica nghiêng đầu nhìn chủ tử của mình, ánh trăng màu bạc bao trùm cả gương mặt kia khiến cô bé thấy mờ ảo mông lung vô cùng “Chủ tử, hoàng thượng rất yêu người, nhưng người hình như... thật ra không phải muội lắm lời nhưng muội cảm thấy chủ tử có phần bất công với hoàng thượng!” Nghe vậy, Jaejoong thu hồi tầm mắt, nói: “Trên thế gian này, trong tình yêu, thật ra, không phải yêu chưa tới, không phải tình chưa sâu, mà do họ không đủ vững lòng trước hiện thực nghiệt ngã! Khi phải lựa chọn, họ lựa chọn từ bỏ...” “Nhưng chủ tử, muội từng nghe mấy cung nữ ở các cung khác nói người chỉ là kẻ thay thế cho quá khứ của hoàng thượng, người buồn vì chuyện này sao ạ?” “So bì, tị nạnh với quá khứ chẳng có gì là thú vị cả, trong chuyện tình cảm, một người sáng suốt sẽ không bao giờ tính toán đến chuyện làm thế nào để chiếm được quá khứ của người kia, mà chỉ suy nghĩ xem làm thế nào để có được hiện tại và tương lai của họ! Jessica, đó mới là kẻ trụ lại cuối cùng, là người chiến thắng duy nhất trong cuộc chiến tình duyên!” Nói xong, Jaejoong lại nhìn ra xa, Jessica nhìn theo hướng nhìn của cậu cảm thấy rất khó hiểu, ở nơi xa đó có gì khiến chủ tử của mình thường xuyên nhìn đến thất thần như vậy! Ở một nơi khác, Yoochun ngồi trên một tảng đá nhìn lên bầu trời đêm, để mặc cho gió vờn những sợi tóc rối của mình, khẽ nói: “Con người có những người vì tình yêu mà chờ đợi 5 năm, 10 năm, thậm chí cả trăm năm. Có điều, còn hơn cả chục năm của họ, ta đã tìm kiếm để cả ngàn năm. Jaejoong, dù thực sự có kiếp sau, ta phải đi đến đâu mới có thể đuổi theo được dấu chân phiêu bạt của đệ, bóng dáng cao lớn của đệ, linh hồn bùng binh của đệ?”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Chương 45

“Người nói bà quận chúa kia ngày trước ra vào cung của Hwang phi vài lần?” “Vâng! Bà ta tìm cách trở lại Đông Bang và trà trộn vào cung, sau mới gặp Hwang phi, trở thành người của Hwang gia!” “Hừm, che dấu khâm phạm triều đình, Hwang gia cũng là to gan lớn mật, trợn thảm án vừa rồi quả không oan chút nào.”

Yunho ngồi chống tay lên cầm thành thoi đùa nghịch hai viên ngọc dạ lam trong lòng bàn tay, chỉ ai ở bên cạnh phục dịch hẳn lâu năm mới biết hành động này của hắn ám chỉ điều gì, không phải bày mưu thì cũng là tính kế kẻ khác. “Bên Tuyệt Nguyệt cung ổn cả rồi chứ?” Nghe thế Han công công liền bước lên thưa: “Đã chuẩn bị tươm tất thưa hoàng thượng, chỉ cần có động tĩnh thì đội Cẩm Y Vệ sẽ nhanh chóng tóm gọn kẻ khả nghi, ở bên ngoài Cẩm Vệ quân cũng trong trạng thái sẵn sàng cứu viện khi có biến.” “Tốt, ta không muốn có bất kỳ sai sót gì ở đây. Nhớ cho kỹ, chỉ cần bóng dáng bà ta xuất hiện, ta cho phép giết ngay tại chỗ!” “Rõ!” Ngoài sáng trong tối đồng loạt thưa. Ít ai biết rằng, đội quân tinh nhuệ của hoàng thượng xưa nay ngoài ám vệ thường xuyên ân thân còn có một đội khác, luôn trà trộn ở các nước khác, bóp chết những kẻ hoạch bất lợi đối với Đông Bang, chỉ được triệu tập khi có khẩu dụ do chính hoàng thượng viết và truyền bí mật. Yunho dựa người vào ghế rồng, ngón tay thô ráp vuốt ve đường gân xanh mờ ảo chìm trong ngọc dạ lam. Xưa nay hắn làm việc luôn chặt đứt mọi đường lui của kẻ khác, chỉ duy nhất một sai lầm chính là bà quận chúa năm nào. Năm xưa nếu không vì vị nguyên lão hai triều có công kia quỳ xuống xin hắn tha mạng cho cô cháu ngoại, lại xét đến gia thế là công thần lập quốc phía bên nhà ngoại công bà ta thì hẳn đã không nhắc tay tha bổng để xốt một con rắn nhỏ để giờ quay sang cắn lại hắn. Mất phượng híp lại phi tiểu tựa như thoáng qua nhưng lại lóe lên tia sáng sắc lẹm lan tỏa đến đuôi mắt sợ khiến cho ai nhìn vào cũng rùng mình vì sợ hãi, hắn đứng lên, khởi hành đến Tuyệt Nguyệt cung. Qua giờ Sứ hai khắc, Tuyệt Nguyệt cung yên tĩnh vui trong giấc ngủ. Jaejoong đang nằm trên giường bỗng thấy có mùi lạ, theo phản ứng cậu bật người dậy, chưa đến nửa khắc liền nhanh nhẹn xuống giường, vừa đi được vài bước đã thấy Jessica chạy vào. “Chủ tử, muội thấy có sự lạ, người có thấy không ạ?” “Ta cũng thấy thế, Jessica, ta cảm nhận có sự nguy hiểm ở gần đây, chúng ta ra khỏi đây đi!” Nhưng khi Jaejoong định bước ra cửa thì chợt khựng lại, cậu nhíu mày xem xét xung quanh, chợt nhận thấy trên tường có kẻ nứt chạy dọc xuống chỗ giường cậu nằm, bước đến gần cậu cúi người xuống xem xét. Jessica cũng tiến lại gần, một mùi hắc xông vào mũi khiến cả hai người vội lùi lại phía sau. “Là dầu hỏa? Có kẻ muốn thiêu sống ta?” Jaejoong ngạc nhiên nói khẽ. Cậu neho mắt suy nghĩ lại từng người nói: “Không ổn, chắc chắn xung quanh Tuyệt Nguyệt cung cũng có. Mọi đường thoát của chúng ta e là đã bị

chặt!” Jessica ngạc nhiên: “Sao cơ? Ai? Là ai có thể vượt qua tầng tầng lớp lớp quân lính để làm được điều này?” “Chắc chắn là người thông thạo hoàng cung, hơn nữa không chỉ có một, ít nhất phải hơn chục người! Chúng phải theo mật đạo trong hoàng cung mới tránh được người do Yunho bố trí. Bên trong xảy ra chuyện mà bên ngoài không hề có động tĩnh đủ biết kẻ kia cao tay thế nào!” Jaejoong vừa dứt lời, ở bên ngoài màn đêm tối mịt mờ, một mũi tên đốt lửa vút qua khiến Cẩm Vệ quân không kịp phản ứng, hướng đến đích là chính điện Tuyết Nguyệt cung. Đội Cẩm Y Vệ có người phi thân một cước đá mũi tên kia lạc hướng bay vào bụi hoa bên cạnh hiên. Như một cái bẫy đã lên dây, hàng chục mũi tên như thể như mưa xé gió lao đến. Jaejoong và Jessica đứng bên trong chưa kịp phản ứng thì một mũi tên cắm phập vào màn sa trước giường, lửa bốc lên nhanh chóng kéo theo những vật dụng khác bị nghiêng theo. Ở bên ngoài, hai đạo quân ồ ạt tiến vào, khi cách chính điện một khoảng sân nhỏ thì trong màn đêm vút ra những chiếc móc sắt với tốc độ cực nhanh, thậm chí có người bị nó xuyên qua cơ thể, dật ngược lại tạo một lỗ hổng lớn trên người, máu từ nơi đó trào ra không ngớt. Những bóng đen lao ra tấn công với thế bất ngờ. Ở một hướng khác, những chiếc móc tương tự lướt qua khoảng không lao đến ghim chặt vào vào thứ gì đó, các sợi dây trùng xuống rồi căng ra đột ngột, kéo theo chiếc cột lớn bị bẻ gãy đôi, khiến cho một mé chính điện nhanh chóng sụp xuống. “Chủ tử, không ổn, chúng ta phải thoát ra nhanh chóng nếu không cũng bị đè chết trước khi chết cháy mất! Âm vệ hoàng thượng bố trí cho chúng ta đâu hết cả rồi chứ?” – Jessica một tay xé rách tấm sa trường gần mình phủ lên người Jaejoong tránh cho lửa tạt vào cậu vừa nói: “Jessica, bọn họ e là đã bị bí mật thủ tiêu rồi! Kế hoạch này được tính toán kỹ lưỡng từ trước!” Jaejoong kéo tấm màn sa trùm lên người, kéo tay Jessica thoát khỏi chiếc xà ngang ở đầu rơi xuống. “Chủ tử, thân thể người chưa hồi phục hẳn, mọi người sẽ tìm lỗ hổng nào đó, rồi dùng khinh công đưa người ra khỏi đây!” Jessica vừa dứt lời thì chiếc lư đồng đồ rap xuống ngay chân hai người, lửa bốc lên đỏ rực, sức nóng trong không khí khiến Jaejoong khó thở, cậu cúi gập người xuống ho. “Khụ. . . khụ. . . Jes. . . Jessica, mọi người xem xung quanh chỗ nào vừa sụp xuống, nương theo chỗ hổng đó hai chúng ta xông ra ngoài!” Cậu vừa dứt lời, một mảng lớn phía bên trái chính điện đổ xuống, tạo ra tiếng vang lớn, lửa nhanh chóng tràn ra khắp phía, thiêu rụi những gì chúng lướt qua. Những người ở ngoài đang đánh nhau cũng giật mình vì tiếng động lớn, nhìn lại cả Tuyết Nguyệt cung giờ như một bó đuốc khổng lồ khiến cho cả hậu cung được soi sáng trong đêm sương giội.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 46

Những chiếc móc to lớn đang cố vươn mình cắm vào chiếc cột to nhất chống đỡ gần như cả chính điện để kéo xuống, các sợi dây căng ra lại trùng xuống theo nhịp nhưng nó vẫn sừng sững không hề lung lay. Trong đêm đen một bóng người cao lớn lao ra, đường kiếm lạnh lẽo lóe lên khiến những chiếc móc sắt vĩnh viễn bị ghim chặt trên thân cột, các sợi dây giống như các xúc tua mất phương hướng, đứt phùm phụt tứ phía.

Trên những mái hiên uốn lượn long phượng, hoàng bào bay phấp phật theo gió mạnh, hai đạo quân tinh nhuệ ngẩng đầu nhìn bóng dáng cao ngất khí thế kia. Hần đứng đó, uy nghiêm như một chiến thần, tóc bay tán loạn, trên trường kiếm là những giọt máu nhỏ từ tay cầm rơi xuống nền đá cẩm thạch, hiển nhiên cũng đã vượt qua bao nhiêu xác người để đến đây. Yunho neho mắt nhìn xuống dưới, trên đường đi hắn gặp phải mai phục, trong khi đó bên này Tuyết Nguyệt cung bị tập kích, từ bao giờ trong hậu cung của hắn nghiêm nhiên tồn tại một kẻ tay trong cho lũ tiền triều? Đàn bà của hắn “cơ trí” đến thế mà bao năm hắn lại không hay, thật nực cười. Chợt nhận ra điều đó không đúng, không thấy bóng dáng một âm vệ nào của hắn phái đến bảo vệ Jaejoong, nếu vậy thì chỉ có một khả năng – bị diệt! “Khốn kiếp!” Hắn chửi thề, dùng khinh công lao vút vào bên trong chính điện đang bốc cháy hùng hực. Han công công vừa lúc chạy đến thấy một màn này, ông gào to: “HOÀNG THUƠNG.!” Thấy ngọn lửa như nuốt trọn bóng hình chủ tử của mình, ông quát lớn: “NGƯỜI ĐẦU, XÔNG VÀO ỨNG CỨU VÀ BẢO VỆ HOÀNG THUƠNG CÙNG KIM QUÂN RA NGOÀI!” Cẩm Y Vệ trực tiếp bỏ qua đám người áo đen, liều mình xông vào trong, sứ mệnh tiên quyết của bọn họ là bảo vệ hoàng thượng, không phải ở đây dây dưa với đám người vô danh này. Lúc này ở ba ngã lớn đi vào Tuyết Nguyệt cung lại có bóng dáng quân lính tiến đến, Han công giật mình, người dẫn đầu kia chẳng phải là An tướng quân sao? Là hoàng thượng hạ chỉ gọi ông ấy? Chì Hyun vừa đến nhìn đến tình trạng hỗn chiến trước mắt, tay nắm chặt chuôi kiếm, hô lớn: “Người đầu, bảo vệ Hoàng thượng, bảo vệ Kim quân!” Một lời nói ra, ba đạo quân hùng hậu ồ ạt kéo vào, toàn cục đảo lộn, phe áo đen bị áp đảo triệt để, tiếng đao kiếm va chạm, tiếng thân thể người rơi xuống, mùi máu tươi lan tỏa khắp không khí tạo nên sự hỗn loạn cùng cực. Vượt qua đám chiến loạn, Chì Hyun tiến đến gần Han công công, túm lấy tay ông hỏi: “Han công công, Hoàng thượng và Kim quân vẫn ở bên trong sao?” “Đứng thế, An tướng quân, ông mau chóng vào tiếp ứng Hoàng thượng, tôi e người khó chống đỡ được. Hơn nữa còn Kim quân nữa, sợ là ngài ấy không thoát ra được, cơ thể ngài ấy vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, giờ lại có trận lửa này.” Han công công chưa nói xong đã thấy người đứng cạnh vút qua mình lao vào trong, chỉ để lại một cơn gió. Ông nhìn nhầm chăng? Trong đôi mắt kia đúng là sự gấp gáp nhưng không chỉ riêng dành cho hoàng thượng, khi nhắc đến Kim quân, dù là đang vội nhưng ông cũng kịp bắt được tia hoảng loạn và sự lo lắng. Chẳng lẽ An tướng quân, ông ấy đối với Kim quân? Han công công giật mình với suy nghĩ của mình, ông lắc lắc đầu, có lẽ do lo lắng nên ông mới sinh ra ảo ảnh như vậy. Nhìn vào tòa cung điện như một bó đuốc, Han công công bứt rứt thân thể già nua của mình không thể xông vào được, thậm chí có khi lại trở thành gánh nặng cho những người khác. Trong biển lửa, Yunho hoảng loạn nhìn xung quanh, vừa tìm kiếm vừa gọi lớn: “JAEJOONG, JAEJOONG! ĐỆ ĐANG Ở ĐẤU? JAEJOONG, ĐỆ LÊN TIẾNG ĐI!” Bàn tay nhẹ vận công, Yunho vung mạnh khiến cho những thứ hỗn độn trước mắt văng sang hai bên tạo khoảng trống giúp hắn nhìn mọi vật rõ hơn, hắn không dám dùng hết sức, sợ Jaejoong đang ẩn nấp đâu đó vô tình bị thương. Yunho lại dáo dác nhìn xung quanh nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng hình quen thuộc, điều này càng khiến hắn trở nên điên cuồng hơn, câu chuyện hơn mười lăm năm trước hắn không muốn lặp lại lần nữa, nếu lịch sử tái diễn hắn không dám chắc còn đủ tinh táo đợi thêm hay kỳ vọng vào bất kỳ điều gì nữa. Ở bên trong, Jaejoong và Jessica đang cố ép mình phía trong dục trì, nơi ít bị ảnh hưởng nhất, lại có hơi nước nên giảm được sức nóng ở ngoài kia. “Chủ tử, người giữ chặt tấm sa trường này, mọi người sẽ ôm người lao ra ngoài, cứ ở trong này không phải cách hay!” “Ta biết, nhưng như thế quá nguy hiểm cho mọi người, Jessica, mọi người không thể liều lĩnh như vậy được!” Đang nói thì Jaejoong ngừng lại tập trung lắng nghe, Jessica nhìn quanh quất tìm đường lui, thấy vậy liền hỏi: “Chủ tử, người sao vậy?” “Suyt!” Jaejoong đưa tay lên khẽ nói, cậu nhắm mắt cố gắng nghe ngóng xung quanh, mỉm cười: “Yunho đang ở gần đây, cả An Chì Hyun nữa. Nếu ta không nhầm, Changnin huynh và Heechul huynh cũng sắp đến rồi!” Cậu vừa dứt lời, Jessica cũng thoang thoang nghe được trong tiếng lửa cháy hỗn loạn dần vang dội đến có tiếng gọi như xa như gần. Bất ngờ, tiếng vãi bị xuyên toạc khiến hai người giật mình, thanh âm bén nhọn vút qua, dù không có võ công nhưng Jaejoong cảm nhận được sự nguy hiểm cận kề đến ngay sau lưng, thân thể cậu lung lay bị kéo sang một bên, như làn gió sắc nhọn vút đến rồi sượt qua ngay bên tai cậu cắm thẳng đến vật cản ngay phía trước nó, máu tựa như mặt nước bị vỗ mạnh bắn tung tóe, Jaejoong đứng sững người nhìn thân thể trước mắt mình nặng nề rơi xuống, mặc cho thứ chất lỏng đỏ tanh vương vãi trên khuôn mặt trắng bệch của mình nhỏ xuống y phục như

tuyết, điểm tuyết tựa những cánh hoa vurun mình tung bay trên nền mây trắng hư ảo.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chương 47

“JESSICA.!!!!!!” Jaejoong gào lên ôm lấy Jessica. Cậu nhìn thân thể loang lổ máu trong tay mình, lúc này sợi dây vẫn nằm im lòng thông trùng xuống lại giật mạnh căng lên, rút thứ vô tri vô giác đang ghim chặt kia ra khỏi cơ thể mỏng manh, xẹt qua một bên má của Jaejoong để lại một vết dài như đường kiếm đi qua, cậu đưa tay giữ chặt đầu dây, dùng sức kéo mạnh, sợi dây không chịu nổi sức giằng co từ hai bên nhanh chóng “phụt” một tiếng liền rơi xuống. “K.e.n.g.”

Tiếng kim loại rơi xuống lạnh lẽo vang vọng một góc ngục trị. Yunho đang tìm kiếm bên ngoài nghe tiếng động, vội lao đến. Từ xa xa thấy Jaejoong quỳ xuống, vạt áo thấm đẫm máu, màn trường rơi bên cạnh xơ xác nằm im lìm, đến khi lại gần hẳn mới nhận thức được rõ tình hình ngay trước mắt. Jaejoong đang ôm ai đó thân đầy máu trong lòng, hẳn lại gần nhẹ nhàng hỏi: “Jaejoong, Jaejoong à, đệ có sao không? Jaejoong?” “Không thấy cậu lên tiếng trả lời, Yunho nghi hoặc chạm vào bả vai cậu, nhưng Jaejoong vẫn ngồi đó im lặng, lại nhìn đến gương mặt cậu, Yunho liền giật mình. Ánh mắt vô hồn, khuôn mặt đờ đẫn, cả cơ thể cậu cứng ngắt, đôi mắt to tròn thường ngày nhìn hẳn giờ chỉ chăm chăm vào khối thân thể đang ôm. Là ai? Ai có thể khiến Jaejoong của hắn chấn động mạnh đến vậy? Yunho run run tay gạt chỗ tóc tai tán loạn che đi gần hết khuôn mặt, đến khi thấy rõ thì ngón tay hắn khựng lại! Jaejoong như thoát khỏi cõi u mê, cậu giật mình ngẩng đầu nhìn người ở cạnh mình. Là Yunho! Jaejoong lại cúi xuống nhìn người trong tay, cả cơ thể giờ chỉ có máu và máu. Giọt nước mắt rơi xuống, cậu run rẩy: “Je... Jess... sica, nghe... thấy không... mọi... m.u.ò... icó... nghe... ta... g.ọ.i... kh... ông..?” “Không có tiếng đáp lại, xung quanh lửa vẫn cháy lan rộng, nghiêng theo những mảnh gỗ thượng hạng, tiếng tí tách cứ vậy lan dần ra, sức nóng dồn lại đè ép ba thân thể đang sát cạnh nhau như muốn họ nổ tung. Dù như vậy, Jaejoong vẫn ngây ngốc ôm Jessica, Yunho ở bên cạnh, hẳn cũng không biết phải nói như thế nào. Rõ ràng hắn không ưa người này, nhưng khi nhìn thấy thân thể kia nhuộm máu tươi thì từ những khớp xương hắn lại run rẩy, rõ ràng đôi tay hắn đã chìm chết vô số mạng người, nhưng trước cái chết này, hắn lại run, không phải do hắn sợ, mà là lo lắng. Cảm giác tội lỗi len lỏi khắp các mạch máu. Vì sao hắn lại có cảm giác ấy với một thị nữ nhỏ bé? Chil Hyun xông xáo khắp các ngõ ngách để tìm kiếm cũng không thấy bất kỳ một dấu hiệu nào của Jaejoong. Đứng giữa trận lửa, hắn quan sát xung quanh, lại nhíu mày rồi dần ra. “Đục trị, nhất định là ở ngục trị!” Đến khi hắn chạy đến lại thấy cả Yunho và Jaejoong đều nhìn trân trân vào một người cả thân đầy máu. Mùi khói lửa xen lẫn mùi huyết tinh khiến Chil Hyun có cảm giác khó chịu, hắn lao đến lay tỉnh hai người: “Hoàng thượng, Kim quân, chúng ta phải ra khỏi đây, thời gian không còn nhiều nữa!” Yunho giật mình nhìn Chil Hyun lại nhìn xung quanh, Jaejoong lại ngo ngắc nhìn hắn. Cậu nắm chặt tay, gương mặt băng lãnh: “Yunho, chúng ta ra khỏi đây, nhưng phải mang cả Jessica theo!” “Được!” Yunho không suy nghĩ liền đáp ứng, trước mắt cần thoát khỏi nơi nguy hiểm này trước.” Nghe Jaejoong nói vậy, Chil Hyun liền bước đến đưa tay ra: “Kim quân, đệ thân đờ vị thị nữ này, Hoàng thượng sẽ đưa người ra ngoài, người đang mang long thai, không thể bị va chạm!” Jaejoong nhìn hai bàn tay trước mắt lại nhìn Jessica trong tay mình, đắn đo một lúc cũng đưa người cho Chil Hyun, còn mình đứng dậy bám vào người Yunho. Chỉ đợi có thế, Yunho một tay lấy tấm màn trường nhanh chóng nhúng xuống nước dưới ngục trị khoắc trùm qua cả người cậu, một tay vòng qua bả vai giữ đến eo nhằm cố định cơ thể, xác định đã an toàn liền nhắc người phi thân ra ngoài. Chil Hyun cũng ôm lấy Jessica theo sau. Cả Tuyết Nguyệt cung chỉ còn phần phía trên nóc là lỗ hồng lớn nhất, lại ít chịu ảnh hưởng của lửa, Yunho và Chil Hyun nương theo cột trụ phi người lên trên cao. Đến khi thoát hoàn toàn khỏi biển lửa, hai người chưa kịp xác định xung quanh thì bất ngờ một kẻ lao đến hướng Yunho và Jaejoong tấn công, Yunho đỡ lấy Jaejoong xoay nhanh người để tránh, đường kiếm xẹt qua bả vai hắn, tạo một đường cắt nhỏ trên long bào. Chil Hyun thấy vậy muốn lao đến ứng cứu nhưng hiện tại tay hắn đang giữ một cơ thể mềm oặt, không thể phi người qua bên đó. Bất ngờ xung quanh các móc sắt lại được tung ra, nhắm thẳng hướng họ lao đến, Chil Hyun dùng khinh công vọt đến bên cạnh Yunho, áp lưng vào người hắn, nói: “Hoàng thượng, điều động được đội cao thủ này thì không phải kẻ tầm thường!” “Hừ, như thế này có được tính là mưu hại vua, làm phản không?” Yunho một tay ôm Jaejoong một tay dùng kiếm chặt đứt các móc sắt đang phi về phía mình nói lạnh. Jaejoong vòng tay qua ôm cả người Yunho, cả cơ thể dán chặt vào hắn, cậu im lặng nhìn xung quanh, số lượng này không đơn giản chỉ để mưu hại cậu, bên trong nó còn cả một kế hoạch khác, giết cậu chỉ là cái cớ, bên trong thực chất chính là tạo phản lật đổ ngôi vua. Kẻ đứng sau vụ này quả là ảo tưởng đi, Yunho chính là rồng trong rồng, muốn kéo hắn xuống chỉ là mơ mộng viễn vông, mơ mộng ngai vị cũng chỉ là si tâm vọng tưởng của kẻ ấu trĩ. Ở dưới, Han công công nhìn lên thấy tình hình không ổn, liền phát tay cho đội Cẩm Y vệ và Âm vệ xông lên ứng cứu. Nhất loạt cao thủ hai đội xông lên, hàng chục móc sắt bị chém đứt văng tứ tán, thậm chí rơi xuống móc cả vào thân thể của những người còn đang mãi chém giết phía dưới. Xung quanh Tuyết Nguyệt cung cả một vùng cây cỏ xiêu vẹo trong đao kiếm, loài thảo mộc vốn dung hợp với năng lượng nay nhuộm huyết tinh, mùi tanh của máu nương theo gió đêm phân tán khắp tam cung lục viện, mang theo mùi vị chết chóc bao trùm khắp lối trong ngõ ngoài hoàng cung Đông Bang. Tòa kiến trúc nơi chính điện Tuyết Nguyệt cung trải qua hàng giờ dưới sức nóng và sự hủy diệt của lửa cuối cùng cũng không trụ vững, oằn mình khụy xuống nhanh chóng, gây ra tiếng “Ầm” vang dội, rung chuyển cả một phía hoàng cung, cả kinh thành chìm trong âm thanh như tiếng chuông đồng khổng lồ bị gõ mạnh lan tỏa, vang vọng tứ phía. Lúc này trong hậu cung, khắp nơi là tro bụi, tại chính nơi diễn ra cuộc thảm chiến, tàn lửa theo sức nóng phân tán khắp nơi. Yunho đang cùng kẻ bị mặt giằng co chọt mảnh than nóng ở đầu văng đến, qua lớp vải ghim vào bả vai hắn, Jaejoong đang ngay bên cạnh ngửi thấy mùi da thịt cháy. “Khốn kiếp!” Yunho nghiêng răng cắn từng chữ, nhẹ xoay người ôm chặt Jaejoong, tay cầm kiếm vung mạnh một đường chém ngang mặt kẻ đối diện, khăn đen đứt đôi rơi xuống, lộ ra mảng da thịt bị kiếm chém, máu đỏ chảy dọc theo đường kiếm. Jaejoong ngạc nhiên nhìn người trước mắt, thân thủ nhanh như vậy lại là đàn bà? Chính xác là một người phụ nữ trung niên? Yunho cười khẩy: “Quận chúa tiền triều, chào bà, nhớ ta chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

như có xu hướng khinh thường mình, đúng, là khinh thường. Chẳng lẽ bên bộ phận thu chi không trả đủ tiền lương nên tất cả mới có thái độ này? Jaejoong nhìn người bên cạnh ngồi ngầy như phỗng, mặt thộn ra thì huých tay hắn nói: “Ta nghĩ huynh nên bớt chút thời gian nói chuyện tâm sự với ông ấy xem, người già hay suy nghĩ lắm, phải quan tâm đến đời sống tinh thần cấp dưới để họ biết được mình là ông chủ tốt. Hơn nữa Han công công lại là người theo huynh lâu như vậy, chăm bẵm từ bé chẳng khác người thân ruột thịt nên càng phải để ý!” Một câu nói của Jaejoong chẳng những chỉ cách cho Yunho mà còn khiến cho đám thuộc hạ trong sáng ngoài tối của hắn phục sát đất. Phong hai mắt tỏa sáng nhìn vị Kim quân trước mặt, phải chăng đây mới là “chân mệnh” thật sự của hắn? Bọn ở trong tối thì âm thầm gio ngón tay cái, đấy, chỉ một câu nói thấu tỏ nỗi lòng hết bao năm của mấy người họ, rồi lại nhìn sang chủ tử của mình, ối chà, bản mặt vẫn dại ra như thế kia là biết vẫn chưa ngấm rồi, chắc chắn. Yunho xoa xoa cằm suy nghĩ, lời của Jaejoong chẳng bao giờ sai, không lẽ dạo gần đây hắn bỏ bê Han công công khiến ông ấy có cảm giác bị thất sủng nên mới sinh ra tâm lý tự kỷ trầm uất? Ủ, hắn là như vậy rồi! Cần phải tìm ông ấy nói chuyện mới được! Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, Yunho quyết định gấp riêng thái giám tổng quản của mình để tâm sự, thế nhưng lúc hỏi đến thì không biết ông đã đi đâu, đám thị vệ cũng không biết, hắn phải phải một tên ám vệ đi tìm kiếm. Thực ra không cần thiết phải làm như vậy nhưng hắn sợ ông ấy tuổi đã già, nhớ như bị trúng gió hoặc lên cơn đột quỵ ở ngõ ngách nào không ai biết đến thì khổ, lúc ấy hắn lại mang tiếng không quan tâm đến nhân viên của mình. Đợi đến khi Jaejoong ăn hết chén cháo thứ ba thì người mới trở về báo cáo, tên ám vệ nọ mếu máo nói: “Hoàng thượng, chẳng biết Han công công kiếm được ở đâu bầu rượu uống đến say ngất, mình nô tài không kéo được ông ý về đành kiếm một gã tiểu thái giám đến giúp, nhưng gã này còn ăn hại hơn, không thêm khuyên ngăn còn tranh thủ uống ké mấy hớp, giờ không lời được thái giám tổng quản về được nữa!” Nghe thế Jaejoong hí mắt hỏi lại: “Vì sao ông ấy lại uống rượu?” Yunho đang ở bên cạnh vừa bóc cam vừa nói, bộ dáng rất chỉ là thành thói: “Chắc do đám khách ngoại quốc ăn uống tốn kém quá, mất tiền không cánh mà bay lại chẳng thể làm gì nên đau từng khúc ruột bèn uống rượu giải sầu!” Jaejoong đảo mắt nhìn hắn: “Huynh đi xem một chút xem thế nào, có uống say cũng phải lời về, ở ngoài trời nhờ đâu gió máy gì lại khổ!” Nghe xong Yunho nghệt mặt, hí mắt cười cười: “Ủ, để ta đi xem sao!” Nói xong hắn đứng dậy dẫn theo Phong ra ngoài, tiếp đó là hai hàng thị vệ, cuối cùng mới đến ám vệ vừa truyền tin, đội ngũ thập phần náo nhiệt. Đêm nay trăng tuy không tròn nhưng cũng sáng, hơn nữa dọc các hành lang đều đốt đèn nên cảnh vật đều được soi rọi, đoàn người sau khi qua vài khúc quẹo mới đến được nơi cần đến. Lúc này Han công công đang ở trên mái nhà, không hiểu sao lại leo được lên đó, khi mọi người đến thì ông đang mơ màng nhìn trời, tay gối sau đầu, lần thần cười một mình còn ngâm nga một giai điệu nào đó, Yunho thờ dãi gọi lên: “Lão Han, trên đó gió lớn, mau xuống đi!” “Không, ta không xuống! Không xuống đấy, làm gì được nhau!” “Ủi chà, còn dám lớn giọng phách lối như thế nữa cơ đấy!” Ông xuống mau, ở trên ấy gió lớn, lát nữa lại nhiễm phong hàn!” “Mặc kệ ta, cho bệnh chết luôn! Hừ!” “Đấy, càng già càng quái tính. Yunho day day thái dương ra lệnh cho Phong: “Người lên trên đó đưa ông ấy xuống đi!” Người nào đó được giao nhiệm vụ thì khòe mắt giựt giựt, sao hắn thấy nghề nghiệp của mình bị lợi dụng một cách trắng trợn đến thế? Nghĩ là vậy nhưng lệnh của chủ tử vẫn phải nghe, Phong lắc mình một cái đã ở bên cạnh vị thái giám già đang cười ngu ngơ, đưa tay tóm lấy ông rồi nhảy xuống, bộ dáng như gà mẹ cắp con xuất hiện trước mặt mọi người. Yunho nhìn người đang bị kẹp ở nách đôi diện, vốn muốn đưa tay ra đỡ ông nhưng lại chậm một nhịp, dưới sự chứng kiến của nhiều người, Han công công đưa tay sờ soạng ngực hắn, miệng còn chóp chép. Giây sau ông liền bị đá bay ra ngoài, hệt như con thần lẩn tránh lên cột nhà! “CUT NGAY! KHÔNG ĐƯỢC SÀM SỖ TRẦM!”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Đông Bang là một quốc gia có bề dày lịch sử nghìn năm, quy củ phép tắc cũng vì thế nhiều hơn bình thường, càng không nói đến lễ nghi trong cung đình. Kết thúc cuộc thi săn bắn là khoảng thời gian năm hết tết đến với biết bao thứ quy củ rườm rà phải chuẩn bị, chưa kể đến Thái hậu sắp về cung, khối lượng công việc tăng vùn vụt theo hệ số đếm không kịp. Han công công ôm phất trần nhìn lên trời thờ dài, tối qua quá chén, nhờ tay sờ soạng long thể liền bị một cú đá trời giáng của hoàng thượng khiến giờ cả cơ thể vẫn còn bần rần, thậm chí mỗi khi cự mình ông còn nghe được tiếng xương cốt của mình như vỡ vụn. Ai oán nhìn người đang ung dung trên long ý, Han công công lại thấy bi ai thay cho số phận của mình, bao năm phục dịch chỉ vì một lần say rượu làm càn mà bị đối xử một cách nhẫn tâm và man rợ, cứ đà này khéo ông phải xin nghỉ hưu sớm để bảo toàn cái thân già cũng nên.

Yunho đang ngồi phê duyệt tấu chương, cảm nhận được đạo nhìn nóng hừng hực liền ngẩng đầu lên, ấy vậy mà lại đón nhận được ánh mắt như oán phụ từ vị thái giám tổng quản của mình liền hỏi:

-Sao thế?

-Hoàng thượng, ngài xem tình hình thân thể của lão nô như thế này liệu có thể phục vụ thêm được vài năm nữa không?

-Hừm? Sao lại nói thế?

Bị hỏi ngược lại như thế Han công công liền bất mãn:

-Không phải lão nô oán trách gì, nhưng tối qua ngài quá nhẫn tâm rồi, bao năm trung thành cung cung tận tụy của lão nô chỉ đổi lại một cước của hoàng thượng thôi sao?

Vừa nói ông vừa kéo mấy sợi phất trần lên làm hành động chấm nước mắt, nhìn vô cùng đáng thương, mấy tiểu thái giám xung quanh thấy vậy cũng xót xa.

Nhìn thấy cảnh này Yunho tròn tròn mắt nói:

-Han công công, diễn thì phải diễn cho đạt chứ, nhìn xem, đến khòe mắt cũng không có tí nước nào thì cần gì phải lau như thế, chưa kể mấy sợi lông ngựa kia của ông cũng chẳng có tác dụng ấy đâu!

Nghe thế vị thái giám tổng quản của chúng ta tự ái, buông phát trần lúi thúi lui về góc điện, dáng vẻ nhìn hiu quạnh chẳng khác cảnh liễu trong gió. Đám âm vệ trong tối nhìn một màn này thì cảm thấy cảm phần thay cho ông, mà nhiều hơn nữa là hoang mang cho tương lai của bọn họ, cuối cùng chỉ thờ dài ảo nào.

Yunho nhìn dáng vẻ của Han công công kết hợp với hành động của bọn âm vệ mà đau đầu, không còn cách nào khác đành phải xuống nước:

-Được rồi, trăm sẽ bồi thường tiền thuốc men cho ông, được chưa?

Chỉ đợi có vậy người nào đó liền lên tinh thần, hăm hở nói:

-Hoàng thượng, còn phí tổn thất tinh thần nữa, ngài không biết hành động tối qua của ngài khiến cho tâm can của lão nô đau đớn như thế nào đâu!

Lần này Yunho hí mắt hỏi lại:

-Tóm lại là ông muốn gì?

Thấy vẻ mặt này của hoàng thượng Han công công biết chắc mình đòi gì ngài cũng cho, hí hửng liệt kê:

-Viên ngọc trai Đông Hải to như trứng chim bồ câu này, đồ chặn sách đúc vàng ròng, cần huyết ngọc hồng ngọc lam ngọc, gấm quý, dược liệu các loại, chỉ cần như vậy thôi.

Không đợi Yunho phản ứng, đám thái giám cung nữ ngoài sáng cùng bọn thị vệ trong tối thậm hít một hơi dài, người này lật mặt nhanh quá rồi đấy, còn nhanh hơn lật giấy. Mà vị hoàng đế của chúng ta hí mắt lần hai hỏi:

-Lấy đâu ra?

-Ồ, hoàng thượng đừng giấu lão nô, trong cái rương mà ngài cất dưới long sàng chẳng đầy ra ấy.

-LÁO TOÉT, ĐÂY LÀ ĐỒ CUỐI TRĂM ĐỀ DÀNH CHO ĐỨA BÉ SAU NÀY, CẤM ĐƯỢC THÓ CÁI NÀO!

-Ây da, thực ra lão nô biết ngài không nỡ bỏ ra nên cùng tính cả rồi, thôi thì hoàng thượng cứ quy ra tiền là được.

Han công công tít mắt nói, bộ mặt vô cùng đáng đánh đòn trung lên về thỏa mãn. Giờ thì tất cả mọi người đều bình tĩnh: Hóa ra là đòi tiền!

Lúc này Yunho cũng không còn sức giằng co nữa, thăm nghĩ người ta nói sa chân lỡ bước, đây hẳn là một bước sa chân vạn bước lỡ rồi.

-Được rồi, người đến phủ nội vụ lĩnh ngân phiếu đi.

Chỉ một câu nói cả thư phòng sóng yên biển lặng!

Giải quyết xong “nỗi lòng” của vị thái giám tổng quản, Yunho đưa ngón trở gõ gõ xuống bàn, hỏi:

-Công trình kia hoàn thành đến đâu rồi?

Được bù đắp thỏa đáng, Han công công cười xán lạn như ánh mặt trời trả lời vô cùng cung kính:

-Hoàng thượng, hết thấy đã xong xuôi, chỉ cần đợi người vào ở thôi ạ!

Nghe thế, mắt phượng hẹp dài của Yunho ánh lên vẻ thỏa mãn, đây là công trình hân hạnh tặng cho Jaejoong – một tòa cung điện theo đúng nghĩa của nó.

Tòa cung này không nói đến hệ thống mật thất và địa đạo chằng chịt, cũng không

nói đến thiết kế móng đặc biệt chống chọi với động đất. Cái khác biệt lớn nhất là hầm địa long nằm sâu mười thước so với nền móng. Đây là bản vẽ tự tay hân thiết kế, theo như bản vẽ này, bên dưới tòa nhà có rất nhiều ngọc thạch được đục gọt, kê chồng lên nhau theo cấu trúc đối xứng. Loại ngọc này nhạy cảm với nhiệt độ, co giãn tốt. Vào mùa hè nó tự động mở “cửa thủy”, đem mạch nước ngầm làm mát từ trong ra ngoài. “Cửa hỏa” mở vào mùa đông, đưa địa nhiệt của nham thạch làm nóng từ dưới lên trên.

Nói tóm lại, đây tòa cung độc nhất vô nhị, cũng chỉ có bảo bối của hân mới được diễm phúc hưởng thụ khí hậu ôn hòa suốt năm. Vào mùa đông, trong cung không cần đốt nhiều than củi, vách tường và cả cây cột nhà cũng tỏa ra hơi ấm. Với tình trạng sức khỏe của Jaejoong, Yunho quyết định để cậu ở lại đây cho đến hết năm. Hân muốn bù đắp cho cậu bằng tất cả những gì mình có.

Nhớ lại chuyện trước kia, phải nói rằng Thiên đế là một vị thần thành công nhưng là một người đàn ông thất bại. Hân phạm nhiều sai lầm ngớ ngẩn vì tự phụ, cũng bỏ sót nhiều tiểu tiết vì nghĩ rằng không đáng quan tâm. Thật ra Thiên đế cũng có xuất phát điểm là con người, mà con người xưa này luôn bị thao túng bởi số mệnh, kể cả khi đã trở thành vị thần tối cao. Càng cường đại người ta càng có tham vọng khổng lồ chế ngự mọi thứ nhưng họ không biết sức lực mình bé nhỏ dường nào so với ngòi bút của số phận!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.